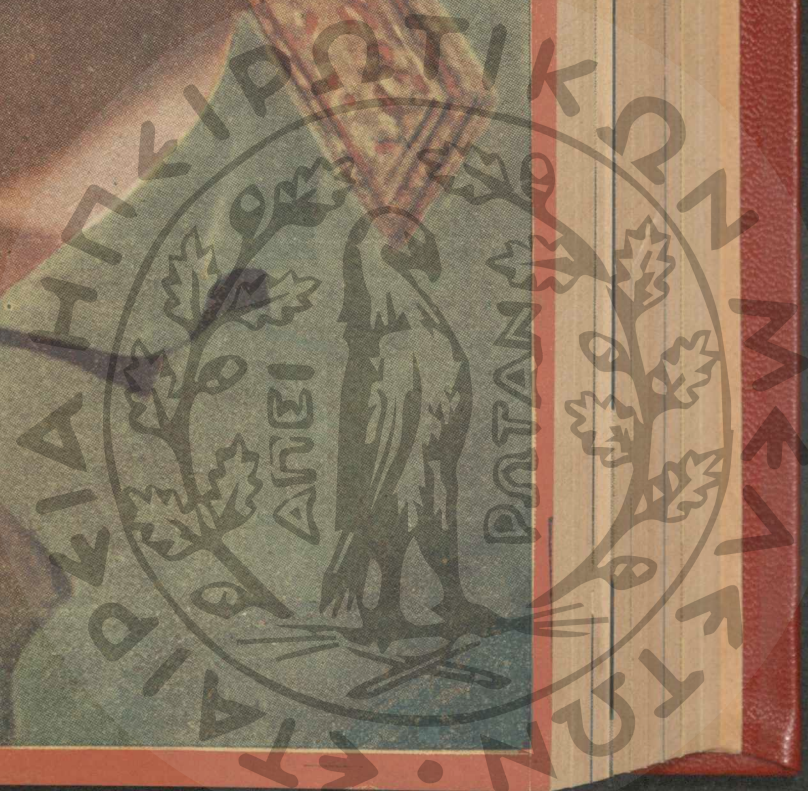

102 12

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΣΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΠΑΝΤΟΤΕ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ
ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ ΠΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΔΕΝ ΞΕΥΡΕΤΕ ΤΙ ΠΑΠΟΥΤΣΙ ΝΑ
ΦΟΡΕΣΗΤΕ ΓΙΑ ΣΑΣ ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ ΒΑΡΕΘΗ ΤΑ
ΚΟΙΝΑ ΚΑΙ ΧΙΛΙΟΦΟΡΕΜΕΝΑ ΣΧΕΔΙΑ ΥΠΟΔΗ-
ΜΑΤΩΝ ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΣΑΣ
ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΗ ΜΕ ΟΤΙ ΝΕΟΝ ΕΧΕΙ ΝΑ ΕΠΙΔΕΙ-
ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ.

ΣΤΑΜΟΣ ΚΟΝΤΟΡΟΥΣΗΣ ΑΡΣΑΚΗ 2
ΤΗΛ. 26682

ΚΥΡΙΕΣ εάν θέλετε να έχετε γρή-
γορα κάτασπρα και γυαλιστερά δόν-
τια ακολουθήσατε τη συμβουλή μου.

Μεταχειρίζεσθε αυτή την ειδική όδον-
τόκρεμα ή όποια αφαιρεί τις
κίτρινες κηλίδες.

Σεις που φοβείσθε να γελάσετε,
μάθετε ότι τα θαιμά και κίτρινα
μέσως σε κάτασπρα και γυαλιστε-
ρά, αληθινά, μογαριτάρια, χωρίς
εις την ΚΟΛΥΝΟΣ

Τ' αποτελέσματα είναι απροσδό-
κητα. Ένα μόνο βούρτσισμα με
ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς γήκερας
θα σας πείσει περί της σπουδαιότη-
τος της αντισηπτικής αυτής κρέ-
μας. Η ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιεί
συστατικά πρώτης ποιότητας μη
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΥΠΛΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

λαμβάνουσα υπόψη την τιμήν
αυτών.
Με μία καταπληκτική ταχύτητα
τα δόντια σας θα πάρουν μία και-
νούργια λάμψη και λευκότητα που
δεν είχαν ποτέ, τα δε ούλα σας θα
έξυγιανθούν. Βεβαιώσατε σεις ή ιδί-
ες το καταπληκτικόν αποτέλεσμα
της ΚΟΛΥΝΟΣ.
Από σήμερα χρησιμοποιήσατε την
οδοντοκρέμα

ΚΟΛΥΝΟΣ

TITAN

Τά καλύτερα γυναικεία
ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ
υποδήματα έτοιμα και επί πο-
ραγγελία.

Αιόλου 94

Τηλέφωνον 23.484

ΟΤΑΝ

θέλετε να πωλήσετε οίονδήποτε κόσμημά σας

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΓΟΡΑΣ ΚΟ-
ΣΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΛΙΘΩΝ

32 - ΟΔΟΣ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ - 32

Θα τό εκτίμηση και θα τό αγοράση

ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ ΑΝΩΤΕΡΑΙ ΟΛΩΝ

Η ΚΩΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

Ο κ. Περιανδρος ένεχλείται. Τό τηγάνισμα... των τζιτζικιών. Με τις πέτρες! Τό πείραμα τού Φάμπρ. Στού κουφού την
τέρτα... Η Πλάκα εν κινδύνω. Η λύσσα των σκύλων. Άνά γνη... φιδώτρων. Τά δράματα των δικαστηρίων. Η θεία δίκη.
Όταν ό έρωσ παίξει τόν Καραγκιόζη, κτλ. κτλ.

Ο κ. Περιανδρος Παραθεριστιάδης έβγηκε στο παράθυρο
της μικρής θύλας, που εινε ανάμεσα πεύκου και θαλάσσης,
με μία έκφραση απογνώσεως. Ήταν ή ώρα τού μεσημεριού,
που όλα τσουρουφλίζουν. Άμμος, θάλασσα, πεύκα, πέτρα και
όπου ό μπάτης αναμένεται σάν από μηχανής Θεός να λύ-
ση το δράμα. Άλλά τί συνέβαινε, λοιπόν; Είχε πιάσει πυρκαϊά τό
σπίτι; Κινδύνευε κανένας; Έμπηκε λαποδύτης; Γιατί ό κ. Πε-
ριανδρος είχε αυτό τό ύφος τού ανθρώπου που ήταν έτοιμος
να ρωτήσει δοθήθεια. Άπλούστατα. Σά να μην έφθαναν όλα τ'
όλα θάσσια της Άθηνάϊκής έξοχης, είχαν ξεφουτρώσει στη μέ-
ση και τά πρώτα τζιτζικία, που καθισμένα στα γύρω δέντρα
χαλάσαν τόν κόσμο.

—Μά εινε, πρds Θεού—μονολογούσε ό κ. Περιανδρος—κατά-
στας αυτή; Έπρεπε να τούς τό επιτρέψη ή... αστυνομία;... Άν
πραγματούσαν, τουλάχιστον, της προκοπής. Άλλά εινε τραγο-
δι αυτό τό ατελείωτο, μονότονο τζι, τζι, τζι, που θυμίζει... τηγά-
νη, που τηγανίζουν σκατάκια, στα μαγέρικα της άγορας.
Δεν μπορώ να καταλάβω τί γούστο είχε αυτός ό εύλογημένος
ό Άιακρέων, που θαύμαζε τά τζιτζικία για τό φοβερό θόρυβο
που κάνουν: «Πίνοντας λίγη δροσιά—γράφει για τό τζιτζικί—
προσούδας σά θασιλιάς». Άσφαλώς αυτός ό ποιητής θα ήταν
δημοκρατικός! και θάθελε, με τ' ανωτέρω να... έξευτελισή τη
βασιλεία. Φαντάζεσθε αν οι θασιληάδες θορυβούσαν τό μεση-
μέρι, όπως αυτά τά τζιτζικία! Άσφαλώς θα εί-
χαν έκθρονισθή κι' απ' αυτά τά λίγα μέρη, έ-
που μένουν ακόμη.

Όσο έλεγε όμως ό κ. Περιανδρος, τόσο δυ-
νάμωσαν και τά τζιτζικία, ώσπου έχασε την ύ-
πομνησή του, κατέβηκε στον πευκώνα, πήρε πέ-
τρες κι' άρχισε να πετροβολάη τά δέντρα με
μυρία, για να διώξη μακριά τό φλύαρον έχ-
θρό. Πού και πού κατάρθωνε να κάμη έναν να
συναφή. Οι άλλοι όμως άρχιζαν, λίγο πιο πέ-
ρα, να φωνάζουν ακόμα δυνατότερη. Έξω
φρονών, ό κ. Περιανδρος, έξακολουθούσε τόν
πετροπόλεμο, μουσκεύοντας την πιτζάμα του
με τόν ιδρώτα του. Μά είχε άδικο, δηλαδή; Η φωνή των τζι-
τζικιών εινε τόσο δυσανάλογη με τό κορμί τους, ώστε, όπως
παρατήρησε ό Φλαμπαριόν, αν ή φωνή των ανθρώπων είχε τις
βίαις αναλογίες, τό τηλέφωνο Παρισίων—Βερολίνου θα ήταν
επιπλέον περιττό. Οι δ' όντ' πει ή ακούανε με τη φυσική τους
φωνή, χωρίς τη μεσολάβηση μηχανημάτων.

—Πού να τούς πάρη ό διάβολος για τζιτζίκους—μονολογού-
σε ό καυμένος ό κ. Περιανδρος—φωνάζουν σάν κουφού!
Και δεν ήξερε ότι έλεγε τό ακριβέστερο πράγμα τού κό-
σμου. Τά τζιτζικία εινε πράγματι κουφά. Τό απέδειξε ό Φάμπρ,
ή ένα άραίο πείραμα. Έρριξε δολόκληρες κανονίες κάτω από
έναν πλάτανο, που ήταν γεμάτος τζιτζικία που τραγουδούσαν.
Δεν πήρανε διόλου χαμπάρι. Γι' αυτό δεν υπάρχει σχεδόν κανέ-
να μέσον να τά κάνει κανείς να παύσουν. Στού κουφού την πόρ-
τα, όσο θέλεις θρόντα!

Άπειλείται να λυσσάξη μία συνοικία δολόκληρη. Και ποιά συ-
νοικία, παρακαλώ; Η πιο ήσυχη και πιο συμπαθητική απ' ό-
λες. Η Πλάκα, ή πατρίς τού Θεού, κατά τόν κ. Μωραϊτίνη, ό
όποιος—ό Θεός, έννοείται:

Όταν αιοφυγαλίζη
Τά θασιλικά ποτίζει...

Και κινδυνεύει να λυσσάξη δολόκληρη, διότι ένας λυσσασμένος
σκύλλος, έδάγκωσε σ'
αυτή τη συνοικία, έλκο-
σι ανθρώπους και τρι-
άντα άλλα σκυλιά. Και
τούς μόν ανθρώπους
τούς εξακρίθωσαν ή
αστυνομία. Τά σκυλιά
όμως; Αυτά δεν κατα-
λαβαίνουν τά καυμένα
και δεν μπορούν να προ-
σέλθουν στολυσισατρεζό.

Ένα μέσο υπήρχε: Να σταλή ό μπόγιας, να πιάση όλα τά
σκυλιά της Πλάκας. Αυτό κι' έγινε. Άλλά οι ιδιοκτήται τά-
κλεισαν στα σπίτια τους. Έτσι ή περιοδεία τού μπόγια ήταν
άκαρπη. Και τώρα; Τώρα θα περνούμε από τις σκέσεις. Κι'
Πλάκας και θα τρέμουμε, μη βγη καμμία πλακιώτισσα και
μάς... δαγκώσει. Θα σε κυττάξη απ' τό χαγιάτι, θα σου ψιθυ-
ρίξη:

—Πησίλασε, έχω κάτι να σου πώ!
Και θα τραβάς ανοιχτά:

—Έρε μπας κι' είνε... λυσσασμένη;

Γιά ν' αφήσουμε όμως τ' άστεία, έλάτε στη θέσι αυτών των
ανθρώπων! Τριάντα σκυλιά υποψήφια λυσσάρικα! Δεν υπάρ-
χει άλλος τρόπος να γλυτώσουν παρά να γεμίσουν μία... δεξα-
μενή αντιλυσσικού όρρου και ν' άρχίσουν όλοι τις σκέσεις. Κι'
αυτά όλα, γιατί τό σκυλί που λύσσαζε πρώτο δεν φορούε
φιδώτρο. Ύστερα σάς θέλουν να θάλουν φιδώτρο στον τύπο,
σε μία χώρα που δε φορούν ούτε τά σκυλιά!

Ένα γεροντάκι έπεσε, την περασμένη εβδομάδα, από συγκο-
πή, μέσα στο δικαστήριο. Είχε μία κόρη, που την άνήγησε
παγάος νέος κι' άγαπήθηκε απ' αυτήν με πάθος. Όταν τού τη
ζήτησε ό νέος, άνήγηκε να τη δώση:

—Τράβα στη δουλειά σου. Δεν έχω κόρη για παντρεία.

Μάταια προσπάθησε να τόν μεταπείση. Τό
γεροντικό πείσμα άκλόνητο. Άπελπισμένος ό
νέος ηττοκτόνησε. Η μάνα του, που τόν είχε
μοναχογυιό, πήγε να τρελλαθή απ' τη λύπη
της. Όπου και ν' άπαντούσε τό γέρο, τούκανε
σκηνή:

—Φονιά! Έσύ μου τόν σκότωσες!

Της έκαμε μήνυση. Τη στιγμή όμως που ξε-
ταζότανε ως μάρτυς, ή γρηά σηκώθηκε πάλι
και φώναξε:

—Κακούργε! Έσύ τόφαγες τό παιδί μου!...

Ό γέρος σφαιρώθηκε απ' τη συγκίνηση—αύ-
τη τη φορά όμως για να μη σηκωθεί πεία. Ό-

—Είχες δεν είχες τόν έφαγες, γρηά— Λάμια!

—Ό Θεός έκαμε δικαιοσύνη, είπε ή γρηά: Τώρα είμαστε πα-
τοι. Ούτε τού χρωστάς, ούτε μου χρωστάει!

Κι' ένα άγριο χαμόγελο φάνηκε τό ζαρωμένο στόμα της.
Είπε μερικές περιπτώσεις, που κάτι απ' τη δικαιοσύνη τού άλ-
λου κόσμου περνάει και σε τούτον. Δεν χρειάζεται να είνε
παλαιοημερολογίτης κανείς για να τό άναγνώριση!

Μία πλουσία κόρη των Πατρών—μάς διηγείται μία έφημε-
ρίς—άγάπησε με πάθος έναν Καραγκιόζοπαίκτη. Έπειδή όμως
εφοβείτο, ότι αυτός δε θα τόλμασε να σήση εύκολα την κοι-
νική άπόσταση που τόν έχόριζε απ' αυτή, τού παρουσίαστη-
κε ως... υπέρβρια. (Και ως τέτοια τόν κατάφερε να την κλέψη.
Παία υπήρξεν ή έκπληξη τού πτωχού ανθρώπου, όταν είαθε
δυστυχώς στην... αστυνομία, όπου τό ζευγαράκι όδην ήβη, σ-
φού συνελήφθη—ότι τό δουλάκι ποδή κλέψει ήτανε κόρη πλου-
σίου έμπόρου! Άπαρηγόρητος την άφησε και γύρισε στα κα-
ραγκιόζακια του, αναμένων να γύρση ό πατέρας της κόρης
από τό Λονδίνο, ν' άποφασίση για τά περαιτέρω. Ο μύθος τη
μάλιστα τό μυθιστόρημα—όλοι, ότι δεν έχουν φαντασία με-
νον οι συντάκται των έφημερίδων, αλλά και τά...

Κορίτσια των έμ-
πόρων στά: Πό-
τρας, αφού μπο-
ρούν να νάνων-
ται άλλη προ-
σωπικότητα και
μ' αυτήν ν' άγα-
πούν και να κλέ-
θωνται ως ήρωί-
δες επιφυλλίδων.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

χής Έγραφαν ένθουσιώδη άρθρα γι' αυτόν στα διάφορα περιοδικά και τις εφημερίδες.

Έδω πρέπει να σημειωθεί ότι στην κίνησή αυτή πρωτοστάτησε ένας εκδότης, ο Λεόν Βανιέ, ο οποίος πίστευε σ' αυτόν, ενδιαφερόταν γι' αυτόν και του τύπωνε — πράγμα πρωτοφανές για την εποχή εκείνη — τα ποιήματά του δι' έξδωδν του, ύίνοντάς του συγχρόνως και συγγραφικά δικαιώματα.

Τό 1884 ήταν επίσης ο χρόνος που άρχισε κι' ή δόξα του Ρεμπώ, στην οποία συνετέλεσε περισσότερο από κάθε άλλον ο Βερλαίν, εκδίδοντας τους «Καταραμένους Ποητές», ένα έργο με τρία άρθρα, άφιερωμένα στον Τριστάν Κορμπιέρ, στον Ρεμπώ και τόν Μαλλαμέ. Αυτά τα άρθρα είνε τρείς σύντομοι πανηγυρικοί, χωρίς μεγάλη κριτική αξία, μά το άρθρο το άφιερωμένο στον Ρεμπώ έκανε έξαιρετική έντύπωση, γιατί συνοδευόταν από έξη άνέκδοτα κι' άριστοτεχνικά ποιήματά του.

Έντωμεταξύ, ο Ρεμπώ, άδιάφορος προς αυτούς τους θορύβους, διέσχιζε στο Άντεν της Άφρικής το ύποκατάστημα του μεγάλου οίκου καφέδων Μπάρντεν και στο Παρίσι έντομεταξύ άγνούσαν έντελώς τί είχε άπογίνει.

Στό 1885, ένώ ο Βερλαίν άλήτενε και έβιπε κρασί παρόε με ζητιάνους, τό ένδιαφέρον για τό έργο του δέν έπαυε να μεγαλώνει.

Τέλος, τό φθινόπωρο του ίδιου χρόνου, ο ποιητής, σούροντας πάντα ζαπισώ του και τη δυστυχισμένη μητέρα του, ξαναγύρισε στο Παρίσι και κατέλυσε σ' ένα λαϊκό ξενοδοχείο, κοντά στη Βασίλλη. Από την καλή επίπλωσή του σπιτιού του, που είχε πουλήσει σέ πλείστηρια στο Κουλούμ, δέν άπόμεινε πια παρά τό πορτραίτο του πατέρα του. Στο ξενοδοχείο αυτό ο Βερλαίν δούσαν συχνά μερικούς φίλους του : τόν Βιλλίε ντε λ' Ήλ Άνταμ, τόν Μαλλαμέ, τόν Ρενέ Τζόλι, τόν Ζερμαίν Νουβώ, τόν νεαρό τότε Λουί λ' Καρτιονέλ. Τις περισσότερες όμως φορές άναγκαζόταν να τούς δέχεται πλαγισμένος στο κρεβάτι του, γιατί βασανίζόταν από άρθρίτιδα.

Και δυστυχώς, ή πάθησή του έπιδεινωνόταν διαρκώς, λόγω της έλειψής άτμοσφάρας, μέσα στην όποια ζούσε. Ή ύγρασία άνέβαινε από τό έξαφος, που ήταν χωρίς κάπνομα και έσταζε από τούς τοίχους. Άσφαλώς δέν ήταν εκεί τό δνιρόδες μέρος για τη θεραπεία της άρθρίτιδος. Αυτή ήταν κι' ή γνώμη του δόκτορος Λουί Ζουλιέν, ο οποίος κοινούριζε τόν ποιητή (δωρεάν, έννοείται). 'Ο καλός αυτός γιατρός θά προτιμούσε να έβλεπε τόν άσθενή του στο νοσοκομείο. Μά ο Βερλαίν ούτε ήθελε ν' άκούση την ιδέα αυτή. Τό ίδιο κι' ή μητέρα του την άπέκρουε από άστική πρόκληση, από άγάπη κι' από άπλότητα πνεύματος : νόμιζε πως ή παρουσία της πλάι στο προσκέφαλο του Πάολ' άντακιστούσε όλα !...

Ο χειμώνας έντομεταξύ έρτασε. Μιά παγωμένη καταχνιά, παρ' όλη τη φωτιά του κόκ, που έκαψε, πλημμύριζε τό δωμάτιο του Βερλαίν, που ήταν στο πρώτο πάτωμα τού άθλιου αυτού ξενοδοχείου, καθώς και της μητέρας του, που ήταν στο δεύτερο πάτωμα. Την άγνη, με τό ξόπνημα, δταν από τη φωτιά δέν έμεινε πια παρά μονάχα ή στάχτη, ή καταχνιά αυτή κυμάτιζε όρατή στον άέρα κι' έκανε τά μέλη του να ξυλλάζον. Άστόσο, κατά τά μέσα Δεκεμβρίου, τό πριζέμο της κήνης του Βερλαίν ύποχώρησε κάπως κι' ο ποιητής μύδρεσε τώρα να έργάζεται στο κρεβάτι του, κάτω άπ' τό κόκκινο φως μιας λάμπας του πε-

τρελαίου. Έτσι έγραψε τό τέλος της Λουίζας Δεκλέα, μερικά σποληρωματικά κομμάτια για τά «Άπονημνεύματα ένός Χίρτου» και δεύτερο άρθρο του για τόν Μαλλαμέ.

Μά τό έτος 1886 άρχισε πολύ θλιβερά : Οι πόνοι του γόνιτος ξαναχρίσαν κι' ή κήνη του Βερλαίν ξαναρίστηκε. Ή πρώτη Στεφανία, με τό άδιάκοτο έσος κι' έλας από την κάμαρή της στην κάμαρή του γιού της, άρπαξε ένα κροκόλυμο και σέ λίγο κρεδατώθηκε κι' αυτή, με τη σειρά της. Μιά πνευμονία της παρουσίαστηκε. Ή γυναίκα του ξενοδόχου, μία γυναίκα καλόκαρδη, μοίραζε τις περιποιήσεις της στη μητέρα και στο γιό. Μά ή Στεφανία είχε περάσει πια τά τέσσερα μήνα τρία χρόνια και, κατά τό τέλος του Ίανουαρίου, ή κατάσταση της επιδεινώθηκε. Ο ποιητής θέλησε τότε να τόν άνεβάσουν με φορείο στο δωμάτιο που ψυχομαρούσε ή μητέρα του. Μά ή σκάλα του ξενοδοχείου ήταν πολύ στενή και δέν χωρούσε να περάσει. Γι' αυτό άναγκάστηκαν να τόν ξαναπάρνε στο δωμάτιό του. Έτσι, τό πρωί της 21 Ίανουαρίου, ή κ. Βερλαίν ξενύχισε, χωρίς ο γιός της να μπόρεση να την ξαναπαι και χωρίς να μπόρεση κατόπιν να παρακολουθήσει την κηδεία της.

Έπειδή και τό φέρετρό δέν χωρούσε ν' άνέβη από τη σκάλα, τό άνέβασαν από τό παράθυρο στο δωμάτιο της πεθαμένης και έπαισι τη κατέβασαν, γεμάτο πια, από τόν ίδιο δρόμο. Την κηδεία την παρακολούθησε κι' ή χωρισμένη σύζυγος του Βερλαίν, ή Ματθίλδη, έφοντας ότι δέν θά συναντούσε τόν πρώην σύζυγό της σ' αυτή.

Έγώ κήδευαν τη μητέρα του, ο Βερλαίν, στο κρεβάτι του έλκυσε παρκα, γιατί λάτρνε αυτή τη γρηά γυναίκα, την οποία είχε καταστρέψει κι' άτελείπει. Άργότερα, στις «Έξομολογήσεις» του, μιλώντας για την πεθαμένη μητέρα του γράφει με μία σπαργατική άπότητα τό έξης :

«Συνήθιζε να μου λέν, κάθε μια που της έκανα σκηνές : «Θά ήθελε, έβλεπες, μια μέρα που θά με κάμης να περνώ, χωρίς να μάθης ποτέ πού είμαι...» Έ, λοιπόν, την βλέπω τώρα σπρώχνοντας τον άπνο μου, όνειρεσόμενα πως φίλωνται, νοιώθω πως έχω άδικο, είμαι κι' ή της τ' όμολογώ, να έπικρατώ ή συγγνώμη της, να πέσω στα γόνατά της... Μά χάθηκε, χάθηκε ! Και τό νερό μου σήφει μέσα σέ μία μεγάλη άγωνία, καθώς ψάχνω άσκατα να τη ξαναβρω...»

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΘΑΛΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Τό μόνο που ή κ. Βερλαίν ήθελε κατορθώσει να πετύχσει από την περιουσία της, παραμυθιόταν σέ μία σειρά μετοχών, τις όποιες είχε κατορθώσει να κερδίσει από τό γιό της και τών όποιων τό εισόδημα έπερνούσε τό 900 φράγκα. Ή μετοχή αυτές αντιπροσώπευαν ένα κεφάλαιο 30000 φράγκων περίπου. Όπως θά θυμόνται οι άναγνώστες, ο ποιητής είχε καταδικαστεί να πληρώσει τόν πρώην σύζυγό του για τη διατροφή του παιδιού του 1200 φράγκα τό χρόνο. Μά ποτέ δέν έπλήρωσε τίποτε. Γι' αυτό, στις 25 Ίανουαρίου, τέσσερες μέρες μετά τό θάνατο της μητέρας του, έπεί εισηνοδίκης, κατόπιν αίτήσεως του δικηγόρου της Ματθίλδης, παρουσιάστηκε στο ξενοδοχείο που έμεινε ο Βερλαίν, για να κατασχεθεί έκ άφης ή πεθαμένη στο γιό της. Παρ' όλα τά μεγάλα άδικα του Βερλαίν, αυτή ή κατάσχεση ήταν κάτι τό φοβητό. Ή Ματθίλδη άπογοητευμένη, κυριολεκτικώς τόν ποιητή. Έπιπλέον, δταν παρουσιάστηκε ή δική, τό δέμα με τις μετοχές, που άποτελούσε όλη σχεδόν την ύλη νομιά της κ. Βερλαίν και τό όποιο είχε βοηθή από τόν ξενοδόχο στο στρώμα της πεθαμένης, είχε παραδοθή άπ' αυτόν στο Βερλαίν, πού θά μπορούσε περίφημα να τό κρύψει. Μά ο ποιητής, ο κάμπετος και ποιητής, τό παρέδωσε έντελώς αθόρυχα στον εισηνοδίκη. Έπίσης, τόν συνεχάρη για τη χειρονομία του και τόν άπεκάλεσε επίμο άνδρα, πράγμα για τό όποιο ο Βερλαίν χολακέντησε πολύ. Ο ξενοδόχος, ή πούτος παρακολούθησε τη σκηνή, έμεινε μ' άνοιχτό τό στόμα και μύνασε, γιατί ο Βερλαίν, έκτός από τό χρέη της μητέρας του, τού έστειλε κι' ο ίδιος ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, 1825 φράγκα, για νομικά και διατροφή ένός χρόνου περίπου. Μετά την άναχώρησή του, τού εισηνοδίκου, ο ξενοδόχος άπεκάλεσε τόν Βερλαίν ενοχό, γιατί έδωσε μόνος του 30.000 φράγκων — χρυσά, μάλιστα !...

(Άχολούθη)

Ο Βερλαίν
(Γελοιογραφία της εποχής)

να πληρώσει στην πρώτη σύζυγό του για τη διατροφή του παιδιού του 1200 φράγκα τό χρόνο. Μά ποτέ δέν έπλήρωσε τίποτε. Γι' αυτό, στις 25 Ίανουαρίου, τέσσερες μέρες μετά τό θάνατο της μητέρας του, έπεί εισηνοδίκης, κατόπιν αίτήσεως του δικηγόρου της Ματθίλδης, παρουσιάστηκε στο ξενοδοχείο που έμεινε ο Βερλαίν, για να κατασχεθεί έκ άφης ή πεθαμένη στο γιό της. Παρ' όλα τά μεγάλα άδικα του Βερλαίν, αυτή ή κατάσχεση ήταν κάτι τό φοβητό. Ή Ματθίλδη άπογοητευμένη, κυριολεκτικώς τόν ποιητή. Έπιπλέον, δταν παρουσιάστηκε ή δική, τό δέμα με τις μετοχές, που άποτελούσε όλη σχεδόν την ύλη νομιά της κ. Βερλαίν και τό όποιο είχε βοηθή από τόν ξενοδόχο στο στρώμα της πεθαμένης, είχε παραδοθή άπ' αυτόν στο Βερλαίν, πού θά μπορούσε περίφημα να τό κρύψει. Μά ο ποιητής, ο κάμπετος και ποιητής, τό παρέδωσε έντελώς αθόρυχα στον εισηνοδίκη. Έπίσης, τόν συνεχάρη για τη χειρονομία του και τόν άπεκάλεσε επίμο άνδρα, πράγμα για τό όποιο ο Βερλαίν χολακέντησε πολύ. Ο ξενοδόχος, ή πούτος παρακολούθησε τη σκηνή, έμεινε μ' άνοιχτό τό στόμα και μύνασε, γιατί ο Βερλαίν, έκτός από τό χρέη της μητέρας του, τού έστειλε κι' ο ίδιος ένα μεγάλο χρηματικό ποσό, 1825 φράγκα, για νομικά και διατροφή ένός χρόνου περίπου. Μετά την άναχώρησή του, τού εισηνοδίκου, ο ξενοδόχος άπεκάλεσε τόν Βερλαίν ενοχό, γιατί έδωσε μόνος του 30.000 φράγκων — χρυσά, μάλιστα !...

(Άχολούθη)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Υπό τη Ζωή των Αλφιδών

Πώς διατηρείται η εμορφιά

ΕΛΑΦΥΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Φ. Γ.

Από τας πλέον κοσμικάς κυρίες της πρωτεύουσας, και από τας πλέον άποφασιστές. Ότε ο γάμος, ούτε ο χρόνος, ούτε τά παιδιά, μπόρεσαν να άποφύγουν την νεανική της έθροσρότητα, την όποιαν θά έξήλευν και ή πλέον νεαρές δεσποινίδες. Ο χρόνος συντριβέται επάνω στην άγαλματώδη όμορφιά της, όπως τό κνμα έπ' του βράχου. Πρόσωπο άριτό, καθαρό φως και σώσης. Τό φως, τό όποιο άναδίδεται από την νεανική και λάμπε στην μορφή και στα μάτια των έλκνκτων ύπόχρεων...

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Στην παραθαλάσσιαν έστιακή γνωστό διπλωμάτη παρετέθη, την παραμένη έβδομάδα έπ' της ταράτσας, γεύμα, με κιάρες κατόπιν και παρκα τραγουδία.

— Μετά τό γεύμα χορός.

— Διακήρυξ' αυτόν μια πεντάμορφη κόρη του Νέου Κόσμου, περκα από την Άθήνα.

— Στο «Λαλή», την περκαμένη Κυριακή, έλκνκτική συγκέντρωσις.

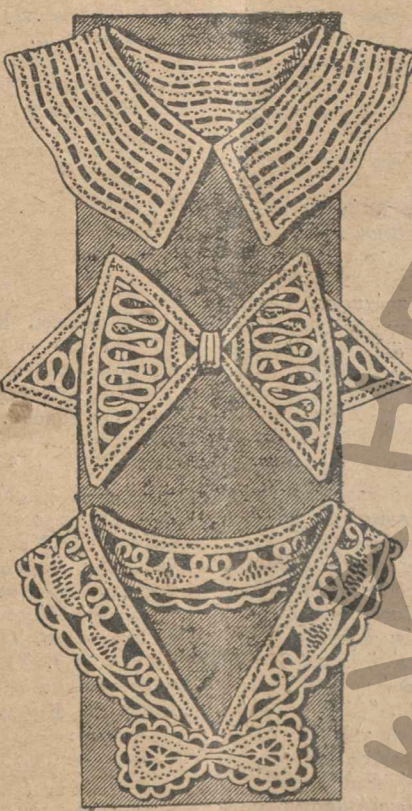
— Διακήρυξ' : την κ. Μεσσηνέση με σάξ, την κ. Άρσαντιδού με σάξ και άσκη σιγέ μπλούζα και την κ. Ζυλοκόστα με άσπρα και μπλέ-παι μιλώξ, θιαμώσας κομψότητος.

— Χορεύσαν γεύμα την περκαμένη Παρασκευή, τό βράδυ, στο Πνκ.

— Διακήρυξ' την κυρία Ήλ. Καμπαή με κομψότατον φόρεμα από από ταρά ταρά με μικρά άνθη, την κυρία Α. Κωνσταντινίδη με μπλέ και. Έξαιρετική εμφάνισις ή κυρία Φίμενχ με όργανα κνκνκν και μόνη ζώνη, ή κυρία Π. Καρβέλα με άσπρα, ή κυρία Α. Μανώλη, χαριστάτη, με μπλέ χρυσό, ή κ. Α. Χωρένη με μαύρα, ή κυρία Χ. Ζυλοκόστα με κομψόν έμπερμέ, ή κ. Παπαθεοδώρου με μαύρα και άσπρα κνκ κνκνκν με ρεάνο.

— Παραμυθιό, ο προσεβντής της Ίταλίας και ή κ. ντε Ρότσι με λινά, ή κ. Π. Καρπαίνου με άποφασιστή τουαλέττα μπλέ νανά, ή κ. και ή κ. Α. Μάσας, ή κ. και ή Α. Συριώτη, ή κ. και ή κ. Κ. Ή-λκνκν ή κ. Α. Σοτηριώδη, ή κ. και ή κ. Μ. Με-μπε, ή κ. και ή κ. Γ. Άποστολίδη, ή κ. και ή κ. Α. Καρβένη, ή κ. και ή κ. Α. Μιχαλοπούλου, ή στρα-τνκς και ή κ. Μανέττα, ή κ. Α. Άργυροπούλου, ή κ. Πενσιόδη, ή κ. και ή κ. Ι. Άρσαντιδού, ή κ. και ή κ. Χέλιμα, ή κ. και ή κ. Σ. Παπαστράτου, ή κ. και ή κ. Αλιανού, ή κ. και ή κ. Κρέψη, ή κ. και ή κ. Ουάρεν, ή κ. και ή κ. Σ. Μεταξά, ή κ. και ή κ. Ν. Άπέρη, ή κ. και ή κ. Λυκαρδοπούλου, ή κ. Ν. Καρβέλα με κομψόν φόρεμα από από ταρά ταρά και άσπρα, ή κ. Παπαχατζή, με έμπερμέ, ή κ. Άρκαμ με μπλέ και κόκκινο, ή κ. Μπόνη με χα-ρτισμένον έμπερμέ σέ φάντο λευκό, ή κ. Ι. Λαδο-πούλου με ταρτά σαζάν πρόκνκν, αϊ δίδες Άνδρ-κούνη με όργανα ροξ και λευκό, ή δνς Καμπαή με ροξ και οι κ. Ν. Καρβέλας, Β. Μελάς, Α. Χωρέ-νης, Α. Κωνσταντινίδης, Α. Μάσας, Μ. Πεζάς, Γ. Βαλιδας, Κ. και Ε. Καμπαή, Χαρτουλάρης, Αλβίος, Βαλιδας, Α. Μαλαμίδης, Λασκαράκης και κλπ.

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΒΑΠΤΙΣΙΣ

Προχθές ή κ. Ελένη Γεωργ. Στεφανέα, διη-γνκν, άνεξέτατο εκ της κολυμβήθρας τό χαριτω-μένο κοριτσάκι τού κ. Κ. Α. Γερολυμάτου, όνομα-τάς αυτό Δέσποινα. Είς τούς εύτυχείς γονείς και την άπόδοχον εύχόμεθα να τούς ζήση.

ΜΗΜΟΣΥΝΟΝ

Την παρελθούσαν Πέμπτην, έτελέσθη είς τόν ναύ τού Άγίου Γεωργίου Κυρήνης τό έτήσιον μνη-μόσυον ύπό άναπαύσεως της ψυχής της άμνή-στη δεκατνκς σύζυγος και μητρός Έλένης Στε-φανίας Δεσφίδου.

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

Ν ό ρ μ α ν, Άρσοστόλιον. — Έχετε πολύ ξηρό δέμα και γι' αυτό σάς συμβάινει αυτό που μου γράφετε. Πλένετε τό πρόσωπό σας κάθε πρωί με κοιμένο γάλα και ξεπλένετέ το με χλιαρό νερό. Τό βράδυ δέ βάψετε τόν τνκν παρακάτω κορμα, τνκν όποια μπόρετε να χρησιμοποιήτε και γιά κάτω από την πούδρα :

Lanoline anhydre	25 >
Pommade de concombres	50 >
Axonge benjoinée	25 gr.
Eau de roses	15 >

Μαγαρίταν Σ. — Χρησιμοποιήστε την έξής συνταγή, με την όποια κάνετε δυό φορές την ημέρα φριξίον στο πρόσωπό σας.

Κοιθαράλεσο	2 μέρες
Μέλι	1 μέρος
Ξίδι	1 μέρος

Μην άπελπίσθε όμως τόσο πολύ. Λίγες φριξίδες στο πρόσωπο δέν άσχημαίνον τόσο όσο τό νουίζετε. Πολλοί άστέρες του κνκνκνκνκν-φρου, όπως ή Τζόαν Κράουφοντ, τίς έχουν και τίς καμαρώνουν μάλι-στα.

Α τ ο ρ η ν Ί τ α λ ί δ α. — Δυστυχώς τά σημάδια που μου γράφετε, δέν εξαλείφονται με κανένα τρόπο. Μη σάς γελώση λοιπόν κανείς και σάς πη πως μπόρε να φύγουν. Έπίσης και τό στήθος σας είνε σχεδόν άδύνατον να έπιστρέψη στην προτέρα του κατάσταση, εφόσον έχει τόσο χολωρωθή. Για να σφίξη κάπως τό δέμα σας κάνετε δση περισσότερη γυμναστική μπόρετε. Έπίσης τώρα τό καλοκαίρι κνκνκντε τακτικώς ντους με κνκν νερό και κατόπιν ζωήρες φριξίον με κολώνια. Και προ-σέξτε να μην παρύνετε πάλι.

Αί μ ν η ν Δ α κ ρ ώ ν. — Για ν' άδυνατίσετε χωρίς να περκαί-τε, πρέπει να κάνετε δίαιτα από φαγητό σας, να καταργήσετε τις σάλ-τσες, τις σούπες, τά μακαρόνια και τά γλυκά, καθώς και τό πολύ ψωμί. Τρώγετε μόνον φρούτα, όλα τά φρούτα και όσο περισσότερα μπόρεί-τε, κνκς ψητό ή της νεράρας, χόρτα όκνκ και βρασμένα και ψάρια. Για να πέση ή κοιλιά σας, έκτός του ότι αυτό θά γνκν αίσθητός, δταν άδυνατίση όλο σας τό σώμα, πρέπει να κάνετε και γυμναστική, έκτός εάν δέν σας τό έπιτρέπουν λόγοι ύγείας. Τά γυ-μνάσματα για τνκν κοιλιά, τά έδωσα με όλες τις λεπτομέρειες σέ προηγούμενο φύλλο. Στην τρίτη σας έρώτηση είνε πολύ δύσκολο να σάς άπαντή-σω, εφόσον δέν μου άναφέρετε τίποτε τό σχε-τικό με τό αίσθημά σας για να σας συμβουλεύω άναλόγως. Χ α μ έ ν ο ά ν ε ι σ ο, Π ε ρ α λ ή. — Φοβόμαι ότι άπ' αυτή τη στήλη δέν θά μπόρεσω να σάς δώσω ύπεύθυνη γνώμη για τό πρόσωπό σας. Θά ήτο προτιμότερο να συμβουλευόσθε ένα γιατρό. Πουδρωρίζετε τά έξάνθηματά σας με την έξής σκόνη, ή όποια άσφαλώς θά σάς ωφελήσει :

Pecule de pommes de terre	80 gr.
Poudre d'iris	20 >
Camphre pulvérisé	4 >
Oxyde de zinc pulvérisé	4 >

Μη μεταχειρίζεσθε κνκν νερό, άλλα πάντοτε χλιαρό μέσο, από όποιο έλέγχετε λίγες σταγόνες θιαμώσας βενζίνης.

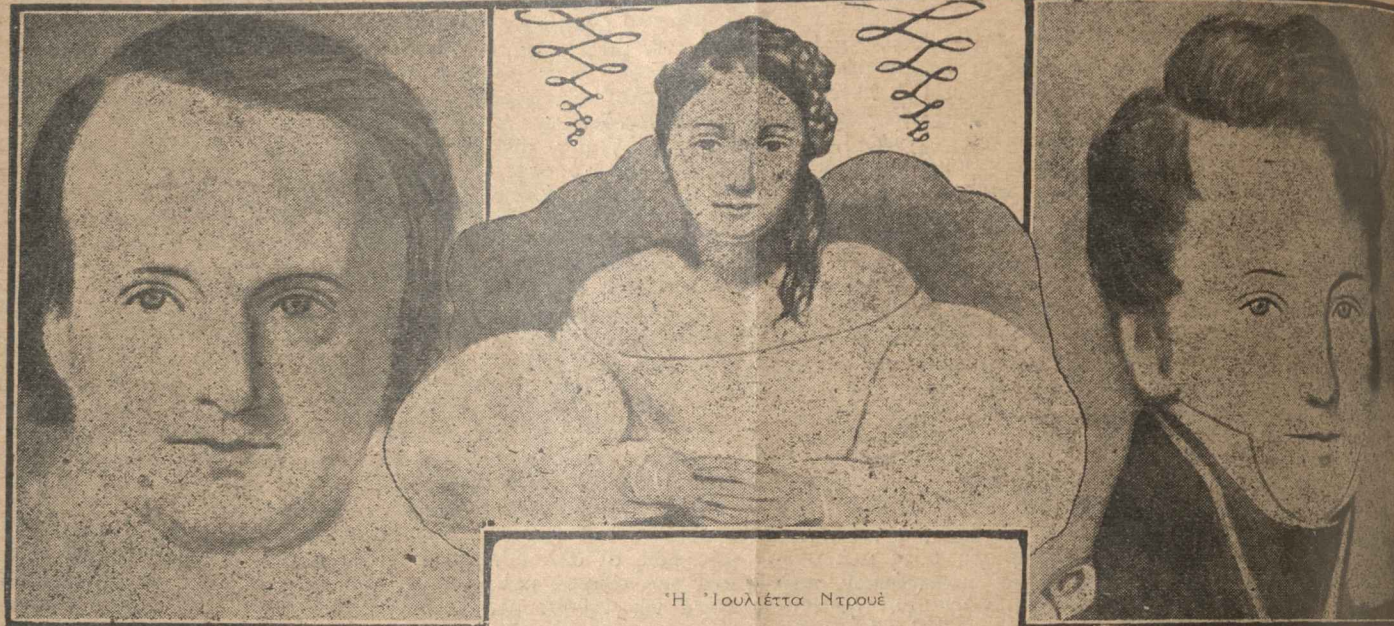
Α δ ι κ η μ έ ν η ν χ ο ρ ι α τ ο π ο ύ λ α. — Για τις φριξίδες διαβάστε τη γράφο παρακάτω στην Μαγαρίταν Σ. Έπίσης για τό άδύνατομα διαβάστε την άπάντησή που δίνω στην Αίμνη των Δακρυών, αν και σείς, λόγω της ηλικίας σας δέν πρέπει να κάνετε άσθητική δίαιτα, άλλα να τρώγετε περισσότερα και να κάνετε καλή γυ-μναστική και καθημερινώς περκατάς, τόσο μά-λον εφόσον ζήτε στην έξοχή.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΟΝΕΣ

Ή δεσποινίς Ουρανία Ν. Παρασκευοπούλου και ή κ. Άνδρέας Δρακόπουλος, έμπερτενθήσαν.

Τρία χαριτωμένα γκακαδάκια, καμωμένα με γαλόνια, τά όποια ένώνουμε με μπαρτέτες. Στοιλίζουν όραιότατα όποιοδήποτε φόρεμα.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ

Η Ίουλιέττα Ντρουέ

Ο Άλφρε ντε Βινί

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΝΟΔΙΕ

Ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο Άλφρε ντε Μυσσέ, ο Αλέξανδρος Δουμάς, πατήρ, ο Ζεράρ ντε Νερβάλ, ο Αιμίλιος Ντεσάν, άλλοι λογογράφοι και άλλοι λογογράφοι...

Στις αρχές του περασμένου αιώνα, δύο ήμισυοι πόλεμοι συγκλονίζουν την Γαλλία. Και οι πόλεμοι αυτοί ήταν φιλολογικοί, ο ένας —μεταξύ ρομαντικών και κλασικών— και πολιτικός ο άλλος, μεταξύ φιλελευθέρων και μοναρχικών. Την εποχή εκείνη βίαι ήταν υποχρεωμένοι να ανήκουν σε ένα κόμμα, σε μια παράταξη—και συγχρόνως να τρώγουν με τους αντίστοιχους στην αντίθετη ιδεολογία. «Πώς ο μη μετ' ημών, καθ' ημών»... Οστόσο, μέσα στη γενική αυτή αναστάτωση, υπήρχε και κάποιος, ο οποίος τα κατάφερε να τάξει καλά και με τους μοναρχικούς και με τους φιλελευθέρους. Οι κλασικοί τον εξέλεξαν μέλος της Γαλλικής Ακαδημίας και οι ρομαντικοί τον επισκεπτόνταν τακτικά στο σπίτι του. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο διάσημος λογογράφος Σαρλ Νοδιέ, άπειρο διηγηματοποιό, ο οποίος έχρισε μεταφράσει μέχρι σήμερα. Αλλά πώς ο Νοδιέ κατάφερε να εξασφαλίσει την ειρήνη και των δύο αντιμαχόμενων μερών; Απολύτως, επειδή δεν πίστευε ούτε στους ρομαντικούς, ούτε και στους κλασικούς, επειδή κοροϊδευε και τους μόν και τους δέ και επειδή μοναδική απασχόλησή του ήταν πως να περάσει όσο το δυνατόν πιο εύχρηστα τα τελευταία χρόνια της ζωής του. Πρέπει τώρα να σημειωθεί ότι ο Νοδιέ είχε γνωρίσει πολλές δυσάρεστες περιπτώσεις στη ζωή του και ότι τα βίαια που τράβηξε, τον έκαναν εγωιστή στα γεράματα. Οστόσο, όταν διαπιστώθηκε εφικτός στην ειδική βιβλιοθήκη του υπουργείου των Ναυτικών, άνοιξε ένα φιλολογικό σαλόνι, στο οποίο συγκεντρωνόταν ό,τι καλύτερο είχε να επιδείξει η Γαλλία των γραμμάτων και των τεχνών.

Το σαλόνι αυτό παρέμεινε ιστορικό, όχι μόνο για τα εξέχοντα πρόσωπα που συχνάζαν σε αυτό, αλλά και για μια άλλη ιδιαιτερότητά του: τους υπερβολικούς επαίνους που ακουγόντουσαν εκεί μέσα για άτομα όχι άξια τόσο μεγάλων τιμών. Ποτέ άλλοτε δεν χρησιμοποιήθηκαν φράσεις τόσο πομπώδεις για να εξυμνηθούν ή ανιπαρξέτε άρετες και των πιο μετριών συγγραφέων. Πουθενά άλλο δεν μπορούσε να ανακηρυχθεί κανείς μεγάλος άνδρας με τόσο ευκολία! Όσο λιγότερο εκτιμούσε ο Νοδιέ ένα φιλόλογο ή καλλιτέχνη, τόσο περισσότερο τον ανέβασε στα σύννεφα. Το πρόσωπο που δεχόταν το θύμα αυτό, δεν καταλάβαινε βέβαια τη λεπτή και δητική ειρωνεία του οικοδεσπότη. Και πίστευε με άρρηκτο ελλοίπωμα στη μεγαλοφάνειά του.

Όταν τόσοι ήμιοι και τόσο εγκώμια απενέμεντο σε πρόσωπα μετριότητας άξια, καταλαβαίνετε βέβαια τι συνέβαινε κάθε φορά που εμφανιζόταν στη σκηνή κανένας ανεγνωρισμένος διανοούμενος για να απαγγείλει το τελευταίο ποίημά του ή να διαβάσει κανένα κεφάλαιο από ένα ανέκδοτο μυθιστόρημά του. Δεν ήταν δυνατόν να απονεμηθούν στο έργο τα κοινά και τετριμμένα εγκώμαστικά λόγια: «Θαυμάσιο!» «Υπέροχο!» «Καταπληκτικό!»... Έπρεπε ο θαυμασμός να εκδηλωθεί και κάποιον άλλον τρόπο...

Κάι έτσι, όταν μια μέρα ο Βίκτωρ Ουγκώ άπρηγγιζε, γέρνοντας το κεφάλι του στο στήθος του, μερικές στιγμές από μια κανονική εδμή του, οι άκουσται εξέδιδον ως εξής την ιερή συγκίνηση που δοκίμαζαν:

Στην αρχή έμεναν βίαι σιωπηλοί και ακίνητοι, σαν να τους είχε κοπεί η λιλιά και τα πόδια από τον ψυχικό κλονισμό. Ύστερα, σπινκνόντουσαν ένας-ένας, πλησίαζαν τον ποιητή, του έσφιγγαν το χέρι και σήκωναν τα μάτια τους ψηλά στον ουρανό. Και ξαφνικά, μέσα στη γενι-

κή σιωπή, ακουγότανε μια φωνή:

—Τό ποίημα αυτό είνε καθεδονικός ναός...

Σε λίγο, μια άλλη φωνή έλεγε σε τόνο πιο ζωνό:

—Είνε πυρμής της Αιγύπτου...

Αλλά το άποκορύφωμα του θαυμασμού—και της ανόητης—μερικές φορές έδωκε αυτή:

—Ποίημα πιο μεγαλοπρεπές και από τα Ίμαλία...

Στο διάστημα αυτό, τί έκανε ο Νοδιέ;

Καθισμένος μόνος του μπρος σε ένα τραπέζι, σε μια γωνία του σαλονιού, διασκεδάζε με μια τράπουλα χαρτιά—ήταν μια τράπουλα τοπαίκτης—γράφοντας στα παλιά του παπούτσια και τον έργο του μενο ποιητή και τους εγκωμιαστές του...

Εν πάση περιπτώσει, όταν τελειωναν ή απαγγελίες, έπαιρναν ορισσότερη ειθύμια στο φιλολογικό σαλόνι του Νοδιέ. Οι λογογράφοι, ποιητές και οι μουσικοί, που συχνάζαν σε αυτό, ήταν ως επί το πλείονος άνθρωποι και ήξεραν πως να διασκεδάζουν τους άκουσται. Αν εξαιρέσουμε τις στιγμές των φιλολογικών απαγγελιών, όποτε οι καλεσμένοι μεταφέρονταν στα σύννεφα, κατά το πάλοιο έθιμο οι φίλοι του Σαρλ Νοδιέ δεν έκαναν άλλη δουλειά, παρά να αλλοτρίωναν μεταξύ των. Και καταλαβαίνετε βέβαια πόσο έπαιζε με τον Αλέξανδρο Δουμά, πατέρα, έναν Άλφρε ντε Βινί, έναν Άλφρε ντε Μυσσέ, Ζεράρ ντε Νερβάλ, έναν Αιμίλιο Ντεσάν ή από καλλιτέχνες, όπως Ντεβερνά, ο Γουσταβός Ντορέ και τόσοι άλλοι...

Και το πιο περίεργο είνε ότι τον τόνο της ειθύμιας τον έδωκε ο πιο μεγαλοκλινός απ' όλους τους τακτικούς καλεσμένους: ο Νοδιέ. Ο Άλφρε ντε Μυσσέ, ο άσημος ποιητής, έδινε την εντύπωση ανθρώπου που έζητε τρομερά, ήταν κατά την πειραχτήρι σαν μικρό παιδί. Δεν άφηνε κανένα ήσυχο. Και έτσι, περισσότερο πειραζε τον Δουμά.

«Ω! θα ήθελα να βρίσκομαι διαρκώς κοντά σου, πο έλεγες, να σε ακούω να μιλάς, να μιλάς, να μιλάς...»

Σ' άρσει, λοιπόν, τόσο η φωνή του; Τον φοβόσε κανένας; Ο συγγραφέας των «Γωών Σαρκοφάγων». Η μήπως ο έρωτας; Ή η απαγγελία του;

—Όχι το ένα, ούτε το άλλο, απαντούσε σοβαρώς: «Με έδωκε όταν θα μιλάς διαρκώς, δεν θα μπορούς να...»

Κόκκαλο ο Δουμάς.

Ο Μυσσέ δεν σεδόταν ούτε και τον ποντίφημα της διαίτησης ολίμπα Βίκτωρα Ουγκώ.

Ενα βράδυ ο Ουγκώ μπήκε στο σαλόνι του Νοδιέ, συνοδεύοντας τον φίλο του ήθοποιό Ίουλιέττα Ντρουέ, και κρατώντας στα χέρια τις άμασγρές του τέσσερα δοκωδέστατα χειρόγραφα, βίαι μετρημένα όνάδων. Τα χειρόγραφα αυτά αναπροσέπινε εξη μήνημα έργα άγνωστων συγγραφέων. Ο Ρεντινιό, ο περίφημος έδωκε τον Ουγκώ, είχε δώσει τα χειρόγραφα αυτά στον ποιητή με την προϋπόθεση να τα διαβάσει και να τον πη αν άξιζαν να εκδοθούν σε βιβλίο. (Η συνέχεια εις την σελίδα 1340)

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΥΠΟ ΦΥΣΙΟΔΙΦΟΥ

Η ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Γ'. Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΟΣΦΡΗΣΕΩΣ

Τι ρόλο παίζει η όσφρηση και το όργανό της, η μύτη, στον έρωτα; Ίσως γελάσετε για την ερώτηση. Αλλά θέχετε άδικο. Η επιστήμη έχει προσέξει αυτό το ζήτημα και το έχει μελετήσει με κάθε σοβαρότητα. Υπάρχει παλαιός και λαϊκός θρύλος για τους μυταράδες και τις μυταρούδες, ότι είνε δεινοί στην ερωτική μάχη. Έπίσης στις περιγραφές διαφόρων συγγραφέων, η μεγάλη μύτη μπαίνει πάντα σαν υποδηλωτικό ερωτικής ιδιουσγκρασίας. Αλλά αυτά είνε φιλολογία. Η επιστήμη έχει πιστοποιήσει, ότι υπάρχει μια άμεση σχέση—δεν την έχει όμως ακόμη έντελώς καθορίσει—μεταξύ του όσφρητικού μας και του γεννητικού μας συστήματος. Έχει αποδειχθεί, δηλαδή, ότι αρισμένες εγγχειρίσεις στη μύτη έχουν ως άμεσο αποτέλεσμα την ερωτική ανικανότητα. Αυτό το φαινόμενο ακριβώς έκαμε την επιστήμη να προσέξει περισσότερο την όσφρηση από την άποψη της ερωτικής λειτουργίας. Και δεν ήταν, άλλωστε, δυνατόν να μη την προσέξει. Η όσφρηση, από τις αρχαιότερες αισθήσεις κι' αυτή, παίζει σπουδαίοτατο ρόλο σε' όλη τη ζωή των ζώων και δεν μπορείς παρά να παίζεις και στην ερωτική. Είνε, πρώτα-πρώτα, από τα πιο χρήσιμα πράγματα στον άνθρωπο, για την άμυνα και την επίθεσι. Με τη μυρουδιά ανακαλύπτει το θηρίο από πολύ μακριά την παρουσία του θηράματος. Με τη μυρουδιά πληροφορείται για το ποιο βρίσκεται ακριβώς: και με τη μυρουδιά παίρνει το δρόμο για να κυνηγήσει και να το σπαράξει. Από το άλλο μέρος με τη μυρουδιά πληροφορούνται τα πιο αδύνατα ζώα, όσα δεν έχουν άλλο όπλο άμυνής από την ταχύτητά τους, για την παρουσία του πιο λιχουρού έχθρου και σπεύδουν να φύγουν εγκαίρως από τον τόπο του κινδύνου. Γι' αυτό όλα τα ζώα είνε προικισμένα με μεγάλη όσφρηση, πολύ μεγαλύτερη συνήθως από του ανθρώπου. Αλλά τι είνε η όσφρηση; Είνε ένας έρεθισμός που προκαλείται στον εγκέφαλο από τη θλυεργόνη μεμβράνη, όταν καθίσουν επάνω της τα όσφρητικά μόρια—μερικά άορατα σωματίνα, που ακτινοβολούν όσα πράγματα υφίζουν. Όλα τα καλύτερα μυστοφόρα έχουν ειδικόν εγκέφαλο για να δέχεται αυτούς τους ερεθισμούς—τον λεγόμενον ρινεγκέφαλον. Και υπάρχουν ακόμη ζώα, που όλο το σώμα τους δεν είνε παρά θλυεργόνος μεμβράνη, όπως, άφανα, το σάβανκα, ο οποίος μυρίζεται με' όλο του το κορμί. Αλλά ποιος είνε ο ρόλος της όσφρησης στον έρωτα; Τα ζώα, όπως ανακαλύπτουν με τη μυρουδιά τον έχθρο ή το θύμα, έτσι βρίσκουν και το θήλυ. Κι' έχει γίνει σχετικά κι' αυτό ένα όρατότατο πείραμα στη Γερμανία: Πήραν πεταλούδες, άρσενικές και θηλυκές, την εποχή των ερώτων τους. Έβαλαν τα πεταρά των άρσενικών με μπλε κηλίδες, για να τους αναγνωρίσουν κατόπιν. Κι' άκου πλησίασαν λίγο αρσενικούς και θηλυκές, έβαλαν τις θηλυκές σε' ένα τράινο—μέσα σε' κουτιά και τις άπεινακρυναν μερικά γιλιόμετρα από το Βερολίνο, της στιγμής πουφύγετε το τράινο, είχαν άπολυνσει έλεύτερα τους άρσενικούς. Αυτοί, άφου πέτασαν λίγο πίσω από το τράινο, έξπκολούθησαν την πτήσι τους, με τη μυρουδιά πειά, όσα ότου έφθαναν, σε λίγες ώρες, στο μέρος που είχαν πάει οι θηλυκές—τους άνεγνωρίσαν από τα υπλές στίγματα—και τους άγκάλιασαν με μεγάλη περιπάθεια. Αλλά πώς όσφραίνονται οι πεταλούδες; Με κάτι κεραίες, κάτι λεπτά κροστικάκια που σπινκνουν στο κεφάλι.

Η όσφρηση όμως δεν χρησιμεύει μονάχα για να βρίσκουν οι θήλυδες άρσενικά ζώα. Χρησιμεύει κι' ως ένα δυνατό παρορμητικό. Η μυρουδιά το θηλυκό είνε διεγερτική. Γι' αυτό το έρωτα πράγμα που κάνουν τ' άρσενικά ζώα, όταν πλησιάζουν το θήλυ, είνε να το μυρίσουν. Το ίδιο σχεδόν συμβαίνει και με πολλές άγριες φυλές ανθρώπων, οι όποιοι πρέπει να σημειωθή,

ότι, όπως έχουν εξακριβώσει πολλοί περιηγηταί, έχουν τόσο δυνατή όσφρηση, ώστε να τους μυρίζει και το πιο άσπρο για τους Εύρωπαίους πράγμα: το καλοπλυμένο γυαλί. Οι περιηγηταί διεπίστωσαν ακόμη, ότι για τον πρωτόγονο άνθρωπο κάθε γυναίκα μυρίζει κατά ιδιαίτερο τρόπο, που άποτελεί ένα από τα κυριώτερα θέληγτρό της. Και διηγούνται ότι ένας άγριος από τη φυλή των Παπου, μεταφερθείς στην Εύρώπη, άπεγοητεύη τελείως από τις Εύρωπαϊες «που δε μυρίζαν σαν γυναίκες, αλλά σα λουλούδια». Όλα τ' άρώματα μέσα στη φύσι δεν εξυπηρετούν άλλο από την ερωτική διεγερσι και την ερωτική λειτουργία. Αυτή είνε η μεγάλη θάσις και της θιομηχανίας των άρωμάτων. Εξυπηρετούν τον έρωτα. Η επίδρασις του άρώματος στις αισθήσεις είνε τέτοια, ώστε για πολλούς: ή άγαπημένη γυναίκα δεν είνε, τις περισσότερες φορές, παρά το άρώμα της: και άρκει, πολύ συχνά, ή απλή ανάμνησις αυτού του άρώματος, για να δημιουργήσιν έρεθισμούς.

Έχει παρατηρηθή εξ άλλου, ότι η μεγάλη χρήσις άρωμάτων παροξύνει τον έρωτισμό. Ατομα που συνηθίζουν τ' άρώματα κατά κόρον, είνε, σχεδόν πάντοτε, πολύ πιο έπιρρεπή στον έρωτα από τα άλλα. Ίδιαίτερον επίδρασι άσκει το άρώμα της θανιλίας. Δημιουργεί άρώσσεια σοβαρή, τον θανιλισμόν, άληθινή φρενίτιδα έρωτος. Τα καυμένα τ' καρτίσια, που εργάζονται στα εργοστάσια της θανιλίας, παθαίνουν τέτοια έρωτομανία, ώστε τίποτα πειά δεν μπορεί να τα ίκανοποιήσει και, πολλές φορές, πεθαίνουν στο φρενοκομείο από καθαρή νυμφουμανία. Είνε άξιο προσοχής ακόμη, ότι ο υόσχος, που είνε η θάσις όλων σχεδόν των άρωμάτων, προκαλεί από τα γεννητικά μόρια άριεμένων ζώων.

Ο ρόλος της όσφρησης, λοιπόν, και στο σύγχρονον έρωτα των ανθρώπων είνε μεγάλος. Και γι' αυτό είνε πειά κατά παράδοσι άναπόσπαστα απ' αυτόν τα άνθη και τα άρώματα. Αλλά χρειάζεται κάποια προσοχή και στα πρώτα και στα δεύτερα. Τα λουλούδια που έχουν κατ' έξοχην διεγερτικό άρώμα είνε αυτά που θεωρούνται άκριβώς ως σπινθολα παρθενικής άγνότητος. Οι κρίνοι. Η συχνή έπαφή με τους κρίνους δεν είνε άκίνητη. Έχει μείνει διάσημη, στα δικαστικά χρονικά μια δίκη που έγινε πρό έτών στο κακουργιοδικείο του Σηκουάνα, όπου άπεδείχθη ότι ένας άτύπος είχε κατασφραγίσει να διασφείρη μια μικρούλα, δίνοντάς της τακτικά να όσφραίνεται κρίνους. Ός προς τα άρώματα, χρειάζεται μεγάλη προσοχή επίσης και στο ποίον και στο ποσόν και στην ένταση. Μετρία χρήσις των άρωμάτων είνε και διακοσμητική και όρα βοηθητική του έρωτος. Πρέπει πάντως ν' άποφεύγουν τα κορίτσια τ' άρώματα που περιέχουν πολύ μόσχο. Έπειτα πρέπει να ξέρουν να ταίριαζουν το άρώμα των υαλλίων και των ματιών, με το άνάστημα και το ύψος. Αυτό είνε μια τέχνη πολύ λεπτή θέδρια, άπρόσβη κι' άκατανόητη για τις πολλές γυναίκες. Είν' ένα μυστικό, που διαφεύγει από τις περισσότερες. Όσοτα υπάρχουν γυναίκες που κατέχουν καλά το μυστικό αυτό και ξέρουν πολύ καλά επίσης να χρησιμοποιούν το άρώμα που τους ταίριαζει στο χρώμα, στο άνάστημα, στην όλη τους γενική ευφάνισι. Μια μελαχροινή, άφνης, πρέπει να βάζη άρώμα έντονότερο από μια ξαυθή. Και μια κοντή και μικροκαμωμένη να βάζη άρώμα πιο διακριτικό από μια γεμάτη και ψηλή κυρία. Αυτά όμως είνε ζητήματα αισθητικής που διαφεύγουν την άρμοδιότητά μου. Εγώ μιλά έν όνόματι της επιστήμης και μόνον αυτής.

Ο ΦΥΣΙΟΔΙΦΗΣ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

...αυτή δεν είχε πάει εκεί πέρα μαζί του, αλλά με τον 'Αλβέρτο, τον φίλο του. Φίλο; Ναι! 'Ηταν φίλος του, ο 'Αλβέρτος! 'Από τη μέρα όμως που τον γνώρισαν τη Γαβριέλλα, είχαν γίνει άσπονδοι εχθροί. 'Εκείνο το βράδυ, στις 31 'Οκτωβρίου, είχαν συμφωνήσει να πάνε και οι τρεις στην 'Οπερα. 'Ο 'Αλβέρτος θα φρόντιζε για τα εισιτήρια και θα πηγαίνονταν μαζί να πάνε στη Γαβριέλλα. Μά ο 'Αλβέρτος, όταν γύρισε, είχε πάρει μόνο δυο εισιτήρια. Και οι δυο τους τότε κατάλαβαν πως άποιο θα συνόδευσεν την άμορφη Γαβριέλλα στην 'Οπερα, αυτός θα κέρδιζε την καρδιά της... Πρώτος τότε ο 'Αλβέρτος το φρόντιζε:

— 'Ας ορίσουμε κλήρο!...

— 'Ο Ραούλ έσκυψε το κεφάλι, ταράχθηκε.

— Ναι! Δέχομαι... του είπε. Μά όχι μόνο γι' αυτό...

— Τι θέλεις να πής; απόρησε ο 'Αλβέρτος.

— Θέλω να πω, του εξήγησε ο Ραούλ, πως δεν μπορούμε να ξεκολλήσουμε έτσι, γιατί ή θα σε σκοτώσω ή θα με σκοτώσεις. 'Ενας από τους δυο μας πρέπει να λείπει από τη μέση...

— Τι ρομαντικός που είσαι! τον ειρωνεύθη ο 'Αλβέρτος.

— Θέλεις λοιπόν να φύγεις εσύ, να πας στην 'Ιταλία και να μη γυρίσεις παρά μονάχα όταν θα έχουμε παντρευτεί; τον ρώτησε ο Ραούλ.

— Δεν τρελλάθηκα! του φώναξε ο 'Αλβέρτος.

— Βλέπεις λοιπόν; 'Εχω όληνη εγώ! 'Οποιοι γάμοι, θα γίνουν άφαντος! Δεν θα ξαναπαρουσιασθώ μπροστά στην Γαβριέλλα!...

— 'Ο Ραούλ ήταν έξυλλος. Μά κι ο 'Αλβέρτος δοκίμασε στην ίδια ταράχη.

— Πάμε στη Γαβριέλλα! πρότεινε ο 'Αλβέρτος. 'Εκεί πέρα θα παίζουμε την τύχη μας...

— 'Επειτα, όταν ξεφύγουν και οι δυο μπροστά στην πόρτα της Γαβριέλλας, ο 'Αλβέρτος πρώτος έχασε το φάρδος.

— Να φύγει κανείς είνε ένας λόγος... μείνουμε μ' ένα λυγμό, Δεν

Οι δυο νέοι γύρισαν και κότταξαν τρομαγμένοι...

μπορεί να εξαφανισθώ έτσι απότομα. Πρέπει να ορίσουμε μια μέρα να έλθω.

— Είμαι σύμφωνος! του απάντησε ο Ραούλ. 'Οποια ώρα, πού θέλεις, έλθω.

Κι' απότομα, χτύπησε το κουδούνι της πόρτας.

Και νά, τώρα, είχε φθάσει αυτή η μοιραία νύχτα. 'Ο Ραούλ κι ο 'Αλβέρτος, στην καρδιά συλλογίζονταν πως έπρεπε να κρατήσουν τον όρκο του και να φύγουν μαζί, να πάνε για πάντα. Μά πριν από τα μεσάνυχτα ήθελε να ξαναπαρουσιασθώ μπροστά στην Γαβριέλλα, να δώ τη φτωχή παρτίδα, να ανταλλάξω τελευταία φορά την αγαπημένη της σιλαντίνα.

Το βράδυ της 31ης 'Οκτωβρίου, ο 'Αλβέρτος είχε έλθει στη Γαβριέλλα τη συμφωνία τους.

— 'Ω! 'Εκανε ζέλη γ' αυτόν. Αυτό μοιάζει σάν μι' Αμερικανική μονομαχία!

— 'Επειτα πήρε ένα κινεζικό βάσο κι έβαλε μέσα δυο γυαλιά πορτοκάλια, ένα μαύρο κι ένα άσπρο.

— Καλώς έμπλεξε! 'Ποιος θα τραβήξει πρώτος; ρώτησε.

— Σταθήτε! 'Εκανε η Γαβριέλλα. 'Ας πάρουμε τη σειρά του παιχνιδιού. Πρώτος έρχεται ο 'Αλβέρτος. Αυτός θα τραβήξει πρώτος.

— 'Ο 'Αλβέρτος, κατάχλωμος, προχώρησε και σήκωσε δακτύλο του χέρι, να τραβήξει το μαύρο γυαλί. Μά πριν από τα μεσάνυχτα ήθελε να ξαναπαρουσιασθώ μπροστά στην Γαβριέλλα, να δώ τη φτωχή παρτίδα, να ανταλλάξω τελευταία φορά την αγαπημένη της σιλαντίνα.

Μά γιατί, έστρεψε από δυο μίλες, ήθελε να ξαναδεί τη Γαβριέλλα. Δεν ήταν καλύτερη η μοναξιά του, στο εξωτερικό;

— 'Οσο φτάνει η ώρα της μοιραίας προεξέτασης, μαζεύω τα γυαλιά, στέναζε, πατώντας πάνω στο κουστουμάκι του. Δεν μπορεί να γινώσκω, για πάντα, θέλω να ξαναδώ τη Γαβριέλλα.

— Δίχως να το καταλάβει, είχε φθάσει κιόλας κοντά στο πιασμένο γυαλί, να τραβήξει το μαύρο γυαλί. Μά πριν από τα μεσάνυχτα ήθελε να ξαναπαρουσιασθώ μπροστά στην Γαβριέλλα, να δώ τη φτωχή παρτίδα, να ανταλλάξω τελευταία φορά την αγαπημένη της σιλαντίνα.

— Ραούλ, τι έχεις; Είσαι άρρωστος; τον ρώτησε ταπεινά η Γαβριέλλα.

— 'Ο Ραούλ δάκρυσε. 'Η συγκίνησε τον ξανό. 'Εκανε μισή ώρα να μην πατήση τον όρκο του, μά η Γαβριέλλα τον έκανε να χάσει και τον τρέβησε κοντά της. Το σώμα της ανακίνησε και το έλθοι πάλι το δικό του.

— 'Ενα φίλι! 'Ενα μόνο φίλι! συλλογίστηκε με απελπισία ο Ραούλ. Αλλά, θα είμαι μακριά, ποτέ μακριά κι ο 'Αλβέρτος θα την πάρει ναύα του και θα τη χυθείς για πάντα...

— 'Ο Ραούλ, όμως, να ξέρει τι κάνει, την ακολουθούσε σιωπηλά.

— Στις έντεκα ήλθε η Γαβριέλλα. 'Ο Ραούλ, όμως, να ξέρει τι κάνει, την ακολουθούσε σιωπηλά.

— 'Εκείνη τη στιγμή άκουσε χτυπήσει το ρολόι της γκαλερί. 'Ο Ραούλ, όμως, να ξέρει τι κάνει, την ακολουθούσε σιωπηλά.

— Δεν έπρεπε να δώ τον όρκο; Τά δημάτα των άπονητων, στις σκέτες. 'Επειτα, όμως, σπασε στην πόρτα. 'Ο Ραούλ, όμως, να ξέρει τι κάνει, την ακολουθούσε σιωπηλά.

— 'Ηταν αυτός χωρίς έλπίδα. 'Ο Ραούλ, όμως, να ξέρει τι κάνει, την ακολουθούσε σιωπηλά.

— 'Ο Ραούλ, όμως, να ξέρει τι κάνει, την ακολουθούσε σιωπηλά.

— Μην ανήσεις! της είπε. Πρόετι να φύγω... Ναι, να φύγω...

— Μά γιατί; ρώτησε. Στάσου πρώτα! 'Απόψε θα τα...

— 'Οχι, όχι! 'Αν έλθω, έλθα! της είπε πάλι ο Ραούλ. Πρέπει να φύγω... Πρέπει να φύγω...

— Φορέσω το σάβανο μου. 'Εκείνη τη στιγμή άκουσε χτυπήσει το ρολόι της γκαλερί. 'Ο Ραούλ, όμως, να ξέρει τι κάνει, την ακολουθούσε σιωπηλά.

— Δεν έπρεπε να δώ τον όρκο; Τά δημάτα των άπονητων, στις σκέτες. 'Επειτα, όμως, σπασε στην πόρτα. 'Ο Ραούλ, όμως, να ξέρει τι κάνει, την ακολουθούσε σιωπηλά.

— 'Ηταν αυτός χωρίς έλπίδα. 'Ο Ραούλ, όμως, να ξέρει τι κάνει, την ακολουθούσε σιωπηλά.

— 'Ο Ραούλ, όμως, να ξέρει τι κάνει, την ακολουθούσε σιωπηλά.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΕΣ

ΤΟΥ PAUL ADAM

Η ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΙΡΗΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— 'Ο Σταυράκιος όμως, ο οποίος είχε μάθει έντομεταξύ την είδηση της καταδίκης του, προσεβλήθη από καρδιακή 'κρίση. Ξερνούσε άφροδύς κι' αμα κι' οι γιατροί που έτρεξαν να τον ιδώ, κατάλαβαν πως ο θάνατός του ήταν αναπόφευκτος. Μερικοί κόλακες που τον περιστοιχίζαν, ήλθισαν ως επί το πλείστον, τον έβεβαιωναν ότι θα ζήσει πολύ κι' ότι θα γίνει ο κυρίαρχος της αυτοκρατορίας.

Μά, παρ' όλ' αυτά, ο Σταυράκιος πέθανε. Για να εξοντώσει τον 'Αέτιο, είχε προκαλέσει πρό του θανάτου του επαναστάσι στην Καπαδοκία. Δυο έρες όμως μετά το θάνατό του, οι αρχηγοί της επαναστάσεως συνελήφθησαν και, αφού βασανίστηκαν, εξωρίστηκαν.

Τά Χριστούγεννα του έτους αυτού, του 800 μ. Χ., ο Καρολομάγνος έσπευσε αυτοκράτωρ της Δύσεως από τον Πάπα Λέοντα, διάδοχο του Πάπα 'Αδριανού. 'Η Ειρήνη έτρεφε πάντα τον ελκυστικότερο θαυμασμό για το μεγάλο αυτό αρχηγό των Φράγκων. Τώρα που είχε απαλλαγεί από τον πιο επικίνδυνο εχθρό της κι' ήταν ελεύθερη να δράσει, συλλογίστηκε, μόλις έμαθε τη σημαντική αυτή είδηση, να πραγματοποιήσει το παλιό μεγαλεπίβολο σχέδιό της της συμμαχίας ή μάλλον της 'Ενώσεως της αυτοκρατορίας της Δύσεως με τὴν Βυζαντινή, του οποίου το μέλλον προέβλεπε άσχημο. Κι' έκανε τότε κάτι καταπληκτικό: 'Εστειλε πρέσβεις στον Καρολομάγνο, οι οποίοι ζήτησαν απόλυτα απ' αυτόν να δεχτεί να γίνει σύζυγός της.

— 'Ο Καρολομάγνος, ο οποίος ήταν τότε χήρος απ' την τετάρτη του σύζυγο τη Λουτγκάρτη, κοίταζε με έκπληξη απ' την πρόταση αυτή. 'Ο Φράγκος αυτός αυτοκράτωρ ήξερε κατά βάθος πως ήταν ένας βάρβαρος, ένας δυνατός πολεμιστής, μά αργόκοις. Τό ότι μια 'Ελληνίς, μια 'Αθηναία μάλιστα, που την είχε διαλέξει για σύζυγό του ένας αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, μοναχά για τὰ χαρίσματα του πνευματός της και την όμορφιά της, κι' ή οποία είχε γίνει, χάρις στα χαρίσματά της αυτά, μια αυτοκράτειρα, δυνατή και σεβαστή, που νίκησε το στρατιωτικό κόμμα και την αίρεσι των εικονοκλαστών, τό ότι ή γυναίκα αυτή, ή πολύ ώρα ακόμα όπως έλεγαν, του παράγγελε ότι τον αγαπούσε, γιατί ήταν αντάξιός της όφ' όλης τας απόψεις, όλ' αυτά τον πλημμύριζαν από χαρά. Τό Βυζάντιο φαινόταν τότε στις χώρες της Δυτικής Εύρώπης σάν μι' πολιτεία παραμυθένια, πλημμυρισμένη από πολιτισμό, τό κέντρο των δυνατών πνευμάτων της 'Ασίας και της Δυτικής Εύρώπης, κληρονομός του πολιτισμού των Χωλαίων, των Ελλήνων και των Ρωμαίων.

Για όλους αυτούς τους λόγους, ή προσφορά της Ειρήνης ένθουσε τον Καρολομάγνο. 'Εξ άλλου κι' ή πολιτική άποψις του συναικούσε αυτόν δεν του ήταν καθόλου δυσάρεστη. 'Αμα πραγματοποιηθεί αυτό το συνοικέσιο, θα φορούσε ο ίδιος το στέμμα των Καίσαρων και του Μεγάλου Κωνσταντίνου, θα γινόταν διάδοχος του Αυγούστου και του Μάρκου Αύρηλιου και θα βασιλεύε, όπως ο Τραϊανός, σε ολόκληρο τον κόσμο.

— 'Ο Καρολομάγνος δεν έδιστάσε καθόλου. Καί διάταξε άμέσως τον έπλοκοπο της Αμιένης Ζόες και τον κόμητα Χελιγκού να έλθουν μαζί του Βυζάντιο για να κανονίσουν τις λεπτομέρειες του γαμήλιου συμβολαίου.

Η ΕΚΠΤΩΣΙΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

— 'Ενώ όμως γινόντουσαν όλ' αυτά, ο πατρικίος 'Αέτιος, λυ-

τρωμένος πειά από τό φόβο του Σταυρακίου, χριστιανοποιούσε δ' λη τη δύναμή του για να κάνει αυτοκράτορα τον αδελφό του Λέοντα. Γι' αυτό είχε φροντίσει να όνομαστή μόνος του στρατηγός της Θράκης και της Μακεδονίας, αν και διοικούσε ήδη τη στρατιά της Ανατολής. 'Αγέρας, προκλητικός, περιφρονώντας όλους τους μεγάλους τίτλους, ο 'Αέτιος δεν είχε σε καμμία εκτίμησι τους άλλους ανθρώπους. Γι' αυτό οι δυσαναστημένοι έναντιον της Ειρήνης, σοβαρά εξωργισμένοι έναντιον του έννοουμένου της, συνωμότησαν να προκαλέσουν τό ταχύτερο την καταστροφή της.

— 'Εκείνη ακριβώς την εποχή έφτασαν στην Κωνσταντινούπολι οι άπεσταλμένοι του Καρολομάγνου για τό γάμο της Ειρήνης. Αυτή ήταν τώρα, ή μεγάλη, ή μόνη υπόθεσις που ένδιέφερε την Ειρήνη. Είχε άφιερωθή ολόκληρη σ' αυτήν, αφήνοντας τον 'Αέτιο να κυβερνά ή θέσι της, χωρίς να ένδιαφέρεται για τί δυσμένεια που είχε προκαλέσει έναντιον του. Σκεφτόταν δ' χι χωρίς λόγο ότι ή έπιτυχία του γάμου και ή ένωση των δυο αυτοκρατοριών, θα έκμηδύνειαν για πάντα τὰ σχέδια των συνωμοτών.

Μά αϊ δυσκολία διπλάσιασθηκαν με την άφιξη της πρεσβείας των Φράγκων.

— Όταν ο 'Αέτιος άντελήφθη, πως τό σχέδιό της Ειρήνης και του Καρολομάγνου άρχισε να γίνεται πραγματικότητα, κυριεύτηκε από μι' άφάνταστη μανία, γιατί έβλεπε πως έτσι ή οίκογένειά του έκανε κάθε έλπίδα να καταλάβη τό θρόνο.

— Από τη μι' άρα στην άλλη, έγινε ο πιο άδυσώπητος εχθρός της αυτοκρατορίας, και χρησιμοποιώντας κάθε μέσον, άρχισε να προπαγανδίζει στους άρχοντες και στο λαό έναντιον της ένώσεως των δυο αυτοκρατοριών.

— Δεν θα είστε πειά — έλεγε στους Βυζαντινούς — παρά μι' άσημαντή έπαρχία της αυτοκρατορίας των Φράγκων. 'Η πολιτική του Καρολομάγνου θέλει να όδοιολώση την οίκογένειά...

— 'Η 'Ελληνική αυτοκρατορία θα είχε γι' αυτόν μι' έννη γή, που την όδοιολώσε και της όποιας τον πλούτο θα ός παύση. 'Επειτα, 'Ο Βυζαντινός 'Αέτιος, να πετάξη προς τους Φράγκους. 'Αν ύπακούσεν στην αυτοκρατορία, θα ός δόση για προίκα της στον Καρολομάγνο.

— Αυτούς τους άόητους και άδεις ύπολογισμούς έκαναν οι πολιτικάντδες του Βυζαντίου. Γιατί είνε βέβαιο, πως ο Καρολομάγνος, άντι να μεταβάλη τη Βυζαντινή αυτοκρατορία σε μι' έπαρχία των Φράγκων, θα έλθον, βιάζονταν, μόλις θα γινόταν ο γάμος του με την Ειρήνη, να πάρη τον τίτλο του βασιλιά του έδω, το συνοικέσιο αυτό, να έγκατασταθί στο Βυζάντιο, και να συγχωνεύση την Ανατολική και τη Δυτική Εύρώπη σε μι' άκα μόνη άπέραντη αυτοκρατορία. Αυτό ήταν άλλωστε τό όνειρο όλων των βαρβάρων έπιδρυμένων της Εύρώπης, πρό έφτα αιώνας. 'Ηταν λοιπόν άδύνατον ο έκπολιτιστής των Γαλατών και της Γερμανίας να μη βελήση να πραγματοποιήση την πιο άσπιλη έπιθυμία των προγόνων του, τό ός το τό όνειρο πενήτα ολόκληρων χρόνων και να φέρση, πάνω από τό δικό του στέμμα τό στέμμα του Βυζαντίου, τόσο άτασθές τώμα.

('Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΑ ΦΙΛΙΑ ΤΗΣ ΝΤΟΡΙΣ ΡΕΝΤΓΟΥΕΛ

Μιά παράξενη περιπέτεια έρωτος και θανάτου. Τό ειδύλλιο Τό χύσιμο της σαμπάνιας. «—Πάω μιά στιγμή, ν' αλλάξω κ' οι τρεις φάκελλοι. Ο δεικνύς άετος των Γερμανών Φράντς φόν Γκράουφεν. Η εξαφάνισις και η βολερνία της

του Φράντς φόν Γκράουφεν και μιάς άγνωστης. Στο πτωαλέττα. Μιά ύπερη ματιά. Ο Φράντς φόν Γκράουφεν κατασκοπών. Μιά νύχτα τραγικού έρωτος. Ο θάνατος του Ντόρις Ρέντγουελ. Όπου τέ μυστήριο διακρίνεται

Μοιραία αυτή περιπέτεια ήνε μιά ιστορία έρωτος και θανάτου. Συνέθη λίγους μήνες πριν από την άνακαχή κ' έχει μιά ξεχωριστή θέση στα χρονικά της κατασκοπείας του παγκοσμίου πολέμου.

— Ένα ξάδελφ, στην είσοδο του κοινοπολιτικού ξενοδοχείου «Νεγκρόν» της Νίκαιας, μιά ύπερη ματιά νέα με ξαυθά καλλιά, αταμάτησε βίονα «εξέντλεμα» που έβγαυε κίνη τη στιγμή από τό ξενοδοχείο.

— «Ω! Ρόμπερτ! φώναξε. Έπί τέλους! Σέ ξαναβλέπω! Μά τί γίνηκες τόσον καιρό;

— Συγγνώμη, κυρία, της απάντησε ο «εξέντλεμα», κόνετε λάθος! Δεν μού φαίνεται νά γνώσκω ποτέ μου μιά τόσο όμορφη κυρία σαν κ' έσείς. Έπειτα, δεν με λένε Ρόμπερτ, αλλά Φράντς φόν Γκράουφεν...

— Με συγχωρετέ... ψιθύρισε ή κομμά εκείνη νέα, Σας πέρασε για κάποιον άλλο. Μου έχετε καταλάμνα με τόν φίλο μου Ρόμπερτ Σίμαν! Σας ζητώ και πάλιν συγγνώμη...

Κα' ή άγνωστη, ή ένα σαγηνευτικό χαμόγελο προσώρησε και μάλιν στο ξενοδοχείο. Μά ο Φράντς φόν Γκράουφεν δεν την άφρησε νά τού ξιφύνη τόσο γρήγορα. Ελάτρενε τις όμορφες γυναικες κ' έκανε πάντα σαν τρελλός για τις πτυχές, τις άστρούτες έρωτικές περιπέτειες. Έτσι έλε λουπόν κοντά της και της ψιθύρισε με σιγνεία:

— Κυρία μου, θά σάς είμαι πολύ εγγνώμων άν μου επιτρέψετε νά καλλιεργήσω αυτήν την τυχαία γνωριμία μας...

Γιά μιά στιγμή ή όμορφη κυρία δεν ήξερε τί ν' απαντήσει. Τόν κοιτάζε με τό μεγάλα φωτεινά μάτια της

να πάρη μιά άσφάλεια. Έπειτα όμως, μ' ένα παράξενο χαμόγελο, τού είπε:

— Μου φαίνεται, πως δέν έχουμε νά κερδίσουμε τίποτε από αυτή τη γνωριμία, γιατί, αόριον

τό πρωί, φεύγω για την Πράγα...

— Μά τί λέτε! διαμαρτυρήθηκε ο Φράντς φόν Γκράουφεν. Δεν ξεχνάει κανείς εύκολα μιά τόσο όμορφη κυρία σαν κ' έσας...

— Όπως θέλετε... τού απάντησε ανιγματικά ή άγνωστη.

Κι' έτσι άρχισε αυτή ή μοιραία γνωριμία.

Όστερ' από μισή ώρα καθόντουσαν από πύλο του «Νεγκρόν», μεθυστά σε μιά παγωμένη μετωλίνα σαμπάνια. Ο Φράντς φόν Γκράουφεν, έμαθε τότε, ότι ή όμορφη νέα λεγόταν Ντόρις Ρέντγουελ, ότι ταξίδευε για νά διασκεδάση την πλήξη της κ' ότι την άλλη μέρα τό πρωί θά έφευγε για την Πράγα με μιά γοητή και θαυμάσια θεία της. Ο Φράντς φόν Γκράουφεν ήταν κατενθουσιασμένος από αυτή τη γνωριμία. Πρώτη φορά στη ζωή του είχε συναντήσει μιά τέτοια σαγηνευτική όμορφιά, μ' ένα τόσο άτακτικό κορμί - άτα-

— Φτάνουν πάλι τ' αεροπλάνα...

— Διηλάθ! άκούσαν έπειτα ήνα είρωνα χαμόγελο.

Απολύτωση, τ' αεροπλάνα που έχουμε νά κάνουμε από τό έρωτος και οι δύο μ' άσφαλή ματιά. Έγώ, λοιπόν, πάω πάλιν την άοχή: καλώς, ένα χαμόγελο τού γεμισμένου σμαγί τού λάνγας την ύπρεση της κατασκευής. Και τώρα, ή τρυφή θέλω νά μού πειτε πού έστε. Πολωνία; Και κατάσκοπος...

— Έτσι... έκανε με τήν είρωνα ή Ντόρις Ρέντγουελ.

— Φαίνεται, ότι ή Πρωσία κάποιον που έρχόταν στην ύπρεση των Σαμπριάκ, ήταν της Γερμανίας, ήταν της Γερμανίας, ήταν της Γερμανίας...

— Ας εινε όμως! Πάω τώρα νά δω εδω πού έστε. Είχα μιά διάφορα έρωτική Μπουρ, την ώρα που λείπετε τό μυαλό, με την πρόκληση έστε ν' αλλάξετε πτωαλέττα...

— Κι' ο Φράντς φόν Γκράουφεν άνοιξε νευρικά τήν πύλη του, την άδειασε γρήγορα, έβγαλε από μιά θύνη τας σμένους φακέλους...

— Λοιπόν, έστρεψέ τον Ντόρις Ρέντγουελ, έστρεψέ τον Ντόρις Ρέντγουελ, έστρεψέ τον Ντόρις Ρέντγουελ...

— Πώς δεν έχωτε τίποτα; Μου φαίνεται, ότι σ' έχετε φτιάξει άδίκως. Κι' έβλεπα την άλλη, νά σ' έφωτι...

(Η συνέχεια εις την σελ. 1313)

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Έκλαμπρότατε!... Έκλαμπρότατε! τραύλιζε ο Σαμπριάκ, λαμφάλλοντας άν ζούσε στην πραγματικότητα ή άν ήταν θάμα φριχτού ονείρου.

— Σέ συχωρά και σου εξασφαλίζω την ετυχία! πρόσθεσε ο Ρισελιέ.

Κάποιος ψυχικός φόβος κλόνιζε τόν έκλαμπρότατο. Ο Ρισελιέ είχε κάποτε δώσει στην έκκλησία τόν όρκο του Ιερωμένου. Και νά τώρα που έτοιμαζόταν νά κάνει στο Σαμπριάκ μιά φοβερή πρόταση. Παρ' όλη του την πάρωσι, αίσθανόταν πως ή έμπνευσι τού πάτερ Έωσήφ ήταν σατανική. Και για νά την έκτομισι στο Σαμπριάκ, ο έκλαμπρότατος λύγισε τή μέση του. Έσκυψε στ' αυτή του κατασκοπού και ψιθύρισε:

— Τό κορίτσι, που θέλησες νά μού κλέψης...

— Έκλαμπρότατε! φώναξε τρομαγμένος ο Σαμπριάκ.

— Σου τό χαρίζω!... συμπλήρωσε ο Ρισελιέ.

— Γεντίας τότε ο Σαμπριάκ. Τό μέτωπό του άγγιξε τή γη. Και στη στάσι αυτή, έμενε ακίνητος, μπροστά στα πόδια του έκλαμπρότατου.

— Έκείνος πάλι σκεπτόταν:

— Από δω και μπρός, ο άνθρωπος αυτός εινε δικός μου... Μου άνηκε ολοφύτως!

Δυναμώνοντας έπειτα τή φωνή του, είπε:

— Σηκωθείτε, Σαμπριάκ!... Καθήστε λίγο νά συνέλθετε από την συγκίνησή σας... Και πηγαίνετε, ύστερα, νά ένωθήτε με την έρω φρουρά μου... Άλλά άπαταιώ σωπή άπόλυτη!

Και τότε πειά ο έκλαμπρότατος ανέθηκε τή σκάλα. Βάδιζε με τό ύρος εκείνο που παίρνει ο θηριοδασστής όταν βγαίνει από τό κλουβί των άγριων. Πάνω, τόν πρόσμενε ή έπιστάτρια Μόλις τήν πλησίασε, άρχισε νά τού κάνει άυταματηρές ύποκλίσεις.

Κι' αφού πειά κουράστηκε απ' τις ύποκλίσεις, ή έπιστάτρια σηκώθηκε. Και δίχως νά περιμένη νά λάθη διαταγή, άρμισε κι' άνοιξε την πόρτα της Άνναίδος. Τράβηξε τούς σύρτες, σαν παλιός κι' έμπεριος δεσμοφύλακας, κι' εξαφανίστηκε...

Ο Ρισελιέ γύρισε με άπάθεια τό πόμολο της πόρτας, την έσπρωξε, και βρέθηκε μπρός στην Άνναίδα...

Είπε πως ήταν πάντα ή ίδια, άν και φορούσε τώρα ρούχα τού φύλου της, τά όποία της είχε δώσει ή γυναίκα τού σπιτιού ατό.

— Ήταν άπαράλλαχτη όπως τό πρωί εκείνο, στα έγ-καίνα του παρεκκλησιού, στο μέγαρό του. Με τό θέλητρο της άγλης όμορφιάς. Με την παρθενική χάρη της έξουσης σαμπλικής κομψότητας. Με βλέμμα που φανέρωνε την ψυχική της αξιοπρέπεια.

Κι' όπως τότε στο παρεκ-κλησιό, έτσι και τώρα ή Άνναίς κούταζε τόν καρδινάλιο κατά πρόσωπο.

Στην άρχή ο Ρισελιέ προσ-πάθησε νά την κάνει νά κατε-βή τόν άγέρωγο βλέμμα της. Για νά τό επιτύχη, την κούτα-ζε με μοχθηρία. Μά οι κόποι του ήσαν μάταιοι. Πήρε έπειτα σπάζει ανθρώπου, όργισμένου. Και τέλος της έπτε, με φωνή προσωπιά θλιμμένη:

— Δεσποινίς!... Σας κάνω γνωστό, με μεγάλη μου λύπη, ότι σας κατηγορούν επί εσχά-της προδοσίας!

— Κι' εγώ, κύριε, απάντησε ή νέα με φωνή ήσυχη, όσες κα-τηγόριες για την ταπεινή και ά-καθάρη προδοσία σας!

Ο έκλαμπρότατος ταραχθη-κε λίγο, αλλά δέν τό φανέρω-σε. Άναισκάσε τούς άμους του, και είπε με ύρος κυρία-ρ:

— Σας συλλαμβάνω!

— Κατά διαταγή τού βασι-λέως άδελφού μου; ρώτησε ή

Άνναίς.

— Εινε δική μου διαταγή! απάντησε ξερά εκείνος.

— Πόσο ευχαριστημένη θά ήταν ή μητέρα μου, άν σας έβλεπε αυτή τη στιγμή!... είπε ή νέα. Θά θεωρούσε την έκδίκησή της, συμπληρωμένη!... Ναι, θά σας έβλεπε έτσι ξεπεσμένο!... Θά έβλεπε ότι καταστήσατε στο σημείο νά κάνετε τόν χωροφύ-λακα!...

— Α!... Προσέχετε!... Προσέχετε!... Δεν άνέχομαι...

— Πολύ καλά, κύριε! είπε τότε ή Άνναίς, με άβραστη αξιο-πρέπεια. Έμπρός!... Προχωρείτε... Σας άκολουθώ!...

— Σαμπριάκ! φώναξε τότε ο Ρισελιέ, ρίχνοντας μιά έξετα-υική ματιά στην τρομαγμένη νέα.

Η Άνναίς, μόλις τόν άκουσε νά φωνάζη τόν Σαμπριάκ, κι τρίνισε, κλονίστηκε, και όπισθοδρόμισε λίγο...

— Η στιγμή αταραχή της, έκανε τόν Ρισελιέ νά ψιθυρίσει:

— Έπί τέλους! Τώρα την έχω για καλή στα χέρια μου!

Και με ύρος προστακτικό, ξαναφώναξε:

— Σαμπριάκ! Στείλτε μου έπάνω μερικούς σαμποφύλακας!...

Ο Σαμπριάκ, ήταν κι' αυτός χλωμός και με χαμηλωμένα βλέμματα. Μετεβίβασε μηχανικά τή διαταγή τού έκλαμπρότα-του. Λίγο έπειτα, ανέθηκαν έπάνω οι φρουροί. Κι' ο καρδινά-λιος τούς πρόσταξε σιγά:

— Οδηγήστε τή νέα αυτή στο Παρίσι!... Η άσφάλειά της, εινε και άσφάλεια των ιδικών σας κεφαλιών!...

Ο επί κεφαλής των φρουρων διαβίβασε στην Άνναίδα τή δι-αταγή τού καρδινάλιου. Η νέα δέν ταραχτηκε. Μπήκε στην πλαινή κάμαρη και φόρεσε την Ιπποτική της στολή, που της πήγαινε τόσο ύπεροχα.

— Σας άκολουθώ! φώναξε ύστερα στους φρουρούς.

Στο μεταξύ αυτό, ο Κορινιάν περίμενε κι' άνυπομονούσε έ-ξω από τό σπίτι. Δεν μπορούσε νά φαντασθή τά όσα συνέβαι-ναν μέσα εκεί. Δεν έβλεπε όμως και τίποτε που νά τόν δια-ψεύδη, κι' εξακολουθούσε νά πιστεύη στη λύσι που τού άρεσε:

— Πρώτα-πρώτα, έλεγε μόνος του, θά βγύ ή Σαμπριάκ δε-μένος... Θά τόν πηγαίνουν σ' τις φυλακές της Βαστίλλης, ή τού Γράν Σατελέ, ή και τών Βιγκενών... Θ' άκολουθή κατόπιν, ο καρδινάλιος, ύποβαστάζοντας την Άνναίδα... Αυτή θά εινε κατακόκκινη και τρομαγμένη...

Και τότε πειά θά έρθη κι' ή δική μου σειρά!... Θά μπό μέ-σα νά γαιρεθώ για τελευ-ταία φορά, τόν φίλο μου τό Ρασκάς!... Τόν παλιό καλό μου σύντροφο, που τού ήταν γρα-φτό από την μοίρα νά τόν τρι-πήση τό σπαθί τού Σαμ-πριάκ!...

— Ω, πόσο μεγάλη ύπηρε-ή άπορία τού κακού καλόγερου, όταν, σε λίγο, είδε την πραγ-ματικότητα!

Είπε την Άνναίδα νά προ-χωρή άνάμεσα σε τέσσερες σωματοφύλακες, που είχαν τά έίψη των γυναιών!

Νά τώρα κι' ο Σαμπριάκ!... Όχι μόνο ήταν έλεύθερος, άλ-λά και μιλούσε στον έκλαμ-πρότατο με μεγάλη οικειότη-τα!

Τόν είδε ύστερα ν' άνεβαί-νη στο άλογό του και νά παίρνη θέση κοντά στον καρδι-νάλιο.

— Σάν πολύ παράδοξα πρά-γματα βλέπουν τά μάτια μου, έλεγε στον έαυτό του ο καλόγερος. "Ας μπό μέσα τουλάχιστον νά δω τό Ρα-σκάς!... Θά μού τά έξηγή-ση όλα ή έπιστάτρια...

Μά δέν πρόλαβε νά μετακι-νηθή. Άκουσε άξαφνα τόν άρ-χιγό της φρουράς νά ξεφωνί-ζει:

— Τι τρέχει;... Ποιοι εινε οι έπ'όρμεις αυτοί;... Φρου-

Έπάνω τόν περίμενε ή έπιστάτρια...

ρά!... Στά δπλα!...

Τρεις ἵππεις ἐρχόντουσαν κατὰ πάνω τους, μὲ γυμνά σπαθιά!... Τρεῖς ἀνθρώποι ἔτρεχαν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον ὁλόκληρης συνοδείας!... Μέσα στὰ σύννεφα τῆς σκόνης, τὰ σπαθιά των ἔστραφταν... Κι' ὅταν ἐπλησίισαν περισσότερο, μιά καὶ μόνη φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὰ τρία των στόματα:

—Παραμερίστε!... Ἀφήστε μας νὰ περάσουμε!...

Ἦταν ὁ Μωλοῦ, ὁ Τραγκαθέλ κι' ὁ Μονταριόλ.

ΦΟΒΕΡΗ ΚΑΙ ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ἡ ἐπιχείρησις τῶν τριῶν ἐκείνων ἀνθρώπων ἦταν ὁμολογῶνως τρελλή. Ἦταν ἀπὸ τίς πράξεις ἐκείνες πού ἄμα ἐπιτρέχουν, θεωροῦνται ἡρωϊκές, κι' ὅταν ναυαγήσουν, κρίνονται ἀπὸ ὄλους ὡς ἀνόητες.

Μόλις ὥστόσο ὁ Μονταριόλ εἶδε ἀπὸ μακριὰ ὅτι θὰ εἶχαν νὰ πολεμήσουν μὲ τὴν πολυάριθμην συνοδεία τοῦ Ρισελιέ, εἶπε στὸν Τραγκαθέλ:

—Δάσκαλε! Προτείνω νὰ γυρίσουμε πίσω στὸ Παρίσι.

Μὰ ὁ Τραγκαθέλ, ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, τράβηξε τὸ εἶφος του. Ἡ χειρονομία του αὐτὴ φανέρωνε πὼς ἀποδοκίμαζε τὴν ὑπόδειξιν πού τοῦ ἔκαναν.

—Τραγκαθέλ! ῥώτησε τότε ὁ Μωλοῦ, μὲ ψυχραιμία. Ποιὸς εἶνε ὁ τελικὸς σκοπὸς σας;

—Ἡ νὰ τὴν ἐλευθερώσω, ἢ νὰ πεθάνω στὰ πόδια τῆς! ἀπάντησε ὁ δάσκαλος τῆς ὀπλομαχίας μὲ ἀληθινὴ ἀποφασιστικότητα. Σεῖς, ἀγαπητέ μου κόμη, μπόρετε ν' ἀποτραβηχτήτε, συνέχισε, Κανείς ποτε δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ σὰς κατηγορήσῃ ὡς εἰλό... Κύριε κόμη, πηγαίνετε!...

—Θὰ ἀστειεύστε! εἶπε λακωνικώτατα ὁ Μωλοῦ.

Κι' ἀντὶ νὰ δώσῃ ἄλλη ἀπάντησι, ἐξίφουλκῃς κι' αὐτός.

Διάβολε, βρυχήθηκε ὁ Μονταριόλ. Ἀφοῦ σεῖς θυσιάζετε ἔτσι τὴ ζωὴ σας, δὲν βλέπω γιὰ ποιὸν λόγον πρέπει ἐγὼ νὰ ἐξακολουθῶ νὰ ζῶ! Καὶ γυμνώσε κι' αὐτὸς τὸ σπαθί του.

—Ἐμπρὸς λοιπόν! κραύγασε ὁ Τραγκαθέλ, πού τὰ μάτια του εἶχαν βουρκώσει καὶ κοκκινίσει.

—Ἄλτ! στρίγγλισε ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωματοφυλακῆς τοῦ ἐκλαμπροτάτου. Ἐδῶ, φρουροί!...

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ πῇ περισσότερα. Δέχτηκε μιά σπαθιά κι' ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλογό του, ἀναίσθητος!... Ἦν ἰδίᾳ στιγμήν δυὸ ἄλλοι σωματοφύλακες ἔχαν τὴν ἰσορροπία των, κι' ἔπεσαν κι' αὐτοὶ κάτω... Τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ βάζῃ τὴ γῆ... Τὰ σπαθιά λαμποκοποῦσαν... Βογγητὰ πόνου ἀκουγόντουσαν δεξιά κι' ἀριστερά!... Ἡ σύγκρουσις ἦταν τρομερή!...

Οἱ φρουροὶ τοῦ Ρισελιέ ἀράϊναν ὅλο καὶ περισσότερα... Ἀρχισε τώρα μιά δεύτερη σφοδρότερη ἐπίθεσις. Οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι γενναῖοι ἦσαν περὶ αἰμόφυρτοι, ξεσκισμένοι, ἀγριοὶ τὴν διψή, μὲ χέρια ματωμένα, μὲ μάτια πού ἔθγαζαν φλόγες!... Ἀμέσως μάλιστα ἀρχισε ἡ συμπλοκή, δώδεκα σωματοφύλακες ἔτρεξαν νὰ περικυκλώσουν τὴν Ἀνναίδα, μένοντας ἀμέτοχοι τῆς ἐξοντωτικῆς ἀλλήλοσφαγῆς.

Ὁ Σαμπριάκ ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸν Τραγκαθέλ. Ἐμπήξε τότε μιά κραυγὴ μοχθηρῆς χαρᾶς, κι' ἐτοιμάστηκε νὰ δρῆ κατὰ πάνω του. Εἶχε θυμῆ τὴ μονομαχίαν μαζὺ του, τὴ σπαθιά πούφαγε καὶ λυσσοῦσε. Ὁ ἐκλαμπροτάτος ὁμῶς τὸν σταμάτησε:

—Ὅχι! τοῦ εἶπε, μὲ τὸ αὐταρχικὰ του ὕφος. Μὴν ἀναμειχθῆτε στὴ συμπλοκή. Σὰς χρειάζομαι γι' ἄλλη δουλειά!...

Ἔτσι ὁ Σαμπριάκ ἀναγκάστηκε νὰ σκύβῃ τὸ κεφάλι του, καὶ νὰ συγκρατήσῃ τὴ λύσσα του. Τὰ μάτια του ὁμῶς δάκρυζαν ἀπὸ τὸν καυμὸ του, γι' αὐτὸ ἔμενε ἔξω ἀπὸ ἕνα τέτοιο πανηγύρι σφαγῆς καὶ αἱμάτων.

—Σὰς ἀκολουθεῖ!... φώναξε στὸς φρουροὺς.

Ὁ ἐκλαμπροτάτος πάλιν, πού εἶχε κι' αὐτὸς ἀναγνώρισε τὸν Τραγκαθέλ, σκεπτόταν τώρα τὰ γράμματα του:

—Ἀχ!... Ἀς μπόρῃς νὰ ξηλαίνα πῶς τὸ γράμμα!...

Τέλος, φώναξε δυνατὰ:

—Σκοτώστε τοὺς δυὸ ἄλλους, καὶ πιάστε ζωντανὸν τὸν Τραγκαθέλ!... Τὸν χρειάζομαι!...

Λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἔδειχνε τὸ δάσκαλό τῆς σφαγῆς πού ὤρμουσε τώρα πρὸς τὸ μέρος του, πρὸς τὸ μέρος πού σκοτάν κι' ἡ Ἀνναίδα.

Ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀνναίδος τὸ ἐνδιαφέρον εἶχε κορυφωθῆ. Ἐκεῖνη αὐτὴ ἀναγνώρισε τὸν Τραγκαθέλ... Καὶ τὸν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα τῆς καθ' ὅλη τὴ διάρκειαν τῆς πάλης. Καὶ τὸν ἀκούγε τώρα νὰ τῆς φωνάζῃ:

—Δεοποινίς! Ἐρχομαι πάλιν νὰ σὰς... κατὰσκοπεύω!...

Τὰ λόγια του αὐτὰ ἐμελλαν ν' ἀντηχοῦν αἰῶνα στὰ πόδια τῆς Ἀνναίδος, καὶ νὰ τῆς πικραίνουν τὴν καρδιά σὺν τῇ καυτερῇ μομφῇ, γιὰ τὴν παρεξήγησιν τῆς εἰς βάρος τοῦ γυναικοῦ αὐτοῦ νέου.

Ἡ νέα πρόσεχε πλέον, μ' ὅλη τὴν ἐντασί των ματιῶν καὶ τῶν αὐτιῶν τῆς, τὸ ὅτι συνέβαινε γύρω τῆς.

Αἰσθανόταν πὼς ἡ ἔκθρασι τῆς πάλης αὐτῆς θὰ ἀλλοίωσεν τὴν δική τῆς τύχην... Ἡ ψυχὴ τῆς ὅλη εἶχε συγκεντρωθῇ σὲ μανία τῆς... Κύτταζε... κύτταζε, κι' ἐνοιῶσε τὴν καρδιά τῆς νὰ σταματῇ!...

Νά, οἱ σωματοφύλακες τοῦ Ρισελιέ ὤρμουσαν τὴν σφαγὴν αὐτὴν ἐναντίον τοῦ Μονταριόλ... Χτυποῦσαν τώρα τὸν Μωλοῦ. Μὰ πῶς βρισκόταν λοιπὸν ὁ Τραγκαθέλ!... Πουθενά δὲν βρισκόταν!...

Ὁ Μονταριόλ τώρα δὲν ἔβλεπε πρὸς τὸ δάσκαλό του, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας. Ἦν ὁ Σαμπριάκ, ὁ ἐκλαμπροτάτος, ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας.

ταδιώξετε!

Ἐκπληκτὸς ὁ Ρισελιέ, σταμάτησε γιὰ νὰ δῇ ποιὸς ἦταν καὶ τί ζητοῦσε ὁ ἀγνωστός αὐτός.

Συγχρόνως ὁ ἀλλόκοτος ἐκείνος ἵππεὺς ἔκανε ἀνεξήγητα, μὰ φιλικὰ, νοήματα στὸ Σαμπριάκ. Κι' ὁ Σαμπριάκ ὁλοένα κτρινίζε, καὶ κύτταζε ἄλλου.

Ποιὸς εἶνε, ἐπὶ τέλους, ὁ πανοῦργος αὐτός; ῥώτησε ὁ καρδινάλιος.

—Ὁ πανοῦργος αὐτός, ἐγὼ δηλαδὴ, ἀπάντησε ὁ ἀγνωστός καθ' ὅλην τὴν ἐκείνην, θέλει... θέλω δηλαδὴ νὰ σὰς σώσω, ἐκλαμπροτάτε! Μὴν τοὺς καταδιώξετε!...

Καὶ κεντρίζοντας τὸ ἄλογό του, ἦρθε πλησιέστερα στὸν καρδινάλιο, γιὰ νὰ τοῦ πῇ γελαστὰ:

—Τὸ γράμμα!... Ἐσχάτως, ἐκλαμπροτάτε, τὸ γράμμα; Σατισμένος ὁ καρδινάλιος, τὸν κύτταζε ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια.

—Τὸ γράμμα σας, ἐκλαμπροτάτε, ἐξακολουθοῦσε νὰ λήθῃ ὁ ἀπρόκλητος ἐκείνος σύμβουλος. Αὐτὸ πού ἐπετείλατε στὴ Μεγαλειότητι Βασιλείας... Ὁ Βασιλεὺς δὲν πρέπει νὰ τὸ διαβάσῃ!

Ὁ Ρισελιέ ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται κάποιον ἀόριστο φόβο. Ἡ ἐκπληκτικὴ τοῦ ὁλοένα μεγαλυνέ.

Μὰ μὴν ἀνησυχῇτε καὶ δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ ὁ Βασιλεὺς! Ζητῶ ὁ ἀγνωστός. Ὅχι, ἐκλαμπροτάτε, δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ!...

Φεύγει τώρα, καὶ σὰς προσκυνά... Ἀλλὰ μὴν καταδιώξετε τοὺς ἐγγενεῖς αὐτοῦ!...

Ἦν ὁ ἀγνωστός. Ὅχι, ἐκλαμπροτάτε, δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ!...

Φεύγει τώρα, καὶ σὰς προσκυνά... Ἀλλὰ μὴν καταδιώξετε τοὺς ἐγγενεῖς αὐτοῦ!...

Ἦν ὁ ἀγνωστός. Ὅχι, ἐκλαμπροτάτε, δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ!...

Φεύγει τώρα, καὶ σὰς προσκυνά... Ἀλλὰ μὴν καταδιώξετε τοὺς ἐγγενεῖς αὐτοῦ!...

Ἦν ὁ ἀγνωστός. Ὅχι, ἐκλαμπροτάτε, δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ!...

Φεύγει τώρα, καὶ σὰς προσκυνά... Ἀλλὰ μὴν καταδιώξετε τοὺς ἐγγενεῖς αὐτοῦ!...

Ἦν ὁ ἀγνωστός. Ὅχι, ἐκλαμπροτάτε, δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ!...

Φεύγει τώρα, καὶ σὰς προσκυνά... Ἀλλὰ μὴν καταδιώξετε τοὺς ἐγγενεῖς αὐτοῦ!...

Ἦν ὁ ἀγνωστός. Ὅχι, ἐκλαμπροτάτε, δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ!...

Φεύγει τώρα, καὶ σὰς προσκυνά... Ἀλλὰ μὴν καταδιώξετε τοὺς ἐγγενεῖς αὐτοῦ!...

Ἦν ὁ ἀγνωστός. Ὅχι, ἐκλαμπροτάτε, δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ!...

Φεύγει τώρα, καὶ σὰς προσκυνά... Ἀλλὰ μὴν καταδιώξετε τοὺς ἐγγενεῖς αὐτοῦ!...

Ἦν ὁ ἀγνωστός. Ὅχι, ἐκλαμπροτάτε, δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ!...

Φεύγει τώρα, καὶ σὰς προσκυνά... Ἀλλὰ μὴν καταδιώξετε τοὺς ἐγγενεῖς αὐτοῦ!...

Ἦν ὁ ἀγνωστός. Ὅχι, ἐκλαμπροτάτε, δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ!...

Φεύγει τώρα, καὶ σὰς προσκυνά... Ἀλλὰ μὴν καταδιώξετε τοὺς ἐγγενεῖς αὐτοῦ!...

Ἦν ὁ ἀγνωστός. Ὅχι, ἐκλαμπροτάτε, δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ!...

Φεύγει τώρα, καὶ σὰς προσκυνά... Ἀλλὰ μὴν καταδιώξετε τοὺς ἐγγενεῖς αὐτοῦ!...

Ἦν ὁ ἀγνωστός. Ὅχι, ἐκλαμπροτάτε, δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ!...

Φεύγει τώρα, καὶ σὰς προσκυνά... Ἀλλὰ μὴν καταδιώξετε τοὺς ἐγγενεῖς αὐτοῦ!...

Ἦν ὁ ἀγνωστός. Ὅχι, ἐκλαμπροτάτε, δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ!...

Φεύγει τώρα, καὶ σὰς προσκυνά... Ἀλλὰ μὴν καταδιώξετε τοὺς ἐγγενεῖς αὐτοῦ!...

Ἦν ὁ ἀγνωστός. Ὅχι, ἐκλαμπροτάτε, δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ!...

Φεύγει τώρα, καὶ σὰς προσκυνά... Ἀλλὰ μὴν καταδιώξετε τοὺς ἐγγενεῖς αὐτοῦ!...

Ἦν ὁ ἀγνωστός. Ὅχι, ἐκλαμπροτάτε, δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ!...

Φεύγει τώρα, καὶ σὰς προσκυνά... Ἀλλὰ μὴν καταδιώξετε τοὺς ἐγγενεῖς αὐτοῦ!...

Ἦν ὁ ἀγνωστός. Ὅχι, ἐκλαμπροτάτε, δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ!...

Φεύγει τώρα, καὶ σὰς προσκυνά... Ἀλλὰ μὴν καταδιώξετε τοὺς ἐγγενεῖς αὐτοῦ!...

Ἦν ὁ ἀγνωστός. Ὅχι, ἐκλαμπροτάτε, δὲν θὰ τὸ διαβάσῃ!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Κ

ΥΡΙΑ μου, επιτρέψτε μου να συστηθώ : Πιέρ ντε Μανβίλ. Σας δαρίζω ότι λυπάμαι εξαιρετικά γι' αυτό το δυσάρεστο επεισόδιο που σας συνέβη. Είμαι πρόθυμος να σας βοηθήσω να επιδιορθώσετε τη βλάβη του αυτοκινήτου σας.

Η όμορφη κυρία γύρισε το κεφάλι της και κούταξε αυτό τον άνθρωπο, που τόσο ιπποτικά είχε προθυμοποιηθεί να λερωθεί με τις σκόνες και τα λάδια της λιμουζίνας της, για να την διορθώσει. Είπε ότι ήταν ένα γερό παλληκάρι, γεμάτο ζωή. Φορούσε ρούχα εκδρομής και τ' άνοιχτο ποικιμίμο του άφηνε να φαίνεται ένα ήλιοκαμένο στήθος. Τα χέρια του ήταν νευρώδη και δυνατά και το πρόσωπό του συμπαι-

νισθό. Έβαχνε όλα τα εξαρτήματα της μηχανής, βίδες, ξεβίδες, έβγαζε σπάρματα, αναστάτανε τον κόσμο. 'Η Λουσιέν τέλος πέταξε με πείσμα το λερωμένο στυπί και δήλωσε :

—Κουράστηκα !... Δεν ένοιω να κάνω τίποτε. Θα πάω να δω και θα περιμένω να περάσει κανένα άλλο αυτοκίνητο ή κανένα κάρο. 'Ας πει στην όρχη αυτό το σαράβαλο !...

Και κάθισε στην όρχη του δρόμου, πάνω στα χορτάρια.

Ο Πιέρ ντε Μανβίλ έπλυνε με τη βενζίνη τα χέρια του, έπειτα έβα-

ξε σ' αυτή το μαντήλι του και το έδωσε στη Λουσιέν να καθαρίσει με το κείνη τα χέρια της από τα λάδια. 'Η Λουσιέν του έριξε μια ένοχλητική ματιά. 'Υστερα πήρε το μεταξωτό μαντήλι, κούταξε το στήμα που είχε στην όρχη του και σκούπισε τα χέρια της μ' ένα άνοιχτο χαμύλο. Το μωμένο και κατάλευκο μαντήλι είχε γίνει τώρα ένα παλιό-ρελο. Ο Πιέρ ντε Μανβίλ το φίλασε δώσσο με προσοχή στην σάτη του για σουβενίρ. 'Η Λουσιέν το πρόσεξε και ξεκαθάρισε στα γύμνα του γιά σουβενίρ. 'Η Λουσιέν το πρόσεξε και ξεκαθάρισε στα γύμνα του γιά σουβενίρ.

—Λουσιέν, κύριε μηχανικό, τον ρώτησε, τί έχει πάθει τ' αυτοκίνητό μου;

—Δεν μπορώ κι' εγώ να καταλάβω, όμως όλοι απογοητευμένοι ο Πιέρ. Πολύ φοβόμουν μήπως η βλάβη είναι πολύ σοβαρή. Θα χρει-

σθώ ίσως να το ρυμουλκίσουν.

—Όποτε αν δεν περάσει κανένα άλλο από δω πέρα, θα διαταρα-

σσω στο ύπαιθρο ; διαμαρτυρήθηκε η Λουσιέν. Κι' ο άνδρας μου ; Τι θα πη, παρακαλώ, ο άνδρας μου, που δεν ξέρει πού βρίσκεται ;

—'Ας ελπίσουμε ότι δεν θ' άνησυχήσει.

—Ναι, αλλά εγώ κιόλας άρχισα να πεινώ. Φαντασθήτε να λησ-

τήσω από την πείνα... Αυτό είναι το μερό...

—'Όσο γι' αυτό, δεν πρέπει να στενοχωρησθώ. Είπαρχω ότι το παιδί μου είναι γεμάτο. Βέβαια, τα γεύματά είναι λίγο άπλοά, μιά τι να γίνει ; Έπατρέψτε μου να σας προ-

φέρω κάτι...

Ο Πιέρ έφερε πού κοντά το παιδί του, έβγαλε από μέσα ένα σού-

βιολέτο λεμονιές κι' η Λουσιέν έ-

χισε να καταβροχθίσει με διαδύ-

νη όρεξη. 'Είπε ότι της προσέφερε, 'Αυ-

τό το γεύμα τους δεν έλειπε τί-

τε. 'Η κ. Ντεβίλ, αναγκάστηκε να δη-

μιολογήσει ότι αυτός ο περιστασια-

γίαντας είχε σταλή από τη φίλη

πρόνοια.

—Είσατε άξιολογώσιμος, πού ή-

πε μιά στιγμή ευχαριστήθη. 'Αλ-

θία, όμως, πού πηγαίνατε δίω-

χος ; Σας άρέσει τόσο πολύ η ζωή του ύπαιθρου ;

—Κυρία μου, της παρατήρησε η

εγγενοία, αυτό είναι το μυστικό μου. 'Ολα είχαν άρχισει να μιν άνη-

θητε με το άτομό μου. Ναι, βέβαια, άπαιθρο να είμαι ένας χωριάτης.

Μά η σημερινή γιορτή δεν μπο-

ρουν να καταλάβουν τί άμω-

κούν ένα άμορφο τσιού, λουσιέν,

στο άσημένο φως του φεγγαριού,

τε τη γοητεία του τραγουδιού των γούλων. 'Αλθία, άκούστε μου.

Νά, τώρα πού γέρνει ο ήλιος, άρχίζουν την παράδειξη συνάλη τους.

πουν δεν τελειώνει παρα τή εξήμερώματα...

'Η Λουσιέν έριξε μιά ματιά γύρω της. Κάι τότε μόνο είδε πόσο ά-

μορφη ήταν η έξοχή. 'Ολα είχαν άρχισει να βυθίζονται σε μιά νύχτα

κι' η νύχτα, μιά μενεξεδένια νύχτα, κατέβαινε από τις κορυφές των βουνών.

'Η γοητεία της έξοχης είχε άρχισει να την κυριεύει. Είπε έ-

χάσει το τριελλό τρέξιμό της στον έξοχο δρόμο, είχε έχασει τη ζωή της, πού την περιέμενε στη βίλλα της, είχε έχασει τον προφορικό

της, ο οποίος θα βρισκόταν στο μέγαρο πού ήταν καλεσμένη. 'Οι φί-

της, ο οποίος θα βρισκόταν στο μέγαρο πού ήταν καλεσμένη. 'Οι φί-

της φανότανον ότι ήταν πολύ μακρινά, ότι ήταν ξένα. Έκείνο που την ενδιέφερε ήταν τα αισθηματικά λόγια αυτού του άγνωστου, ο οποίος

της δριμύτητα ότι την λάτρευε, ότι την αγαπούσε από καρδιά, ότι την

ρευνόταν να βοηθή λίγες στιγμές κοντά της κι' ότι ποθούσε ένα φανερ-

φύλ της. Κι' ήταν τόσο γοητευμένη από τη φωνή του, ώστε δεν σ-

φθιχε καθόλου να θυμώσει. 'Εμεινε όλη τη νύχτα μαζί του, μετάνι-

αυτή την έκδοσή της κ. Ντεβίλ, ένας έρωτευμένος, ως γνωστόν, κα-

ταφάνει καμιά φορά στις πληροφορίες της καμαριέρας της άγαπη-

μένης του, γιά να μάθω ότι τον ενδιαφέρει.

Μ' αυτό το τέχνασμά του πού δεν τ' άπολόγησε στη φίλη του, γιά

να της χαλάσει τη γοητεία αυτής της άμορφης περιπέτειας.

ΛΟΥΤ ΓΚΑΡΟΝ

Και καταπιάστηκε με τα κλειδιά και τις βίδες. Κι' αυτή τη φορά

ώρρωσε να την επιδιορθώσει. 'Η Λουσιέν τον ευχαρίστησε μ' ένα

αυτοκίνητο.

Και καταπιάστηκε με τα κλειδιά και τις βίδες. Κι' αυτή τη φορά

ώρρωσε να την επιδιορθώσει. 'Η Λουσιέν τον ευχαρίστησε μ' ένα

αυτοκίνητο.

Και καταπιάστηκε με τα κλειδιά και τις βίδες. Κι' αυτή τη φορά

ώρρωσε να την επιδιορθώσει. 'Η Λουσιέν τον ευχαρίστησε μ' ένα

αυτοκίνητο.

Κάθε τόσο παρατούσε το βολάν γιά να την σπείη στην άγκαλιά του...

Νά, τώρα πού γέρνει ο ήλιος, άρχίζουν την παράδειξη συνάλη τους.

πουν δεν τελειώνει παρα τή εξήμερώματα...

'Η Λουσιέν έριξε μιά ματιά γύρω της. Κάι τότε μόνο είδε πόσο ά-

μορφη ήταν η έξοχή. 'Ολα είχαν άρχισει να βυθίζονται σε μιά νύχτα

κι' η νύχτα, μιά μενεξεδένια νύχτα, κατέβαινε από τις κορυφές των βουνών.

'Η γοητεία της έξοχης είχε άρχισει να την κυριεύει. Είπε έ-

χάσει το τριελλό τρέξιμό της στον έξοχο δρόμο, είχε έχασει τη ζωή της, πού την περιέμενε στη βίλλα της, είχε έχασει τον προφορικό

της, ο οποίος θα βρισκόταν στο μέγαρο πού ήταν καλεσμένη. 'Οι φί-

της, ο οποίος θα βρισκόταν στο μέγαρο πού ήταν καλεσμένη. 'Οι φί-

της φανότανον ότι ήταν πολύ μακρινά, ότι ήταν ξένα. Έκείνο που την ενδιέφερε ήταν τα αισθηματικά λόγια αυτού του άγνωστου, ο οποίος

της δριμύτητα ότι την λάτρευε, ότι την αγαπούσε από καρδιά, ότι την

ρευνόταν να βοηθή λίγες στιγμές κοντά της κι' ότι ποθούσε ένα φανερ-

φύλ της. Κι' ήταν τόσο γοητευμένη από τη φωνή του, ώστε δεν σ-

φθιχε καθόλου να θυμώσει. 'Εμεινε όλη τη νύχτα μαζί του, μετάνι-

αυτή την έκδοσή της κ. Ντεβίλ, ένας έρωτευμένος, ως γνωστόν, κα-

ταφάνει καμιά φορά στις πληροφορίες της καμαριέρας της άγαπη-

μένης του, γιά να μάθω ότι τον ενδιαφέρει.

Μ' αυτό το τέχνασμά του πού δεν τ' άπολόγησε στη φίλη του, γιά

να της χαλάσει τη γοητεία αυτής της άμορφης περιπέτειας.

ΛΟΥΤ ΓΚΑΡΟΝ

Και καταπιάστηκε με τα κλειδιά και τις βίδες. Κι' αυτή τη φορά

ώρρωσε να την επιδιορθώσει. 'Η Λουσιέν τον ευχαρίστησε μ' ένα

αυτοκίνητο.

Και καταπιάστηκε με τα κλειδιά και τις βίδες. Κι' αυτή τη φορά

ώρρωσε να την επιδιορθώσει. 'Η Λουσιέν τον ευχαρίστησε μ' ένα

αυτοκίνητο.

Και καταπιάστηκε με τα κλειδιά και τις βίδες. Κι' αυτή τη φορά

ώρρωσε να την επιδιορθώσει. 'Η Λουσιέν τον ευχαρίστησε μ' ένα

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Το παράπενο του μαρκησιού ντ' Ωμπινιέ. Μιά φωνή απ' το βασιλικό κοιτώνα. Πώς πέτυχε ο μαρκησιός τη χάρι που ζητούσε. Το στο χιμα του φτωχού φοιτητού. 'Η απάντησις του καθηγητού του. 'Ενώ ο Μαλέρμπ ψυχερραγούσε. 'Ο άνεπιθύμητος Παράδεισος. 'Ενας κακός ιεροκήρυκας. 'Η ειρωνεία του Σαντέγ. 'Ο κουρσάρος Τρουαίν και η «δέξα», κτλ. κτλ.

Ο μαρκησιός Θεόδωρος - 'Αγρίππας ντ' Ωμπινιέ, πάππος της κυρίας ντ' Μαντενιόν, κι' ο ύποκοιμος ντ' Λά - Φόρς, ήσαν της υπηρεσίας μιά βράδυ στ' 'Ανάκτορα και κοιμόντοσαν πλάι στον κοιτώνα του βασι-

—Φίλε μου Λά - Φόρς, λέει σε μιά στιγμή ο 'Ωμπινιέ, μάθε ότι άδι-

—Πώς ;... Τί είπες ;

—Μά κοιμόσθικες, καίμεινε ; άκούστηκε τότε από την πλάινη βασι-

—'Ο ντ' Ωμπινιέ όμως, χωρίς καθόλου να τ' άποφασισμένους

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

—Περιέργω μ' αυτό τον άνθρωπο ! Πέρνει μιά τάλεγε πού καλά !

—Μά φέτος πρωτοδιορίστηκε !... του είπε με άπορία ο πλανός του.

Πέρνει δεν κέρυξε καθόλου !...

—Μά γι' αυτό ακριβώς μιά τάλεγε πού καλά ! Ξανάτε ο Σαντέγ, ά-

νασπρόνοντας τους όμιους του και φεύγοντας.

—'Ο Λουδοβίκος ΙΑ' άκουγε μιά μέρα τον όνομαστό κουρσάρο Ντυγκάζ

—Τρουαίν να του διηγείται κάποια περίφημη ναυμαχία του με τους 'Αγ-

—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισίων,

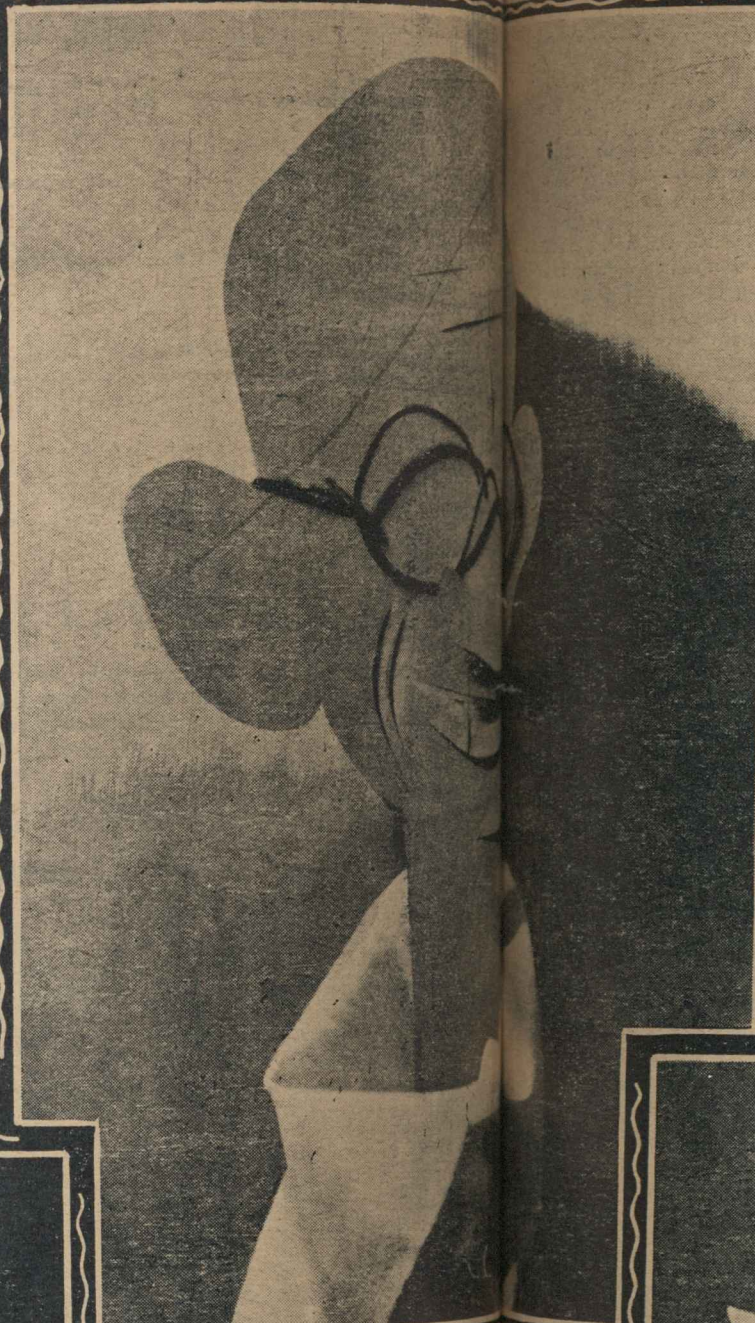
—'Εστω, αλήθεια μου, γιατί έχω να σας ψάλλω κι' άλλα !...

—'Ο βασιλεύς δεν ξαναμνήσκει.

Την επομένη όμως ο ντ' Ωμπινιέ πήρε τη χάρι που ποθούσε τόσο

—'Ο δόκτωρ Βερνόν, καθηγητής του Πανεπιστημίου των Παρισ

Η ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΚΑΡΟΥΡΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μ' ΕΝΑ ΨΑΛΙΔΙ ΚΑΙ...

Σας δίνουμε και στο 'σημερινό φύλλο' μια σειρά από καρικατούρες, τα οποία είναι έργο του Ελμάρ Μπρίλιν, χωρίς να χρησιμοποιήσουμε το όνομά του. Μονάχα μ' ένα ψαλίδι κόβει το χαρτί και με τη βοήθεια τεχνικών ψαλιδιών, το σχήμα και την έκφραση των προσώπων μεταγράφει. Είπε τόσο η επιτυχία του Μπρίλιν, όσο και η έκφραση που άργησε τελευταία στο Λονδίνο να αποκτήσει με ταξίδ των κοσμικών και καλλιτεχνικών κύκλων. Ο Μπρίλιν, ο πιο φημότερος κλόουν του κόσμου, ο μέγας κλόουν, ο διάσημος κωμικός ηθοποιός του κινηματογράφου, ο πρώτος δάσκαλος των 'Ηνωμένων Πολιτειών Θεάτρου', ο πρώτος μαθηματικός 'Αϊνστάιν', ο πρώτος δάσκαλος της φυσικής, ο πρώτος Τζών Σάιμον και ο δόκιμος ηθοποιός του θεάτρου, ο πρώτος ρόλο του Ζύς, στο φιλμ 'Ισραήλ'.

Το παρακάτω διήγημα, αναφερόμενο σ' ένα επεισόδιο που έγινε σε μια πολιτεία της Μικρασίας, κατά τη διάρκεια του πολέμου 1919-1922, δεν εμφανίζει τους Έλληνες στρατιώτες με χρώματα πολύ κολακευτικά — και, γενικά, διαπνέεται από ένα σωθινιστικό πνεύμα που μάς εφινιάζει σήμερα, ύστερ' από την πραγματοποίηση της Έλληνοτουρκικής προσεγγίσεως. Ωστόσο, μεταφράζουμε το διήγημα αυτό, γιατί δείχνει την Τουρκική ψυχή.

—Μή!... Μην πειράζετε τα περιστέρια μου!...

Τα περιστέρια αποτελούσαν τη μοναδική απασχόληση του Χουσεΐν μπέη. Ο πλούσιος αυτός γαιοκτήμονας είχε και σταύλους, και χωράφια και μισοτάνια, στα περίχωρα μιας μικρής πολιτείας της Μικρασίας. Μονάχα όμως για τα περιστέρια του φροντίζε. Αλλά ήταν η μεγαλύτερη αγάπη της ζωής του. Συχνά του συνέβαινε να παραμελήσει και τη γυναίκα του, και τις κόρες του, και τις δουλειές του, για να αφιερώσει όλες του τις φροντίδες στα περιστέρια του.

Την εποχή που έγινε η ιστορία αυτή, ο Χουσεΐν μπέης ήταν ιδιοκτήτης των καλύτερων περιστερών της περιφέρειας — τί λέω; όλoκληρου του κόσμου. Ύστερ' από τριάντα χρόνων κόπους, κατόρθωσε να σχηματίσει έναν περιστερώνα μ' εκατόν πενήντα διαλεκτά, κάτασπρα περιστέρια. Για έναν ξένο, τα πουλιά αυτά δεν διέφεραν διόλου μεταξύ τους. Μά ο Χουσεΐν ήξερε το καθένα με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και με τ' όνομά του — γιατί τα είχε βαφτίσει όλα!...

Και γὰ γιατί ο Χουσεΐν μπέης ήταν πλὴν γνωστός σ' όλoκληρη τὴ Μικρασία ως «Πουλολόγος».

Μιά μέρα, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 192... , ὁ Χουσεΐν μπέης βρισκότανε στὴ μεγάλη αὐλὴ τοῦ κτήματός του, ὅταν ξαφνικὰ εἶδε νὰ μπαίνουν μέσα μερικοὶ Ἕλληνες ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες, ἄλλοι καθάλα σ' ἄλλα καὶ ἄλλοι πεζοί. Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ὅλα μαζὶ τὰ περιστέρια πετοῦσαν ψηλά, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Χουσεΐν.

Ο γέρος πλησίασε τους Έλληνες στρατιώτες ἀνίσχυος καὶ ταραγμένος, καὶ τοὺς ρώτησε :

—Τί θέλετε ;

—Ένας λοχίας ἔκανε δυὸ βήματα μπροστὰ καὶ εἶπε στὸν Χουσεΐν, γελώντας :

—Δὲν με γνωρίζετε ἀκόμα, Χουσεΐν μπέη ; Ἐχασες λοιπὸν τόσο σύντομα τὸν καὶμένο τὸν Σπύρο ;...

—Ο πουλολόγος ἔμεινε λίγο σκεπτικός, κι' ὕστερα εἶπε :

—'Α, ναι, τώρα σὲ θυμήθηκα...

Ο Σπύρος αὐτὸς εἶχε ἐργασθῇ κάμποσο καιρὸ, πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια, στὸ κτήμα τοῦ Χουσεΐν. Ἐπείσε τὸ γέρο ἀπὸ τὸν ὄμο, μετὰ τὴν οἰκειότητα, ἔσκηψε καὶ τοῦ εἶπε στὸ αὐτὸ :

—Θὰ μείνουμε λίγες μέρες ἐδῶ... Ἐφερα τοὺς ἀξιωματικούς στὸ κτήμα σου, ἐπειδὴ ξέρω ὅτι ἐδῶ θὰ βροῦν καλύτερη περιποίησις...

—Καλὰ, καλὰ!... ψιθύρισε ὁ Χουσεΐν.

Στὸ μεταξύ, οἱ φαντάροι πλησίαζαν τὸν πουλολόγο. Ἦσαν εὐθυμοὶ καὶ γελαστοί.

—Ένας ἀπὸ αὐτοὺς σήκωσε τὸ τουφέκι του κι' ἔκανε νὰ σηματοδῇ τὰ περιστέρια ποὺ πετοῦσαν ἀμέσῳ στὸν οὐρανό.

Ο Χουσεΐν σήκωσε τὸ ραβδί ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του καὶ εἶπε σὲ τόνο ἀπειλητικό :

—Μὴν πειράζετε τὰ περιστέρια μου!...

Πρὶν ὅμως προφτάσῃ ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράση του, μιὰ ἐκπυροσκόφιση ἀκούστηκε δίπλα του.

Ο γέρος ἄρπαξε ἀπότομα ἀπὸ τὸ χέρι ἐκείνου ποὺ πυροβόλησε πρῶτος.

—Τί κάνεις αὐτοῦ ; βροντήθηκε.

Τὴν ὥρα στιγμὴ ἀκούστηκε κι' ἄλλος πυροβολισμός. Κι' ἕνα ἀπὸ τὰ περιστέρια ἄρχισε νὰ πέφτῃ σιγά-σιγά κάτω, στριφογυρίζοντας στὸν ἀέρα...

Τὰ ὑπόλοιπα πουλιά ἄρχισαν νὰ φτεροκοπᾶνε μετὰ ἀπὸ τὴν ἀκούσθη...

—Πανικός!... Πανικός!... Πανικός!... Πανικός!... Πανικός!...

—Ο Χουσεΐν μπέης ἄρπαξε τὸ ραβδί του νὰ πέσει ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἐτοίμε σύγκομος. Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει ἄσπρο, πλὴν ἄσπρο καὶ ἀπὸ τὴν γενειάδα του... Ο Σπύρος τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

—Έλα, γέρο, μὴν κάνεις ἔτσι ! Δὲν χάλασε δὲ ὁ κόσμος ! Ἄφησε τὰ παιδιὰ νὰ διασκεδάσουν!...

—Νὰ τ' ἀφήσω, εἶπε ; βροντήθηκε ὁ πουλολόγος. Εἶσα μετὰ καλὰ σου ; Πές τους νὰ...

—Νὰ τ' ἀφήσω, εἶπε ; βροντήθηκε ὁ πουλολόγος. Εἶσα μετὰ καλὰ σου ; Πές τους νὰ...

—Νὰ τ' ἀφήσω, εἶπε ; βροντήθηκε ὁ πουλολόγος. Εἶσα μετὰ καλὰ σου ; Πές τους νὰ...

—Νὰ τ' ἀφήσω, εἶπε ; βροντήθηκε ὁ πουλολόγος. Εἶσα μετὰ καλὰ σου ; Πές τους νὰ...

—Νὰ τ' ἀφήσω, εἶπε ; βροντήθηκε ὁ πουλολόγος. Εἶσα μετὰ καλὰ σου ; Πές τους νὰ...

—Νὰ τ' ἀφήσω, εἶπε ; βροντήθηκε ὁ πουλολόγος. Εἶσα μετὰ καλὰ σου ; Πές τους νὰ...

—Νὰ τ' ἀφήσω, εἶπε ; βροντήθηκε ὁ πουλολόγος. Εἶσα μετὰ καλὰ σου ; Πές τους νὰ...

—Νὰ τ' ἀφήσω, εἶπε ; βροντήθηκε ὁ πουλολόγος. Εἶσα μετὰ καλὰ σου ; Πές τους νὰ...

—Νὰ τ' ἀφήσω, εἶπε ; βροντήθηκε ὁ πουλολόγος. Εἶσα μετὰ καλὰ σου ; Πές τους νὰ...

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΓΙΑΚΟΥΜΠ ΚΑΡΗ

ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

λολύσε ὁ γέρος. Μοῦ τὰ σημάδετε τὰ περιστέρια μου ! Θὰ σὲ ὀνομάζω, ὅτι κι' ἂν μοῦ ζητήσετε... Μὴ μοῦ σκοτώνετε ὅμως τὰ περιστέρια μου ! Τί θὰ τὰ κάνετε, ἀφοῦ δὲν τρώγονται ; Αὐτὸ ποὺ κάνετε εἶνε ἀμαρτία !

—Ίσως νὰ εἶνε ἀμαρτία γιὰ τὴ δική σου τὴ θρησκεία ! τὸ ἀποκρίθηκε ὁ Σπύρος. Ὅχι ὅμως καὶ γιὰ τὴ δική μας !...

—Ένας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς ποὺ πυροβολοῦσαν, γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε κατὰ τὴ γλώσσα του. Σχεδὸν ἀμέσως μερικοὶ στρατιῶτες ποὺ κρύγαγαν τ' ἄλλα, ἄρχισαν νὰ μαζεύουν τὰ περιστέρια. Ἄλλα τὰ αὐτὰ εἶχαν πέσει στὴν αὐλὴ, ἄλλα στὸν λαχανόκηπο καὶ ἄλλα πέρα μακριά, στὸν κάμπο.

—Ένας στρατιώτης ἔκαναν σὰν μικρὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴ χεὶρ τοῦ Χουσεΐν : χτυποῦσαν τὰ χέρια τους, ξεφώνιζαν, χοροπηδοῦσαν...

Ο Χουσεΐν μπέης σφιδάστηκε χάρῳ, ἐκεῖ ποὺ στεκοῦν. Εἶχε χάσει τὸ πνεῦμα. Δὲν ἔλεγε πιά τίποτα... Περίλυτος καὶ ἀπολαύων, παρακολουθοῦσε τὸ ἄγριο κίνημα τῶν περιστερῶν του, ἐνῶ ἄνθρωποι κυλούσαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ο Σπύρος τὸν πλησίασε.

—Γιὰτὶ κάνετε τοῦ φασαρία ; τὸν ρώτησε. Ἀφήσε τοὺς φαντάρους νὰ διασκεδάσουν λίγο. Πολεμάμε μέρες, ὀλόκληρες βδομάδες τώρα... Τὰ περιστέρια αὐτὰ θὰ γίνουν μεζὲς πρῶτης τάξεως γιὰ τὸ βράδι... Θὰ φᾶς κι' ἐσύ ἀπὸ αὐτὰ !...

Ο Χουσεΐν μπέης ἔκανε νὰ πῇ κάτι, μὰ δὲν μπόρεσε. Τὰ δάκρυα τοῦ εἶχαν στεφάνει καὶ τὸ βλέμμα του ἦταν θολό, ἀποχανομένο...

Τ' ἄσπρα περιστέρια εἶχαν στοιβαχθῇ στὴ μέση τῆς αὐλῆς. Ένας ἀπὸ τοὺς φαντάρους πλησίασε τὸν Χουσεΐν μπέη καὶ τοῦ εἶπε, μὴ Τούρκικα, μὴ Ἑλληνικά :

—Σημάδι ποὺ ξέρουμε, ἔ ; ...

Ο γέρος δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε.

Ἀνασηκώθηκε μετὰ μεγάλο κόπο, σύρθηκε ὡς τὸ σπορὸ ποὺ σχηματίζει τὰ περιστέρια καὶ ξανάπεσε χάμω... Οἱ στρατιῶτες εἶχαν σιωπῶντα ἔξηντα ὡς ἑβδομήντα πουλιά. Ο Χουσεΐν μπέης πῆρε μερικὰ περιστέρια σὲς χεῖρες του, τὰ φίλησε στὰ ῥάμφη, χάρθηκε τὴν στερῆς του καὶ εἶπε γελώντας :

—Στείλτε στὴν κοῦζίνα νὰ τὰ μαγειρέψουν !

Ο Χουσεΐν μπέης ἰδὼν τὸν ἄσπρο, δὲν ἀνέκρινε ἀπὸ τὴ θέα του. Κι' ἐξακολουθῶν νὰ χαϊδεύει πάνω στὰ μάγουλά του τὰ ματωμένα περιστέρια.

—Ένας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς ἔκανε νόημα στὸν Σπύρο :

—Μήπως τρελλάθηκε ὁ γέρος ;

Καὶ ὁ λοχίας ξαναφώνησε τὸν Χουσεΐν :

—Δὲν σοῦ εἶπα νὰ στείλῃς τὰ περιστέρια στὴ κοῦζίνα ;...

Μὰ οὔτε καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ, δὲν ἔλαβε ἀπάντησι.

Τότε ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὁ λοχίας, συνοδεύμενοι ἀπὸ μερικοὺς φαντάρους, πλησίασαν τὸν γέρο. Ο ἕνας τὸν κοίτησε ἀπὸ τὸν ὄμο, ὁ ἄλλος τὸν τράβηξε ἀπὸ τὴ γενειάδα καὶ δὲν τρεῖς στρατιῶτες κάθησαν στανουράκι γύρω του. Ἀξάρνα διως ἀνασηκώθηκαν ὅλα μαζί καὶ ἀποσποχώρησαν μετὰ ἄσπρο πρόσωπο. Πανέξυμνη μεγαλοπρέπεια εἶχε ζωογονήσει στὴν κοῦζίνα τοῦ γέρου. Τὰ μάτια του σκόρπιναν μεταλλικά λαμψεῖς καὶ τὸ βλέμμα του ἦταν ὀρθὸ καὶ ἀναμμένο, σὰν τὴν αἰχμὴ μιᾶς ἐξαφάνισης. Ἦν ἀτάσπρη γενειάδα του εἶχε βαρὺ κόκκινη ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν περιστερῶν, ποὺ τὰ χάρθηκε στὸ πρόσωπό του. Καὶ ἡ κόκκινη αὐτὴ γενειάδα εἶμοιαζε μετὰ κομμάτι Τούρκικης σημαίας, διπλωμένη γύρω ἀπὸ τὸ λαμπρὸν τοῦ...

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Θέλετε νὰ μάθετε γιατί γελάει ὁ μικροῦλης αὐτός ; Γιὰ νὰ τὸ βρῆτε, δὲν ἔχετε παρά νὰ χρωματίσετε τὰ σχήματα ὡς ἀριθμὸν 1 καὶ 2 καρεττά, τὰ ὅτι ἀριθμὸν 3 ροζ καὶ τὰ ὅτι ἀριθμὸν 4 πράσινα.

ΓΙΑΚΟΥΜΠ ΚΑΡΗ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ"

ΟΙ "ΡΑΝΤΣΙΕΡΗΔΕΣ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

(Ἄρθρο τῆς Γαλλίδος δημοσιογράφου Jeanne Roudot)

Τὴν Ἀμερικὴ ὅτι καὶ νὰ διαβάσῃ κανεὶς γιὰ τοὺς «ἀστέρες», δὲν τοῦ κάνει καμμιὰ ἐντύπωσι. Οἱ ἐργατικοὶ γιὰγὰ κηδες τὸ ἔχουν πάρει ἀπόφασι. Ὅπως ἐκεῖνοι γεννήθηκαν γιὰ νὰ ἐργάζωνται, ἔτσι κι' ἡ «βεντέττες» γεννήθηκαν γιὰ νὰ κάνουν τρέλλες. Μέσος ὄρος δὲν χωράει. Γι' αὐτές, ὅλα εἶνε εὐκόλα. Θὰ μπορούσαν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τοὺς θαυστάς τους νὰ τοὺς χαρίσουν τὸν οὐρανὸ ἢ νὰ... ἀποξηράνουν τὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανὸ!...

Καὶ τὸ λάθος βέβαια δὲν εἶνε δικό τους. Μοιάζουν μετὰ κακομαθημένα παιδιά, ποὺ διαρκῶς εἶνε ἀδιάκριτα, παρὰ ὅσα καὶ ἔχουν διαβολεμένο πεισμό. Γι' αὐτοὺς κι' ἡ τελευταία εἰδησι ποὺ δημοσιεύθηκε στὴς ἐφημερίδες τῆς Νέας Ὑόρκης ἔκανε κατὰπληρὴ στοὺς Ἀμερικανούς. Πρῶτὴ φορὰ διάβασαν αὐτὰ τὰ παράδοξα πράγματα. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ εἰδησι πληροφόρησε τοὺς φίλους τοῦ κινηματογράφου ὅτι οἱ «ἀστέρες» κυριεύσαν ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ μανία τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς κι' ὅτι σήμερα ὁ καθένας τους δὲν ὀνειρεύεται τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνα «ράντισο», μιὰ ἀγρόκτημα. Κι' ὅσοι εἶχαν τὰ μέσα, ἔσπευσαν κι- ὅλας νὰ τ' ἀποκτήσουν. Οἱ ἄλλοι πολὺν τῶρα τὴς βίλλες τους καὶ τ' ἀποκίνητά τους γιὰ νὰ γίνουν ἀγρότες!

Μὴ χειρότερα! θὰ πῇτε. Κι' ἔχετε, μὰ τὴν ἀλήθεια, δίκην.

Ἐπείτα τὴν μιμήθηκε ἡ Λωρέττα Γιούγκ, ἡ ὁποία ἔχει ὀρκισθῇ μάλιστα ὅτι θὰ σκάψῃ καὶ θὰ φυτέψῃ μόνη τὴν τὸν κῆπο τοῦ «ράντισο» τῆς. Τὴν ἀκολουθῆσε κατόπιν ὁ Ραμόν Νοθάρρο, ὁ ὅστις τὴς ἀδελφὸς του, γιὰ τίς ὁποῖες ἀγόρασε ἕνα μαγευτικὸ σπιτί στὸ δάσος τοῦ Χόλλυγουντ. Ἐπείτα μετὰ τὴν σειρά τους ἔλασαν οἱ «ἀστέρες» ἐγκαταλείψαν τὴν πόλιν τοῦ κινηματογράφου καὶ πῆγαν νὰ ζήσουν σὰν ἀπλοὶ χωρικοὶ σ' ἡσυχὰς ἀγροπελαίους, περιορίζοντας ὅσο ἦτο δυνατόν τὸ ὑπερτιμωμένο προ-σώπικό τους. Ἡ Τζίν Χάρλοου, τὴν ὁποία ἐπισκέφθηκα στὸ «ράντισο» τῆς, μοῦ δήλωσε ὅτι εἶνε ξετρελλανμένη μετὰ αὐτὴν τὴν καινοῦργια ποικιλία τῆς ζωῆς τῆς. —Στὴν ἀρχή, μοῦ εἶπε, στενοχωροῦμαι καὶ δὲν μπορούσα νὰ συνηθίσω στὴ μοναξιά καὶ στὴς βαρεῖες δουλειές. Κάθε νύχτα ἐπεφτα σὰν πεθαμένη στὸ κρεβάτι μου καὶ κοιμόμουν χωρὶς νὰ βλέπω ὄνειρα. Ἐπείτα τὰ χέρια μου ἔβγαλαν φούσκες καὶ χόντρησαν. Μοῦ τοῦσε ἀκόμη ἡ μέση μου κι' ὅλες μου ἡ κλειδώσεις. Εἶχα παθεῖ ἀπὸ τὴν κούρασι! Κατόπιν ὅμως σιγά-σιγά συνηθισα. Τώρα μπορὼ νὰ μαγειρεύω μοναχὴ μου, ν' ἀρμέγω τὴν ἀγέλαδά μου καὶ νὰ ποτίζω τὸν κῆπο μου. Κι' ἡ Τζίν Χάρλοου μοῦ ἔδειξε μ' ὑπερηφάνεια κατὰ ὑπέραρχα λουλούδια, τὰ ὁποῖα εἶχε φυτέψῃ μοναχὴ τῆς καὶ τὰ ὁποῖα εἶχαν μεγαλώσει κι' εἶχαν γίνει περίφημα.

—Ὅταν ἔρχονται νὰ με δοῦν οἱ φίλοι μου, συνεχίζει, τοὺς βάζω κι' αὐτοὺς νὰ ἐργασθῶν. Δὲν μπορὼ νὰ τοὺς βλέπω νὰ περπατοῦν. Μοῦ κόβουν ἔδρα, μοῦ κλαδεύουν τὰ δέντρα, καθίζουν τὸ σταύλο καὶ περιποιοῦνται τὰ κατοικίδια ζῶα μου. Θεοῦν φυσικὰ τρομοκρατημένοι κι' ὀρκίζονται ὅτι δὲν θὰ ξαναπατήσουν ἐδῶ πέρα. Μὰ γρηγορὰ ἐξηντὸν τὸν ὄρκο τους κι' ἔρχονται γιὰ νὰ με διασκεδάσουν μετὰ τὴς ἀσθενείας τους.

Υπάρχουν ὡστόσο καὶ μερικοὶ «ἀστέρες», ποὺ κάνουν αὐτὴν ἡ ἀγροτικὴ ζωὴ, πρὶν ἀκόμη νὰ γίνῃ μόδα στὸ Χόλλυγουντ. Οἱ ποὺ μαριάζει ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ὁ Λούις Στόν, ὁ Ἄλεον Καρβίλλο, ἡ νεοαρτρίστρια Φλόρενς Ραῦρσον, ὁ σκηνοθέτης Βίκτωρ Φλέ-

Ἡ Τζίν Χάρλοου

—Ὅταν ἔρχονται νὰ με δοῦν οἱ φίλοι μου, συνεχίζει, τοὺς βάζω κι' αὐτοὺς νὰ ἐργασθῶν. Δὲν μπορὼ νὰ τοὺς βλέπω νὰ περπατοῦν. Μοῦ κόβουν ἔδρα, μοῦ κλαδεύουν τὰ δέντρα, καθίζουν τὸ σταύλο καὶ περιποιοῦνται τὰ κατοικίδια ζῶα μου. Θεοῦν φυσικὰ τρομοκρατημένοι κι' ὀρκίζονται ὅτι δὲν θὰ ξαναπατήσουν ἐδῶ πέρα. Μὰ γρηγορὰ ἐξηντὸν τὸν ὄρκο τους κι' ἔρχονται γιὰ νὰ με διασκεδάσουν μετὰ τὴς ἀσθενείας τους.

Υπάρχουν ὡστόσο καὶ μερικοὶ «ἀστέρες», ποὺ κάνουν αὐτὴν ἡ ἀγροτικὴ ζωὴ, πρὶν ἀκόμη νὰ γίνῃ μόδα στὸ Χόλλυγουντ. Οἱ ποὺ μαριάζει ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ὁ Λούις Στόν, ὁ Ἄλεον Καρβίλλο, ἡ νεοαρτρίστρια Φλόρενς Ραῦρσον, ὁ σκηνοθέτης Βίκτωρ Φλέ-

—Ὅταν ἔρχονται νὰ με δοῦν οἱ φίλοι μου, συνεχίζει, τοὺς βάζω κι' αὐτοὺς νὰ ἐργασθῶν. Δὲν μπορὼ νὰ τοὺς βλέπω νὰ περπατοῦν. Μοῦ κόβουν ἔδρα, μοῦ κλαδεύουν τὰ δέντρα, καθίζουν τὸ σταύλο καὶ περιποιοῦνται τὰ κατοικίδια ζῶα μου. Θεοῦν φυσικὰ τρομοκρατημένοι κι' ὀρκίζονται ὅτι δὲν θὰ ξαναπατήσουν ἐδῶ πέρα. Μὰ γρηγορὰ ἐξηντὸν τὸν ὄρκο τους κι' ἔρχονται γιὰ νὰ με διασκεδάσουν μετὰ τὴς ἀσθενείας τους.

Υπάρχουν ὡστόσο καὶ μερικοὶ «ἀστέρες», ποὺ κάνουν αὐτὴν ἡ ἀγροτικὴ ζωὴ, πρὶν ἀκόμη νὰ γίνῃ μόδα στὸ Χόλλυγουντ. Οἱ ποὺ μαριάζει ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ὁ Λούις Στόν, ὁ Ἄλεον Καρβίλλο, ἡ νεοαρτρίστρια Φλόρενς Ραῦρσον, ὁ σκηνοθέτης Βίκτωρ Φλέ-

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ... "ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ"

ΤΟΥ Ε. ΦΕΡΡΥ

Οι δύο νέοι περπατούσαν αργά στη Ρίβερ Ντραϊβ. Ήσαν μια χαριτωμένη κοπέλλα, με ρούσα μαλλιά και με φλογερά μάτια, ένα από εκείνα τα κορίτσια που πρέπει να έχει κανείς δίπλα του. Ήσαν όμως βραδύ, όταν περναί από τ' ανθοπωλεία, που μεθούν με τις δυνατές ευωδιές τους, κάτω από το άσημένο φως του φεγγαριού. Έκεινος ήταν ένας συμπαθητικός νέος, λιγάκι δειλός, με όμορφο πρόσωπο, ένας από τους παραξενικούς νέους, που δεν κάνουν τίποτα και που καταφέρνουν πάντα να βάζουν στο χέρι κάποιο πλοίοιο θείο τους.

—Τα λεφτά που μας χρειάζονται δεν είναι πάρα πολλά, Τόμ, είπε σε μια στιγμή η φίλη. —Ναί, Αλίσ, είπε αληθινά πώς με βοήθησε πολλές φορές, και γι' αυτό ακριβώς φοβάμαι τώρα πώς θα μου αρνηθώ, μα για πάντα, κάθε αποστροφή... της απάντησε ο όμορφος νέος. Είπε παράξενος, γκρινιάρης, και κάθε φορά που θα πάω στο σπίτι του μου δίνει πιο πολλές συμβουλές, παρά χρήματα...

—Για προσπαθήσε ακόμα μια φορά, Τόμ, τον παρακάλεσε η "Αλίσ. Έχω την ελπίδα πως θα τον συγκινήσεις, όταν του κάνεις λόγο για την αγάπη μας. Πες του πως πήρες την απόφαση να δουλέψεις, πως δεν θα τον ενοχλήσεις πια, πως μ' αυτά τα τελευταία λεφτά που θα σου δώσει θα κάνεις την «καρριέρα» σου. Ξέρεις πολύ καλά πως μάς φτάνουν διακόσια δολάρια για το γάμο μας και για το σπίτι. Στην αρχή θα δουλεύω εγώ, ώσπου να βρής κι' εσύ καμιά θέσι. Έτσι και λίγες μέρες έφτιαγα από το Σμιθ, για κάποια άλλη δουλειά, καλύτερη...

—Τι δουλειά είχε αυτή; Έκανε ο Τόμ, περιέργως. —"Ω, εύκολη κι' εύχρηστη, του απάντησε ο λόχαρος η "Αλίσ. Ο προϊστάμενός μου είχε έναν άνθρωπο με χρυσή καρδιά. Είμαι στού... Μα την ίδια στιγμή η "Αλίσ έριξε μια ματιά στο ρολόγι της και φώναξε τρομαγμένη: —"Ω, Τόμ, είναι ώρα να χωρίσουμε... Θα πάω άργα στο γραφείο. Λοιπόν, άποψε, όπως είπαμε. Και μην ξεχάσεις να πεις στο θείο σου. Είμαι βέβαιη πως θα σε βοηθήσει... Έννοια σου... Θα τα καταφέρεις. Συλλογίσου την αγάπη μας... Πες του ακόμη κι' ο σε λατρεύω... Κι' η "Αλίσ πήρε ανάλφαρα στο λεωφορείο που περνούσε από εκεί πέρα. Ο Τόμ άπομεινός, με τη γλυκιά και δροσερή φωνή της όμορφης νέας στ' αυτιά του. Θεέ μου, πόσο την αγαπούσε!

—Τι δουλειά είχε αυτή; Έκανε ο Τόμ, περιέργως. —"Ω, εύκολη κι' εύχρηστη, του απάντησε ο λόχαρος η "Αλίσ. Ο προϊστάμενός μου είχε έναν άνθρωπο με χρυσή καρδιά. Είμαι στού...

Μα την ίδια στιγμή η "Αλίσ έριξε μια ματιά στο ρολόγι της και φώναξε τρομαγμένη:

—"Ω, Τόμ, είναι ώρα να χωρίσουμε... Θα πάω άργα στο γραφείο. Λοιπόν, άποψε, όπως είπαμε. Και μην ξεχάσεις να πεις στο θείο σου. Είμαι βέβαιη πως θα σε βοηθήσει... Έννοια σου... Θα τα καταφέρεις. Συλλογίσου την αγάπη μας... Πες του ακόμη κι' ο σε λατρεύω...

Κι' η "Αλίσ πήρε ανάλφαρα στο λεωφορείο που περνούσε από εκεί πέρα. Ο Τόμ άπομεινός, με τη γλυκιά και δροσερή φωνή της όμορφης νέας στ' αυτιά του. Θεέ μου, πόσο την αγαπούσε!

Την ίδια μέρα ο Τόμ πήγε στο θείο του, κατόψε, με σπικμένο το γιακά του.

Μα η αγάπη του Τόμ και της "Αλίσ δεν συγκίνησε τον πλοίοιο θείο. Για τελευταία φορά είπε στον Τόμ, καθαρά και ξάστερα, ότι δεν είχε να του δώσει ούτε ένα δολάριο κι' ότι ήταν ελεύθερος όχι μόνο να παντρευτεί, μα και να κρεμαστεί, αν του άρεσε. Ο Τόμ τότε κατέφυγε στα μεγάλα μέσα. Πήρε μια τραγική έκφραση και είπε στο θείο του πως αν δεν παντρευόταν την "Αλίσ, θ' αυτοκτονούσε. Ο θεός του, που είχε πάντα ένα μικρό γιομωρό, άπλωσε το χέρι του με απάθεια, πήρε κάτι από ένα τραπέζι και το έδωσε στον άεστον άνηκόη του.

μινγκ και άλλοι.

Ο Λούις Στον έχει ένα υπέροχο «ράντο» στο Σάν-Φερνάντο κι' αφοσιώται με την ιπποκρατία. Το ιπποκρατικό του είναι ένα από τα καλύτερα της Καλιφορνίας και τ' ελγού του πουλιούνται πολύ ακριβά, γιατί είναι αλογα κορσας.

Κοντά του βρίσκεται επίσης και το «ράντο» της Λουίζ Φα-ίζουα, της «βεντέτας» που αγαπάει τόσο πολύ τη ζωή του υπαίθρου, ώστε όλοι της λένε «τρελό» κάου-μπόυ!

Το «ράντο» του Λέον Καρίλλο είναι στη Σάντα Μόνικα. "Οσο για την αγρέπαιλη της Φλόραν Ράροσον, αυτή βρίσκεται στην Κονόγκα, κι' είναι η πιο όμορφη κι' η πιο γραφική από όλες τις αγρέπαιλες της πεδιάδας αυτής.

Αυτός ο καινούργιος εξωφρενισμός των άστρων δεν θ' αργήσει φυσικά να περάσει. Ωστόσο είναι ο μόνος που θα τους δώσει, γιατί θα τους κάνει να βρουν πάλι το κέφι τους και να δυνάμωσουν την ύψεια τους, την οποία έχουν καταστρέψει με τις κατασχρήσεις. Έχουν δίκιο λοιπόν οι φίλοι τους να είναι ενθουσιασμένοι μ' αυτή τη νέα μόδα των «άστρων» της φίλου-πόλεως.

Ο Τόμ πήγε στο θείο του κατούφης, με σηκωμένο το γιακά...

—"Ακουσε, Τόμ, του είπε. Δεν θέλω να πηδός κόσμος πώς δεν βοήθησα ακόμη μια φορά. Πάρε λοιπόν ανό, αν είναι αληθινά πώς θέλεις να περιφρονήσεις αυτή τη ζωή και να κάνεις ένα ταξίδι στον κόσμο. Πάρε. Μου τώδωσε η συχωρεμένη θεία σου, την πρώτη φορά που γνωρίστηκαμε, σε μια φιλική και αγνή αγορά. Είπε ένα καμωμά για μένα. Σου το δίνω μαζί με την ευχή μου. Και τώρα, καλή αντίσταν, σάν άλλο κόσμο!...

—"Υστερα από λίγο, ο Τόμ βρέθηκε στο δρόμο. Στο δεξί χέρι του κατόψε μια παλιά πατόλα: αυτό ήταν το τελευταίο δώρο του θείου του. "Αξάρνα λοιπόν ένοιωσε μια επανάστασι μέσα του κι' έγινε κατακαυτός από τη λύσσα. "Απότομα τότε, μπήκε σ' έναν έρημο δρόμο, που ηρεμεί πάλι κάτω κι' έριξε γύρω του μια όρμητική ματιά. Δεν παύει κανείς διαβάτης και τα μαγαζιά εκεί πέρα ήταν λίγα κι' έρημα. Ο Τόμ σήκωσε το γιακά του σακακιού του, κατέβασε ως τα μάτια το πέλλο του, έριξε το πάλι πιστόλι του και μπήκε στο πρώτο μαγαζί που βρέθηκε μπροστά του. Πίσω από έναν μαγάρο ένας ασπρόμαλλος γέρος σηκωσε το κεφάλι και τον κτύπησε στα μάτια. "Ο Τόμ τον μαδάει με το πιστόλι του και του σφύριξε άπειληκά:

—"Εμπρός!... Τα λεφτά σου!...

—"Ο γέρος δεν τ' έλασε. "Εφρε το άριστο χέρι στο αυτί του και έσκυψε μ' ενόγεια το κεφάλι.

—Πιο δυνατά, παρακαλώ, του είπε. Είμαι λιγάκι βαριόμορ...

Και δίχως να περιμένη απάντησι, άπλωσε, πήρε το πιστόλι από το χέρι του Τόμ κι' άρχισε να το έξε-άζη με περιέργεια. "Ο Τόμ, κατάλαβε ότι την τροπή που πήραν τα πράγματα, μαρμαρώσε στη θέα του.

—Χμ... αγαπητέ μου φίλε, του είπε ύστερα από λίγο ο άσπρος γέρος. Δεν αξίζει και πολύ αυτό το παλιό πιστόλι...

—"Ο Τόμ είχε μια στιγμή στο μαγαζί ενός παλαιωμένου...

—"Η λύσσα του τώρα ήταν άπεριέχρηστη. Έπρεπε να τα χέρια του στο στόμα, να έκανε σαν κούρα και φώναζε κοντά σ' αυτό το γέρο:

—Είμαι γκαγκστερ... "Ακού; "Αντιπάλ; Δεν πουλάω πατόλα!...

—"Ο γέρος όμως δεν τον άκουσε. Έπεσε άποψη και στη λαβή του πιστολιού κι' άπλωσε τηρή το φακό του, για να το εξετάσει. Σε λίγο άρχισε να ξεφωνίζει από τη χαρά του και να τσιτίζει τα χέρια του κατενθουσιασμένος. "Έπειτα βγήκε από τον μαγάρο του και πήγε κοντά στον Τόμ, με ένα χαμόγελο, που παραέκρινε την «γκάγκστερ».

—Νέε μου, του είπε, χτυπώντας τον στον ώμο φιλικά, είμαι ένας τίμιος άνθρωπος και δεν θέλω να σε γελάσω. Λοιπόν, αυτό το πιστόλι το είχε ο Γεώργιος Ούάσιγκτον... "Ηταν το πιστόλι που έριξε ο Τόμ...

—"Εχει χαράξει τ' όνομά του πάνω στην λαβή του... "Εμπρός! "Χωρίς πολλά λόγια, ο Τόμ άπλωσε το χέρι του και πήρε το πιστόλι. Και δίχως πάλι να περιμένη την απάντησι του νέου, άνοιξε την πόρτα του βάθους που ήταν το λογιστήριο και φώναξε:

—Δεσποίνις, έτοιμάστε μου μια απόδειξη... "Υστερ' από λίγη ώρα, ο Τόμ είχε καταλάβει να βγαίνει από το λογιστήριο μια όμορφη κοπέλλα με ρούσα μαλλιά: ήταν η "Αλίσ!

—"Α! είναι κείνος που δεν μπορεί να σας παντρευτεί επειδή δεν δουλεύει; "Ε, ναί! "Έχω μια ιδέα: είμαι βλοσυρός στον κόσμο...

—Μα γνωρίζετε λοιπόν; τούς ρώτησε σαστισμένος ο γέρος, που τον άκουσε να φωνάζει με μια παράξενη έκφραση.

—Είπε ο άρραβωνιστικός μου! του φώναξε δυνατά η όμορφη "Αλίσ. Είπε ο νέος, για τον οποίο σάς μίλησα...

—"Α! είναι κείνος που δεν μπορεί να σας παντρευτεί επειδή δεν δουλεύει; "Ε, ναί! "Έχω μια ιδέα: είμαι βλοσυρός στον κόσμο...

Και γυρίζοντας προς τον Τόμ, του πρόεινε:

—Θέλετε να γίνετε συνεταίρος μου; "Η δεσποίνις "Αλίσ μ' είχε παραστήσει. Μα δεν σώνει μόνο αυτό. Θέλω κι' ένα βοηθό...

Θα καταθέσετε ως κεφάλαιο τα διακόσια πενήντα δολάρια που έχετε από το πιστόλι του Γεωργίου Ούάσιγκτον. Λοιπόν, έχετε;

—"Η "Αλίσ, με δάκρυα στα μάτια, άρραψε και τα δύο χέρια της σταματώντας της και τα φίλησε. "Ο Τόμ δεν ήξερε τι να πη. Τα χέρια της ήταν τόσο ζεστά και τόσο μαλακά, που ήταν ένας όμορφος έρωτας. "Ο Τόμ άπλωσε το χέρι του και πήρε το πιστόλι. Και δίχως πάλι να περιμένη την απάντησι του νέου, άνοιξε την πόρτα του βάθους που ήταν το λογιστήριο και φώναξε:

—Δεσποίνις, έτοιμάστε μου μια απόδειξη... "Υστερ' από λίγη ώρα, ο Τόμ είχε καταλάβει να βγαίνει από το λογιστήριο μια όμορφη κοπέλλα με ρούσα μαλλιά: ήταν η "Αλίσ!

—"Α! είναι κείνος που δεν μπορεί να σας παντρευτεί επειδή δεν δουλεύει; "Ε, ναί! "Έχω μια ιδέα: είμαι βλοσυρός στον κόσμο...

—Μα πώς; άπλωσε ο μίστερ Μπρόντ. Τον έβλεπε λοιπόν να έρχεται με ένα όμορφο πρόσωπο σάν το δικό σας, νοιάζει πώς είναι παντρεμένος. Είμαι βέβαιη πως θα πηχτεί...

—"Και πριν άποσπαστεί η Γκρέτα Γκάρμπο, με φίλησε στο μέτωπο! Το πρόσωπό της είχε μια ανηχηματική απάθεια και το χέλι της ήταν άγρια και κρύα. "Όταν με άγγιξαν στο μέτωπο, ένοιωσα ένα ξαφνικό άναρπασμα. Θα μ' άφηνε άρα γε τήνη αυτό το φίλ; Γνώσια στο...

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ

(Συνταρ ακτικές άποκαλύψεις του "Αγγλου δημοσιογράφου Τζέραλντ "Ουεν για την άπόκρυφη ζωή της «Ξανθής "Αφροδίτης».)

ΝΑΚΑΛΥΨΑ το ήμερολόγιο της Μάρλεν Ντήτριχ! Και τ' διάβασα! Το κρατούσα στα χέρια μου περισσότερο από μισή ώρα. Μα δεν μπόρεσα να τ' άνηγράω ολόκληρο. Πήρα μονάχα μερικές σελίδες του, όσες πρόφτασα. Περίττον να σας πω ότι η Μάολεν Ντήτριχ δεν έφέρει τίποτε, γιατί αν ήξερε, δεν θα με άφηνε άσφαλώς να βγώ από τη βίλλα της, αν δεν της παρέδιδα τα χειρόγραφα μου...

Η ιστορία αυτή έχει ως έξης: Καθόμαστε κι' οι δύο στον κήπο και μιλούσαμε για την κρίσι το κινηματογράφου, όταν άξαφνα είδοποίησαν τη Μάρλεν ότι ήθελε να την δει ο σκηνοθέτης της Ρομπιν Μπουλιάν. Σηκώθηκε λοιπόν άμέσως κι' έτοιμάστηκε να με άποαυρετήσει, μα έγώ, με το θάρρος του παλιού φίλου, της είπα πως θα την περιμένα, εκεί, στον άνθισμένο κήπο.

Η Μάρλεν Ντήτριχ, που δεν έχει τη δύναμη ν' άρνηθώ τίποτε στους φίλους της, χάθηκε μέσα στη βίλλα της κι' έγώ άρχισα να κάνω βόλτες κάτω από τα τροπικά δέντρα. Στο βάθος τότε του κήπου, πίσω από κάτι ψηλούς θάμνους, άνεκάλυπτα μια μεγάλη τεχνητή σπηλιά. Αυτό είναι το περίφημο «κατοφύ» της Μάρλεν Ντήτριχ. Μέσα σ' αυτή τη σπηλιά, κοντά στη μαρμαρίνη γούρνα με τα χρυσόφαρα, ήταν μια ψάθινη πολυθρόνα κι' άπάνω σ' αυτήν ένα χοντρό τετράδιο, ντυμένο με...

Η Μάρλεν Ντήτριχ

Η πρώτη σελίδες είναι σχετικές με την άφιξη της Γερμανίδος γούρσης στ' Χόλλυγουντ. "Ιδού τί άναφέρεται σ' αυτές:

«26 "Απριλίου. — Τό Χόλλυγουντ με τρομάζει. "Όλα έδω πέρα μου φαίνονται άκατανόητα και παράξενα. Πώς θα μ' άρεσει να κάνω την τήνη μου έδω, σ' αυτή την εξωφρενική πόλη;

«27 "Απριλίου. — Τό Χόλλυγουντ με τρομάζει. "Όλα έδω πέρα μου φαίνονται άκατανόητα και παράξενα. Πώς θα μ' άρεσει να κάνω την τήνη μου έδω, σ' αυτή την εξωφρενική πόλη;

«28 "Απριλίου. — Τό Χόλλυγουντ με τρομάζει. "Όλα έδω πέρα μου φαίνονται άκατανόητα και παράξενα. Πώς θα μ' άρεσει να κάνω την τήνη μου έδω, σ' αυτή την εξωφρενική πόλη;

«29 "Απριλίου. — Τό Χόλλυγουντ με τρομάζει. "Όλα έδω πέρα μου φαίνονται άκατανόητα και παράξενα. Πώς θα μ' άρεσει να κάνω την τήνη μου έδω, σ' αυτή την εξωφρενική πόλη;

«30 "Απριλίου. — Τό Χόλλυγουντ με τρομάζει. "Όλα έδω πέρα μου φαίνονται άκατανόητα και παράξενα. Πώς θα μ' άρεσει να κάνω την τήνη μου έδω, σ' αυτή την εξωφρενική πόλη;

«31 "Απριλίου. — Τό Χόλλυγουντ με τρομάζει. "Όλα έδω πέρα μου φαίνονται άκατανόητα και παράξενα. Πώς θα μ' άρεσει να κάνω την τήνη μου έδω, σ' αυτή την εξωφρενική πόλη;

«1 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«2 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«3 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«4 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«5 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«6 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«7 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«8 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«9 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«10 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«11 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«12 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«13 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«14 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«15 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«16 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«17 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«18 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«19 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«20 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«21 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«22 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«23 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«24 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«25 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«26 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«27 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«28 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«29 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«30 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«31 "Μαΐου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«1 "Ιουνίου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«2 "Ιουνίου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«3 "Ιουνίου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«4 "Ιουνίου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«5 "Ιουνίου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«6 "Ιουνίου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

«7 "Ιουνίου. — Σήμερα με παρουσίασαν στην Γκρέτα Γκάρμπο. "Ο μόνος όπτι ψυχρό βλέμμα της Σουηδέζας με φόβισε. Τί άπειλητική γυναίκα!

γυρίσουμε πάλι στο μπαλκόνι αυτό του πατρικού σπιτιού του Μοντεχρήστου, στο οποίο άκουμπισμένη η Μερσεδές ανήχνευε με αγωνία τον ορίζοντα...

Πάλι της, και λίγο πιο μακριά ο Κομπολάιμης στεκόταν ακίνητος και κύτταζε με έκφραση τυφλής άφοσίωσης τη θλιμμένη χήρα του στρατηγού Μορσέρφ... Δεν τολμούσε ούτε ν' ανασάνη ακόμη, από φόβο μήπως ταραχή τους ρεμβασμούς της και την αγωνιώδη θλίψη της...

Κι' αυτή η ακινησία του θα διαρκούσε ίσως επί ώρες, αν δεν παρουσιαζόταν κάποια νέα στο κατώφλι της μπαλκονόπορτας. Κι' ενώ ο Κομπολάιμης υποκλινόταν με δση αδρότητα μπορούσε, μπρος στη νέα αυτή, εκείνη απλώσε το χέρι της στον ώμο της Μερσεδές και με φωνή απαλή και γλυκυτάτη, ψιθύρισε:

— Καλημέρα σας, φίλη μου!

Β.
Η ΜΙΣΣ ΚΛΑΪΡΥ

Το χέρι αυτό, ήταν κάτι το άριστο-οργανικό σε πλαστικότητα. Κ' η φωνή αυτή επίσης, με τόνους αλαφρής ξενικής προφοράς, ήταν μελωδική σαν φωνή άγγελουδιού...

Και το χέρι κ' η φωνή, άνηκαν σε μία νεαρή κοπέλλα ως δεκαοχτώ χρόνων, τό πολύ. Ψηλή, λυγρή, άμειπτης κορμοστασιάς, ξανθή και θελκτικωτάτη αυτή η κοπέλλα, φαινόταν άμέσως ότι ανήκε σε άγγλική άριστοκρατική οικογένεια.

Η Μερσεδές, στο άκουσμα της φωνής αυτής—που τόσο γλυκά την καλημέρισε—γύρισε σαν να ξυπνούσε από ύπνο, χαμογέλασε κι' αποκρίθηκε:

— Καλημέρα, μίς Κλαίρυ!... Είμαι ευτυχισμένη που σε βλέπω!

— Εγώ, όμως, λυπούμαι, αγαπητή μου κυρία!... Είπε με τόνο έπιληκτικό η Κλαίρυ. Λυπούμαι, γιατί πάντα μου έλπεω να χάραξω στα όρατά σου μάτια κ' η θλίψη δεν έννοεί να φύγει απ' το γλυκό σας πρόσωπο!

Η Μερσεδές στέναξε θαυμάσια Μή θέλοντας όμως ν' άποκριθώ στα λόγια αυτά της νέας, την κύτταζε με τουφερή στοργή, κι' έβλεπε θέμα όμιλίας, λέγοντας της:

— Είστε χαριτόβρυτη, όπως πάντα, μίς Κλαίρυ! Πάντα χαμογελαστή και πάντα φαιδρή!

— Ω, μά δεν πούκεται για μένα! αποκρίθηκε με πειστωμένη άνυπομονησία η Κλαίρυ. Εγώ είμαι μία φθισική, στο τελευταίο στάδιο μου πειά και καταδικασμένη απ' όλους τους γιατρούς του κόσμου!

Χαμογέλασε λυπημένα και συνέχισε:

— Σάν έτοιμοθάνατη λοιπόν, έχω όλο το δικαίωμα να είμαι πάντα... φαιδρή! Αυτό όμως δεν είναι λόγος να κλαίτε εσείς άκατάπαυστα!... Και γιατί κλαίτε, παρακαλώ;... Γιατί δεν έφτασε έκόμη, αυτός ο μυστηριώδης κύριος τον όποιο περιμένω;...

— Αν είναι ζωντανός, θα ρθώ ξέσπαντος κοντά μου! αποκρίθηκε τότε με σοβαρή φωνή, η Μερσεδές. Κι' έχω τό προαίσθημα, ότι ο σημερινός ήλιος δεν θα θασίλεψη, πριν φανούν στον ορίζοντα τα πανιά του καραβιού του!

Η μίς Κλαίρυ πλησίασε τότε πιο κοντά στη Μερσεδές. Και με φωνή γλυκειά και παρακλητική, της είπε:

— Θα μου πητε λοιπόν επιτέλους, ποιος είναι αυτός ο ρωμαντικός ήρωας, του όποιου την άφειξε περιμένετε με τόσο άνυπομονησία;

— Τ' όνομά του θέλεις, μικρούλα μου; ψιθύρισε τότε με καταινύξ η Μερσεδές. Δεν μπορώ να σου τό πώ!... Δυστάζω!... Γιατί τό όνομά του είναι απ' τα όνόματα εκείνα, τά όποια μονάχα στις προσευχές του μπορεί κανένας να προσφέρει χαμηλόφωνα!

Η μίς Κλαίρυ άπόμεινε έκστατική. Κ' είπε μουρμουρίζα:

— Τότε, θα είναι κανένας απ' τους υπερανθρώπους αυτούς!... πτάς, τους όποιους αναφέρουν μονάχα τά μυστορήματα!... Κι' έχω πάντα άνθρωποπαύσα, να δώ έναν τέτοιο ζωντανό!... πότη, με σάρκα και με αίμα!... Θα μου επιτρέψετε να τον δώ και να τον γνωρίσω κι' εγώ, μόλις έρθη;

Η Μερσεδές γύρισε σαν ξαφνιασμένη και κύτταζε τη λεπτή και γλυμή κοπέλλα με άπειρη συμπάθεια. Έγινεψε κατόπι στον Κομπολάιμη να πλησιάσει και του είπε να καθήση αυτός στο μπαλκόνι, για να προσέχη προς τη θάλασσα. Κ' η ίδια, έπιασε απ' τα χέρια τη μίς Κλαίρυ, την τράβηξε προς τά μέσα και της είπε σιγαλά:

— Άς δούμε, μικρούλα μου!... Για ποιά λόγο ήρθες τόσο

νωρίς, να με έπισκεφθής;... Ποιά είναι αυτή η άφορη, ή όποια σ' έσπράξε απ' τη χαράυγη άκόμη κοντά σε μένα τη δυστυχισμένη;

— Ήρθα να σας παρηγορήσω, σεβαστή μου φίλη, άποκριθηκε με σοβαρή φωνή η κοπέλλα, ξαπλώνοντας σε μία πολυθρόνα. Είστε τόσο θασανισμένη και φαίνεστε τόσο σκυθρωπή!... Η ύπαρξίς, την όποια άγαπάτε περισσότερο απ' τη ζωή σας, ο γυιός σας, ο νεαρός υποκόμης 'Αλβέρτος ντε Μορσέρφ, έχει δέκα χρόνια τώρα που λείπει απ' το πλευρό σας, πολεμώντας στη μαύρη 'Αφρική!... Κι' όσοδήποτε και να προσπαθήτε να αποδώτε σε άλλες άφορμές τη λύπη σας, έχω μαντέψει να φανεί, ότι προπάντων η άνησυχία για τό παιδί σας είναι αυτή που σκάβει την ύγεια σας διαρκώς!

— Ένα δάκρυ έλαμψε στα γλυκά μάτια της Μερσεδές. Και με φωνή τρεμάμενη ψιθύρισε:

— Έχεις δίκιο, μικρούλα μου!... Φάνηκα τόσο δυστυχισμένη ζωή μου και τόσο ολκρά έξφυλλιστηκαν όλα τά αγα όνειρά μου, ώστε θα ήμουν νεκρή πειά τώρα, απ' την πίκρα μου!... Και, ό θάνατος με πλήγωσε βαρεια, χτυπώντας όλους τους δυνάμους μου!... Κ' η λημονία του κόσμου, πιο πένθιμη απ' τον θάνατο, χτύπησε έμένα!... Θα ήμουν έρημη λοιπόν, θα μαρνανόμουν χτύπησε έμένα!... Αν δαν είχα μία έλπίδα και μία χαρά στη απ' τη μοναξιά μου, αν δαν είχα μία έλπίδα και μία χαρά στη κόσμο, ή όποια να με συγκρατεί: Τον άγαπημένο μου 'Αλβέρτο, τό λατρευτό μου παιδί!... Κι' όμως, κι' αυτό άκόμη τό περνούμαι!... Τό νοιώθω μακριά μου τόσα χρόνια, μέσα στο πλέμου τη φωτιά και μέσα στα πιο άγρια κι' άφύλδιστα μερή της οικουμένης, και δεν ξέρω αν είναι ζωντανός!... Δεν ξέρω, αν θα γυρίση μία ήμέρα κοντά μου!

Μά τότε ο Κομπολάιμης, γυρίζοντας ξαφνικά, φώναξε έξωλος:

— Μά τον άρχισατάν!... χμ...

δηλαδή, συγγνώμη, κυρία μου, μά την πίστι μου ήθελα να πώ, αλλά, χαζόζοιμα κάθε φορά που σας άκούω να μιλάτε έτσι!... Μά την πίστι μου λοιπόν, κυρία μου, έχω σας άρκίζω ότι ο κύριος ύπολογός μου θα γυρίση ζωντανός!... 'Α, β, λα κι' όλα!... Ο κύριος μου δεν είναι απ' τους άξιοπιστους εκείνους, που τους περιφέρει ο θάνατος και τους θεο!...

— Όχι!... Τού κάνει τεμνέδες ο θάνατος, κάθε φορά που τον συναντάει στις μάχες και τον τρούσπερνάει για να βρεθείτε όλους!

— Εδωγε!... Εδωγε, καλέ μου Κομπολάιμη! φώναξε τότε με τη δροσερή φωνή της η μίς Κλαίρυ και χειροκρότησε ένθουσιασμένη. Νά, λόγια παρηγορητικά μία φορά!... Είσαι θεμισιος, για να παρηγορήσεις τό δικαιολογητά άπαισιόδοξο, υπέρες!

Κι' ενώ ο Κομπολάιμης θύβιζε πάλι τη ματιά του προς τό πελαγος, ή μίς Κλαίρυ έσκυψε στη χαμογελαστή έσθλα της Μερσεδές και πρόσθεσε με πιο σοβαρή φωνή:

— Άλλάστε, γιατί είστε τόσο άπαισιόδοξη!... Δεν παίρνετε παράδειγμα από μένα, που είμαι πάντα γελαστή και χαρούμενη;... Άχ, κι' όμως αν ξέρατε πόσα μου συμβαίνουν, πόσα κι' άπογοητευτικά!... Σκεφθήτε, ότι ο πατέρας μου κι' ο μεγαλύτερος άδελφός μου είναι σπάταλοι, άπονοι και γλεντιέδες κ' οι δύο τους!... Έφαγαν τη δική τους περιουσία, άστη τελευταία λίρα!... Εγώ είχα τό κολοσσιαίο μερίδιό μου, άστη την προίκα της δύστηνης μητέρας μου!... Τι έκαναν λοιπόν είς θάρος μου, πατέρας και γυιός;... Έκαναν τό έξης: Με την πρόφασι ότι έδωχα, μούλεγαν κάθε λίγο: «Άχ, τό σπασί κορίτσι!... Όπου και να είναι, θα πεθάνη!... Πρέπει να έλλάξω κλίμα, να φύγη απ' την 'Αγγλία και να πάη στα νότια της Γαλλίας, στη Μασσαλία!... Κι' άφού τάλεγαν αυτά, δέσσαν και μούφερναν κάτι συμβόλαια να υπογράω προς φρεσί τους, τότε για δέκα χιλιάδες λίρες, τότε για είκοσι χιλιάδες και ούτω καθεξής!... Καταλαβαίνετε δηλαδή, τι γινόταν!... Με θανάτωναν ές τών προτέρων τό ίδιος ο πατέρας μου κι' ο άδελφός μου και προσπαθούσαν να με κληρονομήσουν ζωντανή, να θρίσκόμουν στο πρωτελευταίο στάδιο της φριχτής άρρώστειας μου!

Η Μερσεδές άνατρίχιαζε σύγκορμη, καθώς άκουε αυτά τα τερατώδη πράγματα. 'Αλλ' ή γλυκειά εκείνη κι' άίσιαση νέα τάλεγε και γελοίες άνοιγοκάρες κι' άγαθά, σαν να δημόνιζε τό άπλοώστερο και τό πιο φαεινό πράγμα του κόσμου!

Από τρεις μήνες πριν, είχε ρθώ στη Μασσαλία ή νέα αυτή μαζί με τη Γαλλίδα παιδαγωγό της κυρία Καραμάν. Λέγεται μίς Κλαίρυ 'Ελφίς.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΓΡΙΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΗΣ ΖΗΛΕΙΑΣ

ΤΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ ΤΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

Το παραμορφωμένο πτώμα ενός άγνώστου. Τι απέκλυψε ή ιατροδικαστική εξέταση. Η περιπέτεια του νεαρού άνδρα-πελεχαγού Ανρύ Μαριόν. Πώς κατακτούσε τις γυναίκες. Ο μυστηριώδης θάνατός του. Μία άποκαλυπτική συνουσία στο 'Γκευστάβ Μπάρν. Η μοιραία 'Ανριέττα 'Εσμιόλ. Τό είδύλ διέ της με τον όμορφο άνδρα-πελεχαγό. Η άνατρίχιαστική σκηνή της συζυγικής εκδικήσεως. Πώς γράφτηκε έ έπίλογος του αίματηρού δράματος, κλπ. κλπ.

ΝΑΣΤΑΤΩΘΗΚΕ κυριολεκτικώς την περασμένη βδομάδα ή φοιτητική λουτροπόλις της Νίκαιας, από την άνακάλυψη ενός άγριου συζυγικού δράματος. Πρόκειται για την υπόθεση 'Εσμιόλ, ή όποια άποσχόλησε τά καλύτερα λαγονικά της Γαλλικής 'Ασφαλείας και τρομοκράτησε τον κόσμο των λουνομένων, με τις άνατρίχιαστικές λεπτομέρειές της.

Αυτή ή ιστορία έχει ως έξης: Ένα πρωί, στην παλιά Νίκαια, εκεί που ζούνε οι μόνιμο κάτοικοι της λουτροπόλεως, ο άστυφύλακας Ζάν Ντυπέρ, ενώ περνούσε από έναν μικρό και βρώμικο δρόμο, άνακάλυψε τό πτώμα ενός άνδρός. Ο άγνωστος έφερε ένα άνατρίχιαστικό τραύμα στο μέτωπό του, σε σχήμα Y, και από τό πρόσωπό του είχε άφανισθή ό ή σάρκα! 'Επίσης σε πολλά μέρη του σώματός του ύπληχαν τρομακτικά έγκαίματα. Η ιατροδικαστική εξέταση δεν άργησε να διαπισώσει ότι έπρόκειτο περί ενός άποτρόπατου θύματος, μέχρι τη στιγμή που από έξη πεθάνει από τά βασανιστήρια.

Από μέρες κατόπι, οι άστυνομικοί κατόρθωσαν να ξεακριβώσουν ότι τό πτώμα ανήκε στον νεαρό άνδρα-πολεχαγό 'Ανρύ Μαριόν, ο όποιος φημιόταν στη Νίκαια για την εύθιμη ζωή του. Ο Μαριόν ύπηρετούσε ως καί τέσσερες μήνες στο 94ον σύνταγμα κι' ήταν ο πιο πολυήρως Δόν Ζουάν της λουτροπόλεως. Γυιός μιάς από τις πιο καλές οικογένειες της Γαλλίας, είχε άκολουθήσει τό στρατιωτικό στάδιο, από άγίατη προς την ημετερώδη ζωή και γιατί ήταν τό μόνο που ταίριαζε στην ιδιοσυγκρασία του. Ο 'Ανρύ Μαριόν είχε την άδυναμία, λοιπόν, να γνένεται με μεγάλη κομψότητα και κάθε πρωί να κάνει την παρέλασί του από την άριστοκρατική πλάς της Νίκαιας, καβάλλα πάνω σ' ένα άνερχο άλογο και περπατούσε, σαν να είχε καταλήξει ένα μαστούνη! 'Όστόσο, ή έρωτική του αίσθησις δεν τον έμποδίζαν στην ύπηρεσία, γιατί ήταν λογικός και μπορούσαν να ανανεώνονται μαζί του. Τό μόνο που δεν τους συγχωρούσε ο Μαριόν, ήταν ή έρωτική άποτυχία τους.

— Ένας καλός στρατιώτης, τους είχε άποστή, πρέπει να μην έπιέται σε κανέναν να τον προσβάλει, έστο κι' αν αυτός είναι ή πιο άμορφη γυναίκα του κόσμου. Πρέπει άκόμη να κάνει πάντα ό,τι έμπορεύει και να προσχωρή μπουστά, άδιαφορώντας για τίς συνέπειες των πράξεών του και ύπερβίνοντας τά έμποδία που θα σπανίζουν στο δρόμο του.

Κι' αυτή την ταχτική εφάρμοζε και στη ζωή του. Τίποτα δεν μπορούσε να τον έμποδίσω, όταν ήθελε να κατακτήσει μία γυναίκα! Άρραγε να βάλω ένα στοίχημα με μερικούς φίλους του, για να πάη μία κυρία να τον έρωτευθή. Ήταν ένας τρομερός κι' έπαλινδυσος Δόν Ζουάν. Μά δεν είχε ημετερώδες. Οι συνάδελφοί του πάντοτε έβλεπαν μέσα σε πολυτιμής λιμνώνες ή έρωτες και άλλους γυναικες, και τότε πάλι ο 'Ανρύ Μαριόν του δημούσει πάρα πολύ τις Νίκαιας, να συζητή τον έρωτά με μία άσθηματική γυναικαρά. Ήταν άκούστος και άπαρά όχε κέρη. Γι' αυτό κούμας δικών των θαύμαζαν και τον άνθρωπο.

Η έλπίς λοιπόν του άνατρίχιαστικού τέλους του πολύ δίκαια άπαιτούσε τους κατοίκους της Νίκαιας. Η Παρισινός έφημερίδα, στα σκόλια τους, δεν άπέκριναν την έλπίδα ότι ο Μαριόν...

ριόν είχε δολοφονηθή από μία γυναίκα! Μόνο μία άπελιωμένη φίλη του, για να τον 'αληρώσει για τίς άπιστίες του, θα μπορούσε να τον εκδικηθή μ' αυτό τον τρόπο.

Η άστυνομία στην άρχή άναγκάστηκε να παραδεχθή αυτή την ύπόθεσι και να κάνει τη σκέψη ότι ο 'Ανρύ Μαριόν είχε παρυσωθή στο σπίτι μιάς γνωστής του, κι' εκεί είχε βασανισθή τόσο άπαισια. Κατόπι, σωστό πτώμα, τον μετέφεραν σ' έναν τον ύπαιτο δρόμο και τον έγκατέλειψαν στην τύχη του. Κι' ο Μαριόν, ύστερ' από λίγο, έπικινε στα τραίματά του.

Λίγες μέρες όμως άργότερα ο άστυνόμος της Νίκαιας λάμβανε ένα άνόνημο γράμμα. Μία άγνωστη του κατηγγέλει ότι ο 'Ανρύ Μαριόν είχε δολοφονηθή από τον σύζυγο της 'Ανριέττας 'Εσμιόλ, ή όποια ήταν φίλη του. Ο άστυνομικός θυμήθηκε τότε ότι ο Μαριόν ήταν, καθώς κατέβαν οι φίλοι του, τακτικός θαμών του 'Εκουστάβ Μπάρν, ένας ύποπτος κέντρον της όδου Πατόν. Χωρίς καθόλου να διστάση, λοιπόν, πήγε με τους βοηθούς του σ' αυτό τό κέντρο για να δη μίρως μπορούσε να μάθω καμιά πληροφορία που να έπεβεβαίωσε τις καταγγελίες της άγνωστης. Στο 'Εκυστάβ Μπάρν σήκωσαν οι ναύτες των καραβιών, που έκαναν σκάλα στο λιμάνι της Βιλλαρράγας, οι ψαράδες, οι διάφοροι τύποι του ύποκόσμου της λουτροπόλεως και ένα σωρό περιέργοι έξνοι, οι όποιοι ζητούσαν μία περιπέτεια μέσα σ' αυτό τον κόσμο των εργατικών.

Ο άστυνόμος Γκαριό παρήγγειλε κατί κι' ύστερα έβριξε ένα βλέμμα γύρω του. Εκεί, στο βάθος του μπαρ, στο μπουφέ, είδε τότε μία έξαιρετικά όμορφη γυναίκα να βοηθά δύο άνδρες στη δουλειά τους. Οι βοηθοί του τον πληροφορήσαν ότι αυτή ήταν ή κ. 'Εσμιόλ κι' ότι οι άλλοι δύο ήταν ο άνδρας της κι' ο πεθερός της. Ο Γκαριό κάλεσε τό γκαρσόνι, πληρώσε και κατόπι σηκώθηκε από τό τραπέζι του και πλησίωσε στο μπουφέ. Εκείνη τη στιγμή οι σύζυγοι μάλωναν και δεν έδωσαν καμιά προσοχή στην άφιξή του. Ο 'Εσμιόλ έκανε παρατηρήσεις στη γυναίκα του, γιατί έφλέταρε με τους πελάτες.

— Αν δεν πάψης αυτή τη συνήθεια, της δήλωσε τέλος, θα σου κόψω τό λαμό. Έτσι γίνεται ότι θα ήσυχάσω από σένα... Είσω μιά άσυνείδητη. Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν ότι σε έληέω κι' ότι θέλω να σε έχω έντελώς δική μου; 'Αλλωστε, έχω κάθε δικαίωμα επάνω σου. Είμαι ο έδρας σου. Ός δηλαδή να επανληρή ή ιστορία του Μαριόν;

Ο άστυνομικός, στο άκουσμα αυτό, τον άνταναίσε, τά έχασε. Αυτή ή έμιολογία του 'Εσμιόλ έρχοταν να επιβεβαιώσει την καταγγελία της άνωμένης έπιστολογράφου. Λίγες να διστάση λοιπόν, πλησίασε πιο κοντά και είπε στον 'Εσμιόλ:

— Είραστε φίλος του Μαριόν;

— Νά, τον ήξερα. Ερχόταν καμιά φορά δωλέρη με τη συντροφιά του, άπάντης ο 'Εσμιόλ.

— Άλλά γιατί τότε δεν ήσώατε στην άστυνομία να δηλώσετε ότι έξερετε γι' αυτόν; της είπε αυστηρά ο Γκαριό.

— Γιατί... γιατί δεν σκέφτηκα ότι αυτό θα σας χρησίμευε σε κάτι; της είπε με προσποιητή άδιαφορία ο 'Εσμιόλ.

— Πολύ καλά, δεν πειράζει, μας τά λέτε και σήμερα!... του δήλωσε ο Γκαριό, κι' έκανε κόμμα στους βοηθούς του να τον πλησιάσουν και να οδηγήσουν τους ιδιοκτήτες του 'Εκυστάβ Μπάρν και την όμορφη 'Ανριέττα στην άστυνομία.

Η άνακάλυψη αυτών των άνθρωπων κράτησε τριάντα ώρες. Οι άστυνομικοί τους έξέτασαν χωριστά, έπειτα κατ' ήμετερώδες και τέλος κατέφεραν να μάθουν τά έξης καταληπτικά πράγματα:

Ο 'Ανρύ Μαριόν είχε τρυφερές σχέσεις με την όμορφη 'Ανριέττα. (Η συνέχεια εις την σελ. 1340)

Ο δολοφόνος του Μαριόν, Γουσταβός 'Εσμιόλ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΠΟΥΛΗΣΕ ΤΟ ΛΟΧΟ ΤΟΥ!

(ΜΙΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

Ο καλοκαίρι του 184... στις Δυτικές Ινδίες, υπήρχε ένα ειδικό συντάγμα εκλεκτών ανδρών, του οποίου όλοι ανεξαιρέτως οι άνδρες ήταν υψηλόσωμοι και σταθεροί Νέγροι. Τους άνδρες αυτούς τους στρατολογούσαν ή αγγλικές 'Αρχές απ' την Αφρική και τους έστελναν στις Ινδίες, για να ενισχύσουν τον εκεί στρατό. Τόσο γρήγορα ήταν η πολεμική ήμνη του συντάγματος των Νέγρων — του οποίου μονάχα οι αξιωματικοί ήταν Άγγλοι — ώστε ο κάθε βαθμοφόρος το θεωρούσε τιμή του να υπηρετήσει σ' αυτό.

Μεταξύ των πιο διακεκριμένων σε μορφώση και οικογενειακή καταγωγή αξιωματικών του συντάγματος αυτού, ήταν κι' ο λοχαγός σέρ Εδουάρδος Μπάνκς. Γενός του ονόματι.

Εκεί γρήγορα ή αφορέα του φημισμένης σε διάφορες αιματηρές μάχες με τους Ιθαγενείς. Κι' επειδή παρασημοφορήθηκε πολλές φορές, τον αναδείξαν από το μέτωπο, τον έστειλαν στην πόλη Σαιντ - Κίτς και τον τοποθέτησαν τιμητικώς στο σύνταγμα των Νέγρων, ως διοικητή του ογδόου λόχου.

Δυστυχώς ή πόλις — με τα καταιγιστικά, με τις λίσσες της κλπ. — ξέπλησαν στην ψυχή του λοχαγού Μπάνκς τα ναυαγισμένα προσώπων ένστικτά του. Κι' άρχισε πια μιά τόσο οκαυδαλδή ζωή, ώστε γρήγορα βυθίστηκε στα χρέη ως το λαμό...

Τόσο ο συνταγματάρχης, όσο κι' οι άλλοι αξιωματικοί, δεν άργησαν να εκδηλώσουν τη ζοφερή δυσανεξία τους για τη διαγωγή του συναδέλφου τους. Χαροποιάχτες, γλεντζές και μέθυσοι, δημιουργήσανε διαρκώς σκάνδαλα κι' επιποθήδια μ' ελαφρές γυναικες, με άλλους παραλυμένους και με τους πολυαριθμους δανειστές του. Έπρεπε λοιπόν να τον απομακρύνουν από την πόλη τους το γρηγορότερο.

Έτσι, ένα πρωί, ο λοχαγός σέρ Εδουάρδος Μπάνκς έλαβε την έξης διαταγή από τη διοίκηση του συντάγματός του :

«Έν Σαιντ - Κίτς
14 Απριλίου 184...
Προς τον
Διοικητή του 8ου Λόχου

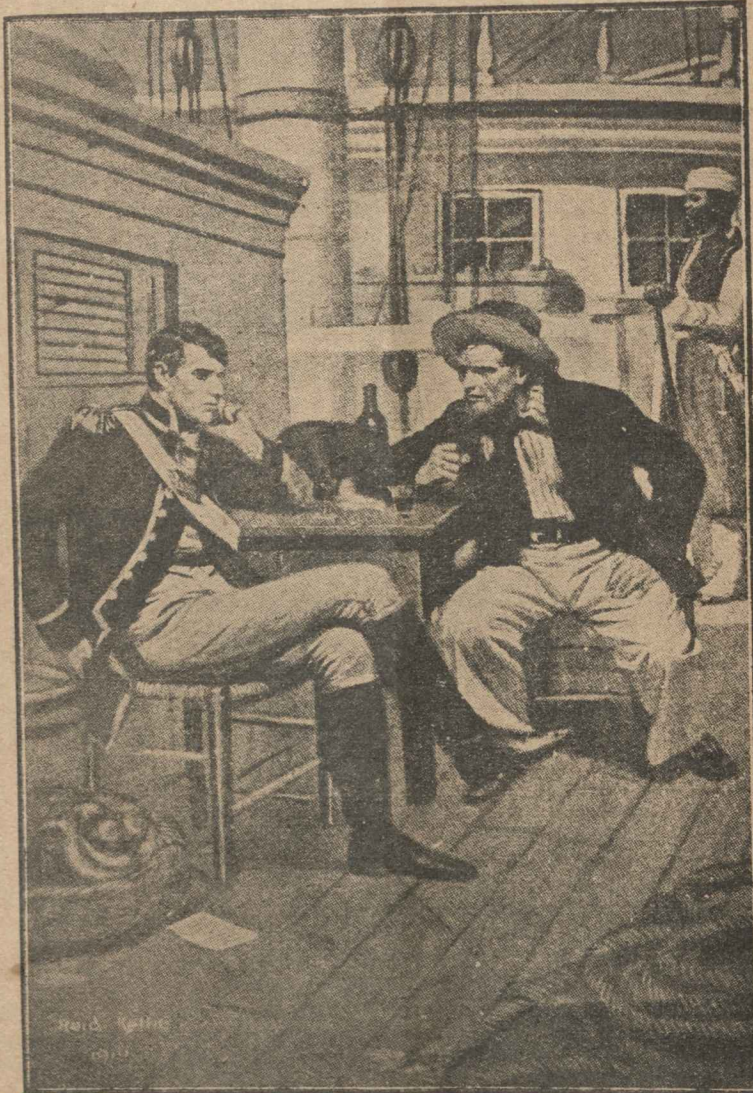
Εντάθρα
Διατάσσομεν ύμās, όπως παραλάθετε τον λόχον σας και επιθεωρήσετε το τρίτο του Ιστιοφόρου «Μαίρη Μπλόγκερ» από πλοίαρχον τόν κ. Ουάιλαν Ουέλκον. Τον πλοίοι αυτόν θα άσπληυση αύριον την προίαν εκ του λιμένος και θα κατευθυνθή προς την νήσον Ζαμάικα. Εκεί θα άποθεσθήτε μετά του λόχου σας εις την πόλιν Κίγκστον και θα ενισχύσετε τον στρατιωτικόν διοικητήν της νήσου εις τας προσπάθειάς του διά την καταστολήν των επαναστατών εκδηλώσεων των Ιθαγενών, οι οποίοι ε σημειώθησαν εκεί εσχάτως.

Παρακαλώ, άναφέρτε λήψην και έναρξιν έκτελέσεως, της παρούσης διαταγής μου.

Ο Διοικητής του συντάγματος
Τζαίμς Τρόυντον
«Αντισυνταγματάρχης»

Ο λοχαγός σέρ Μπάνκς ήταν αλλόκοτος άνθρωπος. Κάθε άλλος στη θέση του ίσως να δυσφορούσε.... Ίσως να του κακοφανόταν ! Αλλά όμως δέχτηκε τη διαταγή με εκδηλώσεις ειλικρινούς χαράς : Θα έπαιναν μόν τα γλέντια του, αλλά θα διάβαινε άπέραντες θάλασσες και θα γλύτωνε ίσως από τους...δανειστές του !...

Γι' αυτό έδειξε προθυμία για την έκτελεση της διαταγής εκείνης. Και κατά τη γαργαλή, το πλοίο του «Μαίρη Μπλόγκερ», με ένδοξο κού αέρα, άνοιξε τα πανιά του, βγήκε από τον λιμένα στόν 'Ινδικό ωκεανό και με ταχύτητα άρχισε να γλιστρούη άπάνω στα κύματα...

Ο λοχαγός δεν μιλούσε. Ήταν άπορροφημένος απ' τις σκέψεις του...

Κατευθυνόταν ολοταχώς προς τη μακρινή και ξωτική Ζαμάικα, προς το μαγαριτάρι αυτό των Βρετανικών άποικιών...

Η ημέρες, κι' ύστερα ή εβδομάδες, άρχισαν να κυλούν άναρχες πάλι. Ουρανός και θάλασσα, θάλασσα και ουρανός, και τίποτα περισσοτέρου. Ο λοχαγός μας κόντευε να ξεαρθρώσει τις μασέλλες του από τα άαρκές χαμουργιό. Κι' ο καπετάνιος του καραβιού Ουάιλαν Ουέλκον, δεν ήξερε με τί τρόπο να τον διασκεδάσει. Όσο για τους φτωχούς δανειστές Νέγρους στρατιώτες, που επέβαιναν του πλοίου, άσπληστα ε δυστυχείς στη θάλασσα, παιδιά της 'Αφρικανικής ζούγκλας όλοι τους, έμεναν όλημερίς κι' όληνυχτίς ξεπλημένοι οι περισσότεροι, στο άμπαρο, μελαγχολικοί, νυσταγμένοι και ξαλασημένοι...

Μιά μέρα επέτελους ο πλοίαρχος κάλεσε άπάνω στη γέφυρα τόν πλοίου τόν εύπατρίδη λοχαγό, να πουν μαζί ένα ποτήρι ούσκου. Ούσκου !...

Θεϊκή βέξις για τόν μέθυσο και παραλημένο όριστοκράτη, ο οποίος τόσες μέρες κόντευε να σκάσει από την πληγή του. Γι' αυτό, άφροντας στην άσχημη ή ατμόσφαιρα τότε άνα αδεξία του, κούτταζε με καλύτερο μάτι την ήπιονή και άρπακτική μορφή του καπετανίου — που όσο και ήταν πόν αντιπαθητικός — και δέχτηκε προθυμία την έκδοσή του από τον...

Κάθισαν σ' ένα τραπέζι, εκεί άπάνω στη γέφυρα, κι' άδισαν μίνα - δύο μπουκάλια ούσκου. Τό τσιουκερό ήτο — από τό όποιο ήν γερή προμήθεια φαίνεται ο μακρός πλοίαρχος — τους έλυνε τη γλώσσα, τους έκανε διαχευτικούς, και σε λίγο βρούσαν άναμεσα τους με άπόλυτη έγκαρδιότητα.

Η προσβολή της αυτή επαναλαμβανόταν κάθε μέρα πάλι. Τό ήμισυ κυλούσε άφθονο στα λαούγγια των δύο έκείνων ανθρώπων. Η έργα διότης των γινόταν πιο διαχτυτική. Η άμοιβαίες εκμυστηρεύσεις των έπιπαιναν χαρακτηριστικά πιο έμπιστευτικά. Κι' έτσι δεν άργησαν να νοιώσουν ότι αν δεν είχαν την ίδια άσπληστη καταγωγή, είχαν όμως ένταίς ίδια τα άρθρα ελαττώματα των, χωρίς να έχουν έννοίται παρά μόνο ή για προτερημερία...

Είδαν δηλαδή ότι ήσαν κι' οι δύο τους φιλοζωνητικοί, μέθυσοι, χαροποιάχτες και γλεντζέδες στόν ύψιστο βαθμό !...

Έτσι, κάποιο πρωί, επέτελους, ο λοχαγός σέρ Εδουάρδος Μπάνκς, μισοειθυσιμένος από τό ούσκον, χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι, έσπέρησε άπείσια κι' άνείπαι :

—Να τους πάρη ο διάβολος ύμās ! Και τους άνωτέρους μου, και τα γλέντια μου, και τόν πατέρα μου, και την πατρίδα μου !... Με άδισαν !... Μ' έστειλαν από έξω σ' έξω !... Πειδή — ήρπεν — πίνω και γλεντώ !... Τι δαίμονα ήβ'εσαν να κάνουν !... Λόγους θα γινόναν !...

Αυτά τα έπιδοκμασε με την καρδιά του ο θάλασσοάναρχος καπετάνιος Ουάιλαν. Κατέκρινε κι' αυτός τις άδικές που συμβαίνουν στην καταιγίδα, στο στρατό, και παντού.

Καταραμένη 'Αγγλία !... όυλί !... Έε τότε ξεάλλος ο λοχαγός. Άν έπαι ούσκα να ήλθω πλοίοις στην άσχημη του χώρας, εύχαριστώ με πού τούσα τα γλέντια μου !... Κι' όσα θα ξαναπατόσσα πάλι τό πλοίο μου στην πατρίδα μου !...

Τα μάτια του καπετανίου Ουάιλαν άστράλλαν τότε από κάποια κρυφή ύπολη σέφρη. Γέλασε τό κεφάλι του και κούτταζε με δίχα τόν Νέγκρο και κανένα, ο οποίος στεκόταν παρμένος στη γέφυρα, παρακολούθητας πού τού — σύμωνα με τόν κανονισμό — τόν λοχαγό του.

Κι' ύστερα, σκάοντας στόν σπινθηρό κού άξιοματιού, τόν κούτταζε με φωνή ποθισιακή με ούφρημα έπιδης :

—Στην πατρίδα μου... έκεί... Νέα 'Ορλεάνη της 'Αμερικής... ναν τέτοιο Νέγκρο... σάν αυτόν τόν δεκανέα σου... και σάν τόν...

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σάς ύποσχεθήκαμε, τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομή εις τους αναγνώστας των σειράς περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τά πρώτα βιβλία, τά όποια διανέμονται ήδη στους αναγνώστας των περιοδικών μας, είνε τό ύπεροχον αισθηματικόν άριστούργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Και τό άριστούργημα του ρωμαντισμού

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

Επίσης άρχισε ή διανομή του άριστουργήματος του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

"Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Όπως σάς είχαμε ειδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τά άριστούργημά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από τό «Μπουκέτο» ή την «Οικογένειαν» 4 έκ των δημοσιευμένων εις την 3ην σελίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τά φέρετε εις τά Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Έτσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με τό έν πέμπτον της τιμής του βιβλίου, άποκτάτε βιβλία κομψά, έκ 300 περίπου σελίδων έκαστον, άποκτάτε τά «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως όνομάσθησαν τά έργα που σάς χαρίζομεν.

Οι έν τας έπαρχίας αναγνώσται μας θα προσκομίζουν τά 4 δελτία και τας 8 δραχμάς εις τά 'Υποπρακτορεία των 'Εφημερίδων και θα λαμβάνουν τά βιβλία των.

Επίσης από τας 15 'Ιουλίου ήρχισε ή διανομή του άριστουργήματος του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ :

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τό άριστούργημα αυτό του Λαμαρτίνου έστάλη και στις έπαρχίες. Η διανομή του έχει ήδη άρχίσει.

Επίσης έτοιμάζονται τό αισθηματικό άριστούργημα του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣ ΣΕ

"ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,

και Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

της ΝΤΕΛΛΥ, κ.λ. κ.λ.

Η εύκαιρία δηλαδή είνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οι έν τω 'Εξωτερικώ αναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τά δελτία και τας 8 δραχμάς, και τά έξοδα άποστολής των βιβλίων, και τούτο, διότι θα ήτο λαν θύμνημα διά τό Γραφείον μας μία ταυτή επιβάρυνση. Εις τας πόλεις του 'Εξωτερικού όπου υπάρχουν 'Υποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου 'Αθηνών, οι αναγνώσται μας θα παραλάβουν τά βιβλία των από τούς κ. κ. ύποπράκτορας.

Τά δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

της που κοιμούνται στο άμάρι... θα σου τους πλ ή ρ ω ν αν τουλάχιστον με δύο χιλιάδες χρυσά δολάρια το κεφάλι !... Έχεις διακόσιους τίτλους !... Τετρακόσιες χιλιάδες χρυσά δολάρια μπορείς να πάρης, είτε μου κι' άδελφέ μου !...

Ο λοχαγός Μπάνκς βλαστήρησε φριχτά, και τινάχτηκε κατάχλωμος. —Τι θέλεις να πής ; ούρλιασε, οίχνοντας βλέμματα άνέκφραστης άσπιδας, αλλά και τρόμου, στόν σατανικό πλοίαρχο.

—Θέλω να πώ ότι είμαι ξεφτέρι στο δολ ή μπό ρ ι ο ! Ξανασφύριξε πάλι ήτοιούα ο πλοίαρχος. Έχω άνταποκρίτας παντού στην 'Αμερική, και μάλιστα στη Νέα 'Ορλεάνη, όπου το εμπόριο αυτό ευτρέπεται εύκολα σχεδόν, άκόμα !... Θέλεις, αντί να πάμε στη Ζαμάικα, να πάω πλώη για την 'Αμερική ;... Τετρακόσιες χιλιάδες χρυσά δολάρια εν' αυτά !... Μισά δικά σου και μισά δικά μου !... Μς πενήντα χιλιάδες μονάχα απ' αυτά αγοράσεις ένα άλφρανο τσιφλίκι, γίνεσαι άλφρανος πολίτης κι' εκατομμυριούχος και φασκελώνεις όριστικό την καρδιά σου και τόν φορομισθό σου !... Θέλεις ;...

Ο λοχαγός δεν μιλούσε. Ήταν άπορροφημένος από τις σκέψεις του. Ήσαν σιωπηλοί άρχετα ποτήρια άκόμη... Τά κεφάλια και των δύο τους άπαιαν από τη δίψη ενός τόσο ζολιστικού κέρδους... Οι Νέγροι πάλι, όλοι διαλεγτοί και σκληρογυμνημένοι, ήσαν αλήθινος θησαυρός κατ'εξοχήν τους... Μά...

—Μά... πώς θα γίνη αυτό, που είνε έντολοι όλοι τους ; μουμούρισε εις ήν ο λοχαγός Μπάνκς, του οποίου τά τελευταία ήμνη της τιμής στην νήν του νεκρώθησαν επέτελους από τα φαύλα ένστικτά του.

Ο πλοίαρχος γέλασε σατανικά και μουμούρισε : —Ένε διακόσιοι και έντολοι, αλλά διαρκώς ξαλασημένοι από τη θάλασσα !... Στην πρώτη τρικυμία που θα βρούμε, και θα βρούμε πολλές, θα ήνε όλοι πτώματα από τη ναυτία. Οι τριάντα ναύτες του πληρώματός μου — όλοι τους δικαί μου άνθρωποι — θα τους άφοκλίσουν, θα τους δέσουν και θα τούς ρίξουν στο κενό και σιδερόφρακτο άμάρι, κι' εγώ επίτηδες για τέτοιες δουλειές...

Υστερα πιάνομε στο πρώτο πλοίο που θα βρούμε. Από κάκονο, που είνε το καράβι μου, τό βάφο έλαρα. Τό βαρβίζω 'Αστέρι της 'Ελλάδος από «Μαίρη Μπλόγκερ», και λέγεται τώρα, και σύμφωνα με τά πλαστά ναυτικά χαρτιά που έχω έλας, τό οδηγούμε κατευθείαν στη Νέα 'Ορλεάνη !... Έτσι, δεν φοβούμαστε στο όραιο κι' από νησιφές...

Τρεις μήνες αργότερα, τό πλοίο 'Αστέρι της 'Ελλάδος έμπαινε στο λιμένα της Βοστώνης. Κι' ο δος λόχος του συντάγματος των Νέγρων των άπαιών 'Ινδιών πουλήθηκε ολόκληρος στα πιο καλά δουλειοπορικά γραφεία, αλλά δεμένοι βέβαια όλοι τους και ντυμένοι με κορδέλια !

Γα πολλά χρόνια στην 'Αγγλία πίστευαν ότι ή «Μαίρη Μπλόγκερ» βυθίστηκε σε τρικυμία, σύμφωνα με την έπιστολή που κλείνει κάποιο σφραγισμένο μπουκάλι, τό όποιο βρέθηκε να επιπλή στη θάλασσα. Τό είχε εκείνης ο καμινόηρος πλοίαρχος Ουέλκον, για να παραπλανήση την κοινή γνώμη και τις αγγλικές 'Αρχές.

Ας τό 1911 υπήρχε άκόμη οικογένεια Μπάνκς στην πόλη Μπλουίγκβιλ των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Ήσαν όλοι τους πλούσιοι, άπόγονοι του κατεστραμένου γαιοκτήμονος Εδουάρδου Μπάνκς, 'Αμερικανού πολιτικού, φίλου λοχαγού του 'Αγγλικού στρατού και...δουλειοπόρου !...

CHARLES GRANT

ΠΑΝ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας υπάρχει μιά εκκλησία, όπου οι εκκλησιασμένοι, στους δίσκους που περιφέρονται κατά την λειτουργία, ορίζονται...κοιμητά !...

—Η εκκλησία αυτή ανήκει στην άποστολή των Μεθοδιστών.

—Ένας ταχυδρόμος, στην 'Ιντελιγανς της Γιάδας, έδωσε την πατρίδα του, γιατί δεν μπορούσε να συνοδεύη τό ταχυδρομικό αυτόκινητό όχημα μετέφερε κεφαλοτύχη.

—Η μυροδία του τριού τόν άφρόστανε !...

—Κάποιος Μουζού Σουλζάνοβιτς, από την πόλη Σβόρνικα της Σερβίας, γάτωσε την έχαιτοστή επέτειο της γεννήσεώς του, την ήμερα των γενών του.

—Την έπισημη αυτή ήμερα ο Μουζού παντρεύεται για τετάρτη φορά.

—Τό περσέρο δε είνε ότι ο γοιμαρός, όταν ήταν παιδάκι, πήγαινε πούλι με τη μητέρα της νύφης !...

—Στη Νέα Ζηλανδία θεθήκε θαμμένο στη γή ένα κομμάτι βλάστη.

—Τό περσέρο στην περίπτωσι αυτή είνε ότι ξάπνω στο ήλεκτρο έκαθισαν έπε άπολυθώθη μιά άφελχη, κρατώντας στα σάγονά της μιά κούρα !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΠΩΣ ΣΥΝΕΛΑΒΑ ΤΗΝ ΚΑΤΕ ΦΟΥΛΜΕΡ

Η μακάθρια ιεροτελεστία στα πεδία της Φλάνδρας. Το προσκήνιο των "Αγγλων παλαιών πολεμιστών. Πότε η Αγγλία έλαβε μέρος στον Παγκόσμιο πόλεμο. Η τραγική νύχτα της 4ης Αυγούστου του 1914. Η ανησυχία των Λονδρέζων. Μια άπρεπτη συνάντησις στο σταθμό της Βικτωρίας. Πώς άνεγνώρισα μια Γερμανίδα κατάσκοπο. Το πρώτο "θύμα" της δράσέως μου ως μυστικού πράκτορος.

ΕΠΕΙΤΑ από δύο μήνες, δηλαδή στις 4 Αυγούστου, κλείνει άκριβώς είκοσιένας χρόνος από την ιστορική μέρα που η Αγγλία έλαβε μέρος στον παγκόσμιο πόλεμο και κρήνη τραγωδία ή έκδοσις του φοβερού αιματοκύλισματος. Κάθε τέτοια μέρα, ο άρρηκτος της Υόρκης μαζί με χιλιάδες αλληλούς πολέμιας, αναχωρεί από το σταθμό της Βικτωρίας, διασχίζει τη Μάγχη και παγώνει να διηγηθεί για τις ψυχές των ήρωων "Αγγλων παλαιών πολεμιστών" στα τραγικά πεδία της Φλάνδρας. Είναι μια πένθημη και μελαγχολική ιεροτελεστία χωρίς τρουμπέτες και μουσικές, χωρίς θόρυβο. Είναι ένα ηθικό καθήκον, ένας φόρος τιμής, προς όλους αυτούς τους στρατιώτες, που δεν είχαν την τύχη να ξεναγούσαν στην πατρίδα τους αλλά κοιμούνται κάτω από φτωχικούς ξύλινους σταυρούς εκεί, στην κόλαση Φλάνδρας.

Όσοις τα λόγια του σεβαστού άρχιεπισκόπου της Υόρκης δεν κάνουν πια και μεγάλη εντύπωση, και δεν βρίσκουν καμιά άπληρη στις καρδιές των ανθρώπων. Ξέρουν καλά ότι πάνω από το κεφάλι του έχει ύψωση πάλι άπειλητικό το φέγγος του πολέμου, ενός πιο άγριου και πιο έσχατου πολέμου απ' όσους έγραψε ως τώρα η ιστορία... Η Γερμανία έχει άρρακτο περιήμια κι όλα τα κράτη εξοπλίζονται πυρηνικά όπλα για να είναι έτοιμα σε μια καινούρια σύρραξη. Ο κόσμος από γράνη νιτή που σκεπάζει τον τάφο του άγνωστου Γερμανού στρατιώτη είναι έτοιμος να κινήσει από τη θέση του. Το συμβολικό «δ' αναστήθης» που έχει γραφή επάνω του, πλησιάζει ή ώρα να πραγματοποιηθεί. Κι άλλη μια όλη η Εύρώπη σήμερα φοβάται την άνοδο του Γερμανού στρατιώτη. Η Γαλλία κάνει σύμφωνα φύλας με τα Σοβιέτ και τα ένωτικά ένοχόσταται των πυρηνικών εργάζονται νύχτα και μέρα για να προλάβουν τις χιλιάδες παραγγελίες τους. Οι έμποροι του πολέμου ηδύνονται πάλι ή ώρα να γίνουν διακατομνηστές και να πωλούν για να προλάβουν το κέρδη στρατιώτη, τον φτωχό ιδεολόγο εργάτη που είναι πρόθυμος πάντα να υπερασπίσει την πατρίδα του. Κι όλα αυτά ύστερα από είκοσιένας χρόνια, ίδια την ώρα που τα παιδιά των σκοτωμένων έχουν γίνει άνδρες και μπορούν να κρατήσουν το βαρύ όπλο στα χέρια τους...

Μα άς αφήσουμε τον περιήμιο κατάσκοπο Λώρενς κι ας διηγηθώ ή ίδιος από την ιστορική μέρα της εισόδου στον πόλεμο της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, κατά την οποία υπογράφη ή θανατική έκτελεσις εκατοντάδων χιλιάδων "Αγγλων στρατιωτών. Άξίζει να διαβάσετε την περιγραφή της, γιατί κι την άλλη μια είναι από τις πιο ένδοξες φερόμενες ήρωες της ιστορίας της Εύρώπης.

Οι μυστικοί πράκτορες, γράφει στ' "Απομνημονεύματά" του ο περιήμιο συνταγματάρχης Λώρενς, μαθαίνουν πάντα πρώτοι τα μυστικά που κανονίζουν την τύχη ενός κράτους. Είναι άλιβερό να άπορατήτο καθήκον τους να ίσμενούν τα συστάδια των πολιτικών, να κραταούν πίσω από τις πόρτες των μυστικών συμβουλίων και ν' άποφασίζουν τα έμπιστευτικά και κρατογραφικά τηλεγραφήματα. Οι καρφιστάδες είναι ένας παράδοξος και σιωπηλός κόσμος, γεμάτος μυστήριο. Είναι άνθρωποι χωρίς καρδιά, χωρίς νεύρα που όλη ή ικανότητά τους έχει συγκεντρωθεί στα κώτα του έργοάου τους. Γι' αίτους ένας νόμος ήπάχει. Ο νόμος της παντογνωσίας. Ποτέ να τ' άξουν όλα. Έτσι άπο μόνα μπορούν να εργάζονται άποτελεσματικά και να προφάνη την πατρίδα τους από τους έχθρους της.

Έκείνη λοιπόν τη μέρα της 4ης Αυγούστου του 1914, την ώρα του δειλινού, τότε που ο Τάμεσς παίρνει ένα βαθύ μολυβένο χρώμα και οι ούρανοί της Γουάτ Χιλ γίνονται άσπρη με πένθημη, όγνη με σσημένο το κεφάλι από το ύπνογέιο των Έξωτερικών. Για πρώτη φορά ή άπτα μου είχε σβήσει. Ήμουν άρηρημένος κι έννοιηλα μια βαρειά πλάκα να πέσει την καρδιά μου. Αύτη τη στιγμή στο βουλευτήριο του Οδεσμίοντε κόνιονταν ή τύχη της "Αγγλίας. Μέσα σε λίγη ώρα δ' άποφασίζονταν πια αν είχε έρθει για την "Αγγλία ή επταετής άνάγκη να λάβη μέρος στο παγκόσμιο αιματοκύλισμα. Έγώ ήμουν βέβαιος για την καταρατική άπάντησι του άγγλικού βουλευτή. Το δεύτερο γράφει της άποκαταστάσεως είχε κατορίσει πια τους κατώδους των μυστικών πρακτόρων και είχε οργανώσει στην έντέλεια το δίχτυ της δράσέως τους. Μέσα στην άριστερή τάση μου βρισκόνταν καλός ο νέος συνθηματικός κώδικας, ένας άναστηξ με μια μυστική κώπτη και το μπράννινγκ μου γεμάτο από χα-

Ο περιήμιο συνταγματάρχης Λώρενς, με στολή Άραβος φυλάρχου.

ραγμένες σφαίρες που προκαλούσαν άμέσως το θάνατο. Μα δεν χαράμουν. Κιτάξα τους πανύψηλους πόρους των γοτθικών έκκλησιών, έβλεπα τα σσηθωπά πρόσωπα των "Αγγλων που τους βασάνιζε ή άγωνία της άβεσθιάς και προπαθούσα να ξεφύγω από τους γνωστούς μου, για να μην άναγασθώ να τους άμολήσω την άλήθεια.

Για να σκοτώσω την ώρα μου, πήγα προς τον σταθμό της Βικτωρίας Στάσιον για να δω τα τελευταία τραίνα που μετέφεραν μακριά από το Λονδίνο τους Γάλλους και τους Γερμανούς έπιστράτους.

Έμεινα εκεί στο μπάρο του σταθμού πίνοντας ούζα ως την ώρα που είδα τη νύχτα να σχηματίζει ένα μαγευτικό λείψλο στις γοτθικές στήλες και στις δαντέλλες του αυτοκρατορικού διαδμήματος της μπροσέας του Οδεσμίοντε.

Και ξαφνικά όλος ο κόσμος συρράλινιζε από μια είδηση που κληρόφωρε σαν άστρατή από στόμα σε στόμα στη Γουάτ Χιλ και στη Πάλαμιντ Σκουά. Όλη ή άνθρωπότητα που είχε συγκεντρωθεί εκεί πέρα, είχε πληροφρηθεί τέλος ότι ή "Αγγλία είχε λάβει την άποφασί να σσημετάσει στον πόλεμο. Τότε από τα πρόσωπα των "Αγγλων έφυγε ή παγερή έκαρσι και φωτίστηκαν από την έλπίσση.

Αναψα την πάπα μου κι άνέστησα όλη τη δραστηριότητά μου. Ο λήθαργος είχε άσπινιγθί από τα νεύρα μου και ξαναβρήκα την ίσορροπία του μυαλού μου. Είχε άρξήσει και για μένα ο πόλεμος. Ή ξανθή λοιπόν καρδιά που καθόταν άσπρη τη στιγμή άπέναντί μου στο σταθμό και διάβαζε ήσυχα τα "Εσπερινά Νέας, μου άρξε να έρευνήσει τα μάτια κι άνησυχήσε.

Την πλησίασα. Έμεινε σάν ύπνωσιμένη χωρίς να κινήσει κίνησι.

- Συνταγματάρχη Λώρενς, της είπα άσπρη και ήπυλινη.
- Πέζτε μ' άπάντησε μ' ένα χαμόγελο άποφασιστικό.
- Κάθισα στο τραπέζι της.
- Είσατε Λονδρέζα ; τη ρώτησα.
- Όχι, Άμερικανίδα. Ήρθα στο Λονδίνο για να διασκεδάσω.
- Ξέρτε, άφου όλα τα κράτη θ' άπαινον να λητοργίσουν την άποφασί.
- Μήπως κι ο πόλεμος δεν είναι μια διασκέδασις, μου έλλειπε.
- Δεν έχετε άδικο. Μα πρέπει κανείς να είναι πικρός. Άπαινα ή γυναίκα.

— Δεν σάς καταλαβαίνω, μ' άπάντησε ασπασμένη.

— Μην άνησυχίτε, θα σας έξηγησα και να μου άπατρέψετε να ρέω ένα άπαινο στο σσημείωμα που σάς έδωσα ο κόσμος σάς χαροέτησε προηγουμένως.

— Αυτό λέγεται άνέμια, μου άπάντησε κι έκανε να σσημολογήσει να νύχτη.

Της έπασα το χέρι.

— Άς ξεκαθαρίσουμε σάν καλή ώρα τους λογαριασμούς μας, της είπα. Είσατε Γερμανίδα κατάσκοπος Κέτε Φούλμερ; Ξέρω από τις φωτογραφίες σας. Ήρθατε και τρεις μέρες στο Λονδίνο. Βλέπω είμαι άσπρη ευγενής, όστε σας έρωτα διασκεδάσετε άσπρη. Κόμια όμως που είστε τόσο έννοιας ο πόλεμος μεταξύ των Πρεσβείων να παραδίδετε ότι είμαι πικρή. Άν δεν ερχόμουν στο σταθμό ίσως δεν είχα την γνώμη σας. Μα άποφασίσα να μην άμολήσω να ξεκαθαρίσω άπρη στιγμή. Θά'σας παρακαλώ λοιπόν να μην άμολήσετε.

Συνόδευσά την Κάτε Φούλμερ στην νομία. Ήταν ή πρώτη κατάσκοπος που περτε στα χέρια μου. Στη σύλληψή της είχε βοηθήσει ή περιήμια μου να πω-

Η Κάτε Φούλμερ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΑ

(Από το κάδο) περίφημο διέλιτο του συνεδρεύσαντος τον Όθωνα κατά την του στην Ελλάδα Βαυαρού άξιωματικού Χριστοφώρου Νέξερ)

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

ΚΑΝΕ πια διαπεραστικό κρύο και οι δυνατοί άνεμοι που φυσούσαν, προκαλούσαν συχνά θύελλες. Προχωρούσαμε κατά μήκος της άκτής, άπολαμβάνοντας το μαγευτικό πανόραμα του Άργολικού κόλπου, με τα σπαρμένα σ' αυτόν νησιά, όταν έξαφνα μιά έπιασε δυνατό γαλάζι. Μας χτυπούσε στο πρόσωπο και δεν είχαμε πού να προφυλαχτούμε. Τέλος, έπειτ' από δυό ώρων ίππασία, φτάσαμε σ' ένα πυκνό δάσος που μας προστάτευε κάπως από τη θύελλα. Έντωμεταξύ όμως είχαμε κατακουσκειυή.

Βγαίνοντας από το δάσος, άντικρύσαμε σ' ένα ύψωμα κάποιο χωριουδάκι. Κόντευε να βραδύσει κι έπρεπε άπαρρητήτως να βρούμε κάποιο καταφύγιο για να ξεσταθούμε και να στεγνώσουμε κοντά στη φωτιά, γιατί, μουσκεμένοι καθώς είμαστε και καθώς μας χτυπούσε ο άνεμος, άνατριχιάσαμε ολόκληροι.

Γι' αυτό τραβήξαμε κιτ' ευθείαν προς το χωριό που βλέπαμε μπροστά μας.

Πρώτοι μας, σάν να καταλάβαιναν πως είχαν φτάσει και γι' αυτό ή ώρα της άναπαύσεως, κάλεσαν άποφασιστικά κι' έτσι, έπειτα από μια ώρα, φτάσαμε. Το χωριό αυτό, το όποιο δυστυχώς έλάχασα το δυο, μας άπετέλειτο από καμιά έξηνταριά καλύβια κι' ήταν χτισμένο σ' ένα χαμηλό όροπέδιο. Η άφιξή μας έκανε άρκετους χωρικούς να βγούν απ' τις καλύβες τους, μολοντί έπεφτε γαργαλάς βροχή. Ένας μάλλισα απ' αυτούς, προχωρώντας προς έμάς, μας κάλεσε στο σπίτι του. Μολοντί ή προσκλησις μου αυτή έγινε με πολύ φιλικό τρόπο, ωστόσο ή φυσιολογία του δεν είχε έκαμε εύχρηστη έντυπω-

τα κόκκινα μαλλιά και γένεια του τον έκαναν πολύ άντιπαθητικό. Θυμήθηκα τότε μια Γερμανική παροιμία που λέει:

«Rothe Haar Golt bewahr» (θεός φυλάει από κόκκινα μαλλιά)

Ο χωρικός αυτός είχε και μικρά μάτια, που τον έκαναν άκόμια πιο άποκαυστικό.

Απόστο δεχτήκαμε πρόθυμα την προσκλησις του, γιατί ήταν έπείγουσα άνάγκη να βρούμε μια στέγη και να στεγνώσουμε.

Το σπίτι του χωρικού, μονόροφο και καμυλό, γσιμένο με τοβέλα, όπως δ' ήναι τα σπίτια της εποχής εκείνης στην Ελλάδα, ήταν όλοσος άρκετά εύρονο. Άποτελείτο από ένα και μόνο διαμέρισμα, γαρισμένο στα δυό, μ' ένα τοίχο ύψους τριών ποδών. Τα δυό τμήτα του γόρουσ εκείνου άποτελούσαν άντρα για τα ζώα και υμόνο το ένα τμήτο παρόρόζονταν για τους άνθρώπους. Στη μέση του χώρου αυτού ύπαινε μια θεσι νιά ν' άνδρουσ φωτιά, χωρίς όμως να ύπαρχη και τζάκι. Ο καπνός της φωτιάς έ-

παινό της Βικτωρίας. Η δοσίς μου είχε άρξήσει άσπρη καλώς. Βέβαια το κρύο δεν ήταν σσημείο μ' ήταν καπνός. Γιατί καπνός άπεδείχθη καλός. Είχε έντολη να παρακολοιθί τις προετοιμασίες μιας νύχτας άποφασίσε τις στο Βερολίνο. Μα δεν την άρησα πια και σσημολογήσε π' αυτό την έπαινε να κλάει από το πόλεμο της.

Μα έγω γόηγορα την έξέχασα. Τώρα το Λονδίνο έπυρπολείτο από τη φωτιά και την ένδημία που είχε κωνίσει τους "Αγγλους. Ο πόλεμος είχε άρξήσει και γι' αυτούς.

Στις 6 Αυγούστου τα πρώτα μεταγωγικά περνούσαν τη Μάγχη για Βρετανίον. Η "Αγγλία είχε μπλεχτεί κι έντείνη στο άνατομισμό αμωσισμω.

ΠΕΡΣΙΝΓΚ ΛΩΡΕΝΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

ΑΡΧΙΣΣΕ

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ Δ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΗΜΑΤΟΣ

που σάς χαρίζει το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

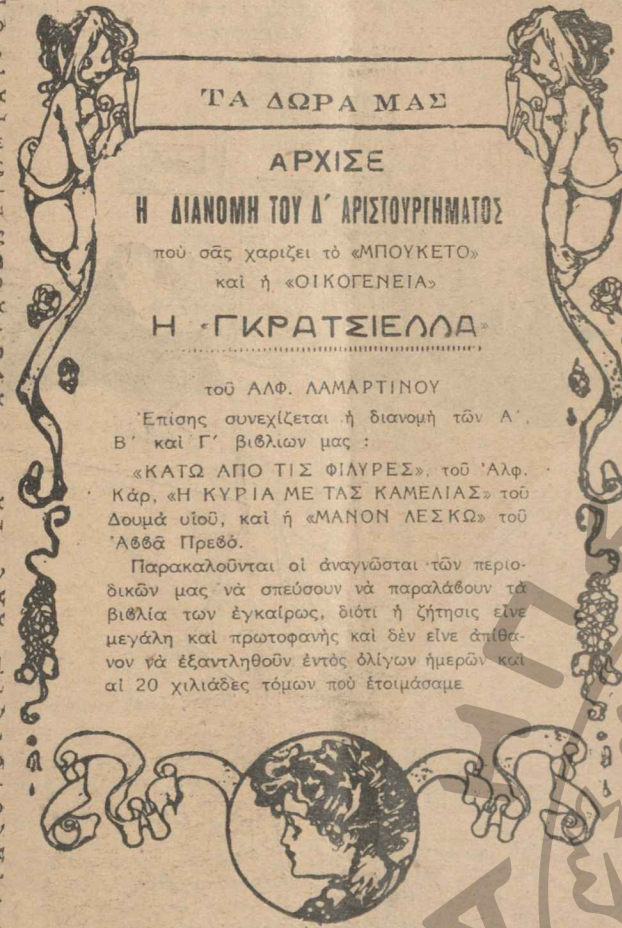
Η ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

του ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΙΝΟΥ

Επίσης συνεχίζεται ή διανομή των Α' Β' και Γ' βιβλίων μας :

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΛΥΡΕΣ», του Άλφ. Κάρ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του Δουμά υιού, και ή «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του Άλφ. Πρεβό.

Παρακαλούνται οι άναγνώστες των περιδικών μας να σπείσουν να παραλάβουν τα βιβλία των έγκαίρων, διότι ή ζήτησις είναι μεγάλη και πρώτοφνης και δεν είναι άπείβον να εξαντληθούν εντός όλίγων ήμερών και αι 20 χιλιάδες τόμων που έτοιμάσαμε

μου άπάντησε άρνητικά.

Είμαστε πια έτοιμοι να φύγουμε. Ο χωρικός στεκόταν κοντά μου και πιο πέρα στον τοίχο ήταν κρεμασμένος ένας μικρός σιδερένιος λυχνός που ακορπίζε άμυδα φως γύρω του.

Όταν εκείνος μου έδωσε το χέρι του για να τον άποχαιρέσω, το έσφίξα με δύναμη και τραβήχτας προς το φως του λυχνού, το γύρισα άνατοβά. Κιτάξα τότε με προσοχή την παλάμη του και φώναξα δυνατά :

— Σού, γιέ του διαβόλου, έκλειψες το ποτήρι! Το έχεις εκεί, μέσα στο στάρι!

Ο χωρικός έγινε άμέσως κατάκλημος κι' άρχισε να τρέμει σύγκορμος. Νομίζε πως είχε φτάσει ή τελευταία του στιγμή, πως θα τον σκότωνε εκεί, επί τόπου! Οι φίλοι μου δεν είχαν καταλάβει άκόμια τίποτε και με ρώτησαν τι σήμαιναν όλα αυτά.

(Άκολουθεί)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

(ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΔΟΥΜΑ, υιόν)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Φρέντ ντε Περινώ εξιστορεί στο μυθιστόρημα αυτό τη ζωή του, αρχίζοντας από τα παιδικά του χρόνια. Δηλώνει πως έμεινε πολύ μικρός ορφανός από γονείς, πως μεγάλωσε κοντά στη θεία του και τη γιαγιά του, στην έσοχική τους βίλλα, μιλούσε για τη λατρεία με την οποία τον περιέβαλαν, για τα μαθητικά του χρόνια στο κολλέγιο, για τη φίλη του με τον νεαρό Ίρλαντ, καθηγητή του Ο'Κέντ, και σταματάει λέγοντας πως μία μέρα τον κάλεσε ο διευθυντής του κολλεγίου για να του αναγγείλει πως η γιαγιά του ήταν άρρωστη. Πράγματι, η γιαγιά του πεθαίνει και σε λίγους μήνες την ακολουθήσε στον τάφο η θεία του. Ο Φρέντ έμεινε μόνος στον κόσμο και πήγε στο Παρίσι, όπου είχε ακόμα τον εξάδελφό του Έκτορα ντε Μαλεζέρ και τη γυναίκα του Μαρία - Τερέζα.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Αναγνώρισα μερικά απ' τα βιβλία αυτά, γιατί τα είχα δει προ χρόνων στο δωμάτιο του Ο' Κέντ, στο Κολλέγιο.

Συγχρόνως άκουσα μουρμουρίσματα απ' την άλλη μεριά της πόρτας. Έπειτα άκουσα τη φωνή του Ο' Κέντ που έλεγε: «Α! ξέρω...» Κι' άμέσως κατόπιν ο παλιός μου δάσκαλος παρουσιάστηκε, φορώντας το πουκάμισό του και φρέσκος ακόμα από πρόσφατο πλύσιμο.

—Να μία έπισκεψη άπροσδόκητη που μ' ευχαριστεί εξαιρετικά, μου είπε, δίνοντάς μου το χέρι. Πώς αποφάσισες νάρθης επί τέλους να με ιδής;

—Αγαπητέ μου διδάσκαλε, του απάντησα, ήρθα να σάς συμβουλευθώ. Η συμβουλή είναι ταύτη: να μην μπορώ να δανειζώ στους φίλους και στα όποια δεν είμαι καθόλου φιλόργυρος. Θα καθήσκει να φας μαζί μας;

—Ναί... αν δεν σάς άνησυχώ...

—Ωραία! είπε ο Ο' Κέντ.

Και γυρίζοντας προς την πόρτα, φώναξε:

—Μαρία!

Η νέα γυναίκα ξαναπαρουσιάστηκε.

—Θα βάλεις ένα σερβίτιο παρά πάνω στο τραπέζι. Ο Περινώ θα φάει μαζί μας.

—Καλά, είπε η νέα γυναίκα και βγήκε έξω.

Τότε ρώτησα τον Ο' Κέντ με κάποια στενωρία:

—Είστε παντρεμένος;

—Οχι... όχι ακόμα. Συζώ, άπλοστάτα επί του παρόντος μαζί με τη Μαρία. Θα παντρευτούμε όταν θα έχουμε χρήματα, αν, ένοιωίται, εξακολουθούν να συμφωνούν ως τότε οι χαρακτήρες μας.

Για μία στιγμή μου ήρθε να του πω: «Είμαι πρόθυμος να σάς δώσω ένα τμήμα των χρημάτων που χρειάζονται...» Μά ήξερα πόσο ευαίσθητος ήταν στα ζητήματα αυτά ο Φράνσις — και γι' αυτό είπα μόνο:

—Και το παιδί;

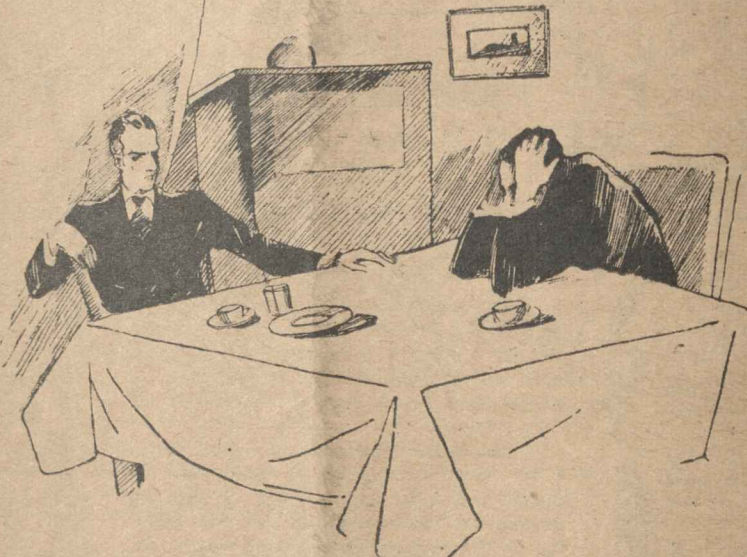
—Το παιδί είναι ο γιος μου, απάντησε. Δεν φαίνεται σαν παλληκαράκι, αν και είναι ακόμα έντεκα μηνών... Μά εσύ, που δεν σε δυσκολεύει τίποτε, δεν σκοπεύεις να παντρευτείς;

Τού απάντησα ότι ως τότε δεν είχα σχετισθεί με τον κόσμο κι' ότι ωστόσο κάποιος συγγενής μου με είχε βολιδοσκοπήσει για να με παντρεύσει με μία νέα κόρη, την οποία δεν είχα δει ακόμα.

Ο Φράνσις με κύτταξε στα μάτια και μου είπε:

—Καταλαβαίνω τι σ' έφερε εδώ... Χωρίς άλλο, κάποια γυναίκα του κύκλου σε έχει μπλέξει και τώρα θέλεις να ξεμπλέξεις απ' αυτή... Δεν είμαι πολύ ειδικός σ' αυτά τα πράγματα... Δεν είδα ποτέ της γυναίκας της αριστοκρατίας, παρ' μονάχα μέν' απ' τα τζάμια των αμαξιών τους και στο θέατρο... Μά, τελοσπάντων, θα προσπαθήσω να σε βοηθήσω.

Ενώ ο Φράνσις μιλούσε, η Μαρία ηγαλιοερχόταν κι' έστρωνε το τραπέζι. Μου προκαλούσε κάποια αντίπαθεια και ταραχή, γιατί, για μένα, ήταν μία κακή γυναίκα, που ζούσε παράνομα μ' έναν άντρα. Μετανοούσα μάλιστα, γιατί

—Α!... Είμ' ένας άθλιος!... Ένας δυστυχισμένος...

τό, το νοίκι κι' όλο το νοικοκυριό που πρέπει να το βγάλω έξω με δέκα φράγκα την ημέρα. Δεν είν' έτσι, Μαρία;

Η νέα γυναίκα μάς κύτταξε τέ το αδιάφορο ύφος της απάντησε:

—Βέβαια!

Αρχισα τότε να διηγούμαι, με σιγανή φωνή και με προσοχή στην αρχή, κατόπιν ειλικρινώς και χωρίς δειλία, την ιστορία των ψυχικών μου συγκρούσεων. Καθώς τις διηγούμουν, εξαμολογούσα στον εαυτό μου ότι μου φαινότουσαν άσχημα κι' άπορούσα πως μου είχαν άναστατώσει τόσο την ψυχή μου πως με είχαν κάνει να υποφέρω.

Ο Φράνσις ξεχώρισε με πολύ λεπτότητα αυτά τα αίσθηματά, άναμέσα από τη στενωρία της ήμιας μου. Όταν τελείωσα, απάντησε ύστερ' από μία μικρή σιωπή:

—Μου άρέσει που βλέπω, αγαπητέ μου Φρέντ, ότι κατά βάθος, αντιλαμβάνεσαι τη ματαιότητα του μεγάλου όραματός που μου διηγήθηκες...

—Είν' αλήθεια, απάντησα. Άλλα αύριο...

Τό αντιλαμβάνεσαι αυτό σήμερα, είπε ο Φράνσις, γιατί το διηγήθηκες εδώ, σ' αυτή τη φτωχική κάμαρη, όπου επάνω άθρατοι μοιρασθηκαν μαζί σου το ψωμί τους και το μπλάντο σό τους... Σ' αυτή την κάμαρη, όπου είδες ανθρώπους κατασμένους με την πραγματική ζωή και όχι με χίμαιρες...

—Όταν έστρωσε το τραπέζι, η νέα γυναίκα σερβίρισε αμέσως ένα κόκ και είπε:

—Περνάτε.

Τό γεύμα, στην αρχή σιωπηλό, έμψυχώθηκε αμέσως με μαθητικές άναμνήσεις άποτελούν πάντοτε έν άνεξάντητο έμψυμα συζητήσεως... Ξαναθυμόμαστε μάλιστα τα όνειμα από που είχαμε γνωρίσει, αυτών που είχαν χαθή, αυτών που είχαν αρχίσει να διακρίνονται κιάλας μέν' απ' το πλήθος, κιάλας Φράνσις μου μιλούσε, ένοιωθα μία πραγματική σφογή με άπ' τούς άπότομα οικείους τρόπους του. Έτσι σιγά-σιγά έθουσιαζόμουν. Ο Φράνσις ήταν κάτι απ' τη νεότητά μου, που μου ήσαν άγαπητά όλα όσα μου θύμιζαν την εύτυχημένη νεότητα.

Έτρωγα με μεγάλη όρεξη, όπως ποτέ δεν είχα φάει τό άμερίσμά μου, αν και ο ύπηρετής μου ήταν άρκετά καλός με γεύρος. Τό μπλόκρσας που συνώδεε τό φαγητό, ήταν το συνηθισμένο ποτό των χωρικών της έσοχής, στην οποία γεννήθηκα και μεγάλωσα. Μου μούδιασε τη γλώσσα. Μά τό έπαι με χαρά και, όταν τό έφερνα στο στόμα μου, ή μυρωδιά του με ξανάφερνε τό όραμα πλούσιων και καταπρασίνων λιβαδιών γεμάτων χαριτωμένες μηλιές, με άγελάδες, πλαγιασμένες σιρρίζα τους.

Η Μαρία, χωρίς να έρπει τό παιδί της, που κοιμήται στην πλαϊνή κάμαρη, μου έπηρετούσε άφωνη σαν σιελόβα.

Στην ώρα του καφέ, τό προηγούμενες άναμνή με έπαι και με ρώτησε ελαφρώς μήπως μ' έναγχιούσε ο πόνος, είπε:

—Ήρθε ή στιγμή να σου κάνεις την εξομολόγησή σου. Πές τά μου όλα κι' έγώ θα βάλω τα φώτα μου στή διάθεσή σου.

Ένοιωθα κάποια στενωρία να μιλώ μπροστά στην Μαρία. Ο Φράνσις τό άπέληψέ αυτό, κούνησε το κεφάλι του και είπε:

—Αν νομίζεις πως ή Μαρία θ' άκούση ό,τι θα σου πής και πως την ενδιαφέρει ή ιστορία των γυναικών ή αριστοκρατίας, γέλιασε. Έχει άλλα πράγματα να σου πη αυτή: Τό βραδυό φανερώνεται η αμειψία σας κατάστασι: Έκείνη σιελώνη και περίεργη έσύ, άνήξερος, άγιος στίς αίσθήσεις, άνήσυχος στο πνεύμα, ένα είδος νευροπαθούς χερουβείμ...»

—Και τό φάρμακο ποιά είναι; ρώτησα.

—Α! τό φάρμακο... Υπάρχουν δύο φάρμακα: Τό ένα είναι να εγκαταλείψης τον εαυτό σου και ν' αφήσης τά γεγονότα να εξακολουθήσουν τό δρόμο τους. Τότε ξέρω τί θα συμβή: Ή κ. ντε Μαλεζέρ θα γίνη έρωσιμένη σου...

—Μά είνε φριχτό, φάνασα, αυτό που μου λέτε! Ξέρετε καλά ότι δεν θέλω ν' άπατήσω τό σύζυγό της.

—Ναί, είπε ο Ο' Κέντ, αυτό είναι τό λεπτό σημείο. Άν δεν ύπηρες στή μέση αυτός ο διάβολος, δεν θα ήταν και μεγάλο κακό μία κοκέτα να έρνηση ένα άμαθο παιδί σαν και σένα. Μά ο σύζυγος είναι φίλος σου, λίγο ευεργέτης σου...

—Ναί, ευεργέτης μου!...

—Τότε, αγαπητέ μου Φρειδερίκε, πρέπει να πάρουμε τό δεύτερο φάρμακο: Ένας άνθρωπος ένεργητικός, έγώ, π. χ., θα πηγαίνα να βρώ τό σύζυγό και θα τό έλεγα ότι δεν είναι δυνατόν να ξαναπαύω σπιτί του. Έσένα όμως σε ξέρω... Δεν θα το μίσησας να τό κάνης αυτό...

—Τό άξι!

—Τότε να διακόψης χωρίς έξηγήσεις τίς σχέσεις σου μαζί του και να μην ξαναπάς να δής την κ. ντε Μαλεζέρ... Μά και

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Ένας έρωσιμενός

έσύ... Όταν θά ξαναέρθης μόνος με τον εαυτό σου στο σπίτι σου, θά δώσης πάλι σημασία σ' αυτές τίς αθλιότητες κι' ο κόσμος όλος γιά σένα θά είναι τό μέγαρο του εξαδέλφου σου Μαλεζέρ και τά άρραία μάτια της γυναίκας του. Δεν έχω δική...

—Ναί, μουρμούρισα. Νομίζω πως έχετε δική...

Έκείνη τη στιγμή, μία παιδιαστική κραυγή ακούστηκε από τό πλαϊνό δωμάτιο. Η Μαρία, ή όποια έπλεκε, σηκώθηκε γρήγορα, πήγε να πάρη τό μωρό της και ξαναγύρισε ξεκουμπώνοντας τό κυράκι της. Έπειτα κάθισε κι' άρχισε να τό θηλάζει. Ο Ο' Κέντ κύτταζε αυτό τον πίνακα μ' ευχαρίστησι. Κι' έξακολουθούσε άργά, χωρίς να τον αφήν ήπ' τά μάτια του:

—Έγω δίκη, αυτό είνε βέβαιο. Συνεπώς πρέπει να πάρουμε τίς ένοιες που σε βασανίζουν, σαν να ήσαν σωθάρες. Γενικά, αν κατάλαβα τίς έξηγήσεις που μου έδωσες πρό όλίγου, ήρθες εδώ να με συμβουλευθείς γιά δύο πράγματα: Θέλεις να διαφωτιστής γιά τίς φούι των αισθημάτων σου άπέναντι της εξαδέλφης σου και αντίτρώφους. Καί κατόπιν θά έπιθυμούσες να σου ύπαγορεύσω τί σάσι του... Έ;

Στάθηκε, περιμένοντας μία καταφατική απάντηση, την όποια του έδωσα με μία κίνηση του κεφαλιού μου.

Και κατόπιν εξακολούθησε:

—Σου έπαναλαμβάνω και πάλι ότι δεν καταλαβαίνω και πολλά πράγματα απ' αυτές τίς αισθηματικές της εμπειρίες και των πλουσιών. Ωστόσο, να τί βλέπω με τό κοινό μου μυαλό στή δική σου περίπτωσι: Έν πρώτοις, ή κ. ντε Μαλεζέρ είναι μία γυναίκα που άσφαλώς είχε κι' άλλους έραστές... Θα στοιχημάτιζα γι' αυτό και με τη ζωή του παιδιού μου άκούμα.

Έξακολουθούσε μία νέα σιωπή. Η φράση του με είχε χτυπήσει στην καρδιά. Μου ξανάφερνε ύποψίες, τίς όποιες άπτε στον εαυτό μου δεν τολμούσα να άμολούσω.

—Έπειτα, εξακολούθησε, αυτή τη γυναίκα, ή όποια βάλθηκε να σε έξηγήσει στον έρωτα, δεν την άγαπάς... γιατί, αν την άγαπούσες, δεν θα μ' άφηνες να μιλήσω γι' αυτήν όπως μιλάω...

Όλοίγονό ότι ή χειροπιαστή αυτή άπάντησής μου έκανε μεγάλη έντύπωσι. Ήταν σαν ένα χτύπημα χειρουργικού μαχαίριού επάνω στην πληγή. Μ' έκανε να πονάω, μά και μ' άνακούφιζε.

—Νά λοιπόν, εξακολούθησε ο Φράνσις, ή αμειψία σας κατάστασι: Έκείνη σιελώνη και περίεργη έσύ, άνήξερος, άγιος στίς αίσθήσεις, άνήσυχος στο πνεύμα, ένα είδος νευροπαθούς χερουβείμ...»

—Και τό φάρμακο ποιά είναι; ρώτησα.

—Α! τό φάρμακο... Υπάρχουν δύο φάρμακα: Τό ένα είναι να εγκαταλείψης τον εαυτό σου και ν' αφήσης τά γεγονότα να εξακολουθήσουν τό δρόμο τους. Τότε ξέρω τί θα συμβή: Ή κ. ντε Μαλεζέρ θα γίνη έρωσιμένη σου...

—Μά είνε φριχτό, φάνασα, αυτό που μου λέτε! Ξέρετε καλά ότι δεν θέλω ν' άπατήσω τό σύζυγό της.

—Ναί, είπε ο Ο' Κέντ, αυτό είναι τό λεπτό σημείο. Άν δεν ύπηρες στή μέση αυτός ο διάβολος, δεν θα ήταν και μεγάλο κακό μία κοκέτα να έρνηση ένα άμαθο παιδί σαν και σένα. Μά ο σύζυγος είναι φίλος σου, λίγο ευεργέτης σου...

—Ναί, ευεργέτης μου!...

—Τότε, αγαπητέ μου Φρειδερίκε, πρέπει να πάρουμε τό δεύτερο φάρμακο: Ένας άνθρωπος ένεργητικός, έγώ, π. χ., θα πηγαίνα να βρώ τό σύζυγό και θα τό έλεγα ότι δεν είναι δυνατόν να ξαναπαύω σπιτί του. Έσένα όμως σε ξέρω... Δεν θα το μίσησας να τό κάνης αυτό...

—Τό άξι!

—Τότε να διακόψης χωρίς έξηγήσεις τίς σχέσεις σου μαζί του και να μην ξαναπάς να δής την κ. ντε Μαλεζέρ... Μά και

Ξεκινούσα έφιππος, γιά να κάνω τον περίπατό μου στο δάσος...

πάλι είναι ένδεχόμενο να σε καταδιώξη εκείνη στο σπίτι σου...

Συνεπώς, αν θέλεις, ειλικρινά και με θάρρος να κάνης αυτό που νομίζεις πως είναι τό καθήκον σου, έκπατρίσου, φύγε από τη Γαλλία, χωρίς να δώσης τη διεύθυνσί σου και ταξείδεψε κάμποσο καιρό στην Εύρώπη. Αυτό που σου λέω τώρα δεν είναι καθόλου δύσκολο. Πόσοι φτωχοδιάβολοι διανοούμουν, ένας από τούς όποιους είμαι κι' έγώ, δεν θάδιναν ευχαρίστως δέκα χρόνια της ζωής τους γιά να μπορέσουν να κάνουν ένα τέτοιο ταξίδι. Όταν θά ξαναγυρίσης, ή κ. ντε Μαλεζέρ θά έχη πίσσει άλλον έραστή, αν κι' είν' ένδεχόμενο να τη ξαναφέρει πολύ χαλασμένη και γερασμένη, πράγμα καθόλου άπίθανο, αφού ήταν συμβαθής της μητέρας σου. Έσύ, ό όποιος δεν ξέρεις τώρα τίποτε απ' τη ζωή, θά έχης άποκτήσει τότε κάποιον πείρα... Θα έχης κάνει ματιρέσες στη Ρώμη και στη Γέννη και δεν θά φοβίσαι πείσ μία κοκέτα στην έπιστροφή σου... Έξέ, άλλου, ή άπόστασι κι' ο καιρός φέρνουν γρήγορα τη λήθη... Ποιάς ξέρει αν ή εξαδέλφη σου σε έπιθυμεί ως τότε...

—Ακούγα με μεγάλη προσοχή κι' ένδιαφέρον τά λόγια του Φράνσις. Μου φαινότουσαν πως περιείχαν μεγάλη όδοι αλήθειας, υπερδεμένη με άρκετές πλάνες. Η αλήθεια ήταν ότι έπρεπε να εγκαταλείψω τό Παρίσι. Μονάχα, αφού τό έκανα αυτό, θά μπορούσα να πω: «Έκανα τό καθήκον μου...» Μά δεν πιστεύα, όπως αυτός, ότι ένα άπλό ταξίδι θά μου θεράπευε την ψυχή. Όσο γιά την άσπατη ζωή που μου προσέφερε σαν ένα τρόπο θεραπείας, μου προκαλούσε φρίκη. Η φαντασία μου, από τη στιγμή που είχα άκούσει τά τελευταία λόγια του, είχε ξεκινήσει κιόλας κι' έδλεπα τον εαυτό μου να σέρνη από ξενοδοχεία σε ξενοδοχεία, στή Γερμανία ή στην Ίταλία, την ίδια πλάνη, την ίδια άνησυχία...

—Ο Ο' Κέντ άπάντησε τώρα. Δεν άκούγα, παρά τό θόρυβο του θηλάσματος του μωρού, του όποιου τά γεράκια είχαν γαντζωθεί από τό στήθος της μητέρας του. Τό μέλλον μου μου φαινόταν δήλητρισμένο, έσφαλα απ' αυτή τη μοιραία συνάντησί μου με την κ. ντε Μαλεζέρ. Αντιλαμβάνομουν την άνάγκη της πώσεώς μου την άνικανότητά μου να πολεμήσω μιά δύσκολη ανώτερη από τη θέλησί μου. Κι' αδόρητα μέν' στο μυαλό μου έκανα μία σύγκρισι μεταξύ της δύναμής της δικής μου, μεταξύ του εύγενικού σκοπού, προς τον όποιο βιάζι με σταθερό ή ήμα και του έγωισμού των άνησυχιών μου. Άφρα τότε τό κεφάλι μου να γείνη μέσα στά χέρια μου και φώναζε:

—Α! Είμ' ένας άθλιος!... Ένας δυστυχισμένος!

Δάκρυα που τό συγκρατούσα, φάνηκαν στην άκρη των ματιών μου.

Ο παλιός μου δάσκαλος με κύτταξε μερικές στιγμές χωρίς να πη τίποτε. Έπειτα, γυρίζοντας προς τό μέρος της γυναίκας του και δείχνοντάς με οί αυτήν, τίς είπε σε σιγανή σιωπή:

—Κύτταξε αυτό τον άνθρωπο που κλάει! Έχει τό καθε τι που κι' ο πιο ήλιόροπος άνθρωπος θά μπορούσε να όνειρευτεί, γιά να εξασφαλίση την ανθρώπινη εύτυχία. Είναι πολυεκατομμυριούχος, είνε άρρεας, είνε νέος, έχει έκατομική άντιληψι, ένα μεγάλο όνομα κι' επί πλέον αυτό τό ανεκτίμητο αγαθό: Την Έλευθερία... Κανείς δεν έχει τό δικαίωμα να τό πη: «Πήγαννε έκέτι!» ή «Καμιά τύχη!» Είνε κύριος της μοίρας του. Άν τό άρέσει να φύγη σε μία ώρα γιά ένα ταξίδι υπερίπνο, μπορεί να τό κάνει... Άν θέλη να μοιράση την περιόρισά του στους φτωχούς και να γίνη καλόγερος, μπορεί να τό κά-

νη... Έχει την πιο μεγάλη ελευθερία, που μπορεί να λαχταρήσει ένας άνθρωπος, την ελευθερία που δεν την περιορίζει ούτε η ανάγκη του χρήματος, ούτε η εργασία, ούτε τίποτε άλλο άπολύτως. Και να που θεωρεί τον εαυτό του ως τον πιο άθλιο κτί τον πιο αξιοθρήνητο απ' τους ανθρώπους, γιατί μια έπιπολαία γυναίκα, της οποίας ο σύζυγος είναι φίλος του, θέλει να τον κάνει έραστή της;

Υψωνε ολοένα την φωνή του, μεθυμένος από την ίδια του την απαγγελία κι εξακολούθησε:

— Έ, χερουβίμ της καταπτώσεως, άγάπησε λοιπόν την εξαδέλφη σου ή μὴν την άγαπας! (Η λέξεις που χρησιμοποιήσε εδώ ήταν πιο χυδαίες), Νομίζεις πως η κοινωνία θα ξαναφύγει ή θα τραταχτεί γι' αυτό; Νομίζεις ότι, έπειδή σ' άναθρεψαν ή γυναικες κι' οι παπάδες και σ' έπεισαν ότι υπάρχει ήθική και ανηθικότητα στον έρωτα, νομίζεις ότι μπορείς να ξεφύγεις από μια δύναμι που έδω και χιλιάδες χρόνια προσεγγίζει τα ανθρώπινα πλάσματα, θέλοντας και μη, και τα κάνει ν' αλληλοποθούνται με όλες τους τις δυνάμεις μια μυστηριώδη έπικοινωνία; Αν τὸ νομίζεις αυτό είναι τὸ ίδιο, σαν να νομίζεις ότι μπορείς να ξεφύγεις με τη λογική από τὸ νόμο της βαρύτητας. Έλα, καινούργιε Γουλιέλμε Μάιστερ, φύγε για να ταξιδέις στη ζωή! Πήγαινε να μαθητεύσης στο πάθος! Στο τέλος του δρόμου, η φύσις θα σ' άπολυτρώσει... Η ψυχή, αν δεν δοκιμασθή, αν δεν πληρωθή, αν δεν άναστατωθή απ' τὸν έρωτα, δεν βρίσκει τὸν προορισμό της! Υπάρχουν ψυχές που συντριβονται απ' αὐτόν... μα ή πιο δυνατές γίνονται ακόμα πιο δυνατές... Κι' αὐτός είναι ὁ έπείροχος νόμος της έπιλογής. Υψώσου λοιπόν στον έρωτα, και μὴν έρχεσαι πειά να κλαίς έδω σαν παιδί για τὸ άθλιο κοσμικό μιας κοσμικής κυρίας, τόσο άδιάφορο για τὴν ανθρωπότητα, όσο κι' η συνάντησι ζητιάνου και μιας ζητιάνας.

Η Μαρία, ή οποία κρατούσε στην άγκαλιά της τὸ παιδί της άποκοιμισμένο, τώρα, ψιθύριζε γλυκά:

— Φράνσις!

— Ναι, της άπάντησε εκείνος με φωνή γαλήνια, έχεις δίκην, παραφέρομαι...

Και πρόσθεσε πολύ γλυκά, άπευθυνόμενος πρὸς έμένα:

— Άκου, Περινά, ήρθες να μου ζητήσης τη συμβουλή μου...

Σου τὴ δίνω με όλη μου τὴν ειλικρίνεια... Τόσο τὸ χειρότερο, αν σε πληγώνει στὶς πεποιθήσεις σου... Κατὰ τὴ γνώμη μου, ὁ έρωας δὲν εἶνε παρά μια πράξις αὐθόρμητη κι' ή ήθική του εἶνε πάντοτε περιορισμένη, αναλόγως τοῦ καλοῦ ή τοῦ κακοῦ που ή πράξις αὐτή προξενεί γύρω της. Δική του ήθική δὲν έχει ὁ έρωας... Δὲν εἶνε αὐτὸς καθ' εαυτόν ούτε εὐγενικός, ούτε αδιάντροπος. Εἶνε μονάχα έγωιστικός. Γι' αὐτό, για να σκεπασουν τὸν έγωισμό αὐτό, ή γυναίκες κι' οἱ ποιηταὶ ὕψαναν καὶ κέντησαν, γύρω του τὸν πέπλο τὸν αἰσθηματικῶν περιπλοκῶν, που εἶνε παιδιαίστικες, μα τόσο γοητευτικές, ὥστε οἱ περισσότεροι έρωτευμένοι τις ἀπολαύδουν πριν απ' τὸν ίδιο τὸν έρωτα. Εἶσαι κι' εὐθ' απ' αὐτούς, παιδί μου. Άγάπησε λοιπόν... Πλησίασε τὸν πέπλο τοῦ έρωτος, άγγιξέ τον κι' άνοσήκωσέ τον! Απὸ πίσω θα βρῆς, αντί της αὐλῆς εἰκόνας που διεικνύεται τὸ ψυρὸ σύμβολο της ανθρωπίνης ήδονῆς. Τότε θα κλάψεις και θα κατασπασῆς τὴν πλάνη σου... Μὴν ἀπελπισῆς όμως... Ὁ έγωιστικός έρωας δὲν εἶνε παρά ὁ πρῶτος σταθμός, ὁ πρῶτος σταθμός πρὸς αὐτὸν τὸν ἄλλον έρωτα που δὲν άπατᾷ καθόλου, που δὲν άφήνει στὸ λάκωνγα μιὰ γελισι στάντης... Θέλω να πῶ για τὸν άπρόσδοπο έρωτα που οἱ ἐκπαίευσταὶ σου διδάσκειν εὐπλάνηνα και που εἰμεις τὸν δυνάμωζουμε ανθρωπίνω πόνω.

Εἶνε γαυηλώσει σιγά-σιγά τὴ φωνή, συγκινημένος απ' τὰ ίδια του τὰ λόγια — τόσο αὐθόρμητα ξεπηδῶσαν απὸ τὰ βάθος της καρδιᾶς του. Σάπασε πάλος έντελως. Κι' εἰπὼ έννοιωθα τὸν εαυτό του ταπεινόμενος...

Τώρα αὐτή ή κάκισσα της οποίας οἱ τοῖχοι έσταῖαν σπάνεια, αὐτή ή γυναίκα τοῦ λαοῦ, που λίκνιζε ένα παιδί στὰ γόνατά της, εἰ στοχαστικός Φράνσις, τοῦ ὁποίου τὰ μάτια

— Φεύγω από τὸ Παρίσι, της εἶπα.

φώτιζε ποῖος ξέρει ποιά όπτασία τοῦ μέλλοντος—μεταμορφωνόταν για μένα... Έβλεπα τώρα εκεί τὸ ταπεινὸ εργατικό και τοὺς άφιλοκερδείς εργάτες μιας εργασίας ταπεινῆς, χειμαρρικής ίσως, μα πολὺ εὐγενικής. Και μοῦ ήρθε έξαφνα νὰ φωνάξω: «Πάρτε με μαζί σας... Πέστε μου, τί πρέπει να κάνω... Άγνωστὸ τὸ σκοπὸ που επιδιώκετε... Άδιάφορο! Ὁ σκοπὸς σας εἶναι γινῆ και διὸς οὐ... Αὐτρώστε με απ' τὸν έγωιστικό έρωτα! Ὁ Ὁ' Κέντ, ὁ ὁποῖος δὲν μ' άφηνε απ' τὰ μάτια του, μάταια τὴν έπιβρύα μου. Έβαλε στοργικά τὸ χέρι του πάνω στὸ δικό μου και μοῦ εἶπε:

— Ὅχι ακόμα... Άργότερα ίσως...

Έκείνη τὴ στιγμή, κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα. Η Μαρία βγινξε κι' εἶδα νὰ μπαίνει μέσα ένα ψηλὸ παλληγκάρι άδύνατο με ξανθά μαλλιά.

— Λοιπόν, τοῦ εἶπε ὁ Ὁ' Κέντ, δίνοντάς του τὸ χέρι, ζανταγισες κιόλας;

— Ναι, ὅλοι οἱ φίλοι μας ήσαν άκριβείς στὸ ραντεβού... Εἶπα δὲν έχασα τὸν καιρό μου.

— Τί νέα; ρώτησε ὁ Φράνσις.

— Εχω μερικά... και καλά και άσχημα...

Ὁ άγνωστος μοῦ έφριξε μιὰ ματιά που σήμαινε: «Θα μιλήσω όταν ὁ κύριος αὐτὸς φύγῃ».

— Συνώρεσέ με, εἶπε ὁ Κέντ, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σε δω... Θέλουμε νὰ μιλήσουμε για πράγματα, τῶν ὁποίων τὸ μυστικό δὲν εἶνε μονάχα δικό μας.

Έδρεξε τὸ χέρι τοῦ παλιοῦ μου δασκάλου. Χαρέστηκα τὴ Μαρία και τὸν άγνωστο. Διασχίζοντας τὸν αντίπαλο, ρώτησα τὸν Ὁ' Κέντ:

— Δὲν θάρθετε τώρα και σεις νὰ φάμε μιὰ απ' αὐτὲς τίς ήμερες μαζί;

— Ναι, μοῦ άπάντησε. Σου ὑπόσχομαι νάρθῶ μόλις αδειάσω.

IV

Η έπίσκεψίς μου αὐτὴ μοῦ άφησε άφθονο ὕλικὸ για σκέψεις, μα δὲν μοῦ έδωσε τὴ γαλήνη. Ὅταν ὁ χρόνος κι' ή μοναξιά ξεκουκύνισαν τίς άναμνήσεις μου, βρέθηκα τόσο άδέσποτος, τόσο ανήσυχος για τὸ μέλλον, όσο ποτέ. Εἶν' αλήθεια πως εἶνα πολὺ πιστὸ στὶς θεωρίες που μοῦ κληρονόμησαν τὰ δυὸ μου δόγισ πλάσματα για νὰ δεχτῶ τυφλά τὰ αἰνύματα τοῦ Φράνσις Ὁ' Κέντ. Ὡστόσο ή φράσι του: «Ὁ έρωας δὲν εἶνε παρά μι' αὐθόρμητη πράξις», μοῦ ξαναγύριζε στὸ μυαλό μου ένοχλητικά.

Πάντως, άποφάσισα νὰ μὴ διακόψω τίς σχέσεις μου με τοῦ

Μαλεζέρ, αλλά ν' ἀραιώσω τίς έπισκέψεις μου, νὰ μὴ πληγῶ νὰ βλέπω τὴ Μαρία-Τερέζα, παρά μιὰ φορά τὴ βδομάδα, και τὴν ήμέρα που δεχότανε.

Καὶ κράτησα τὴν άπόφασίς μου αὐτὴ για κάμποσο καιρό. Η Μαρία-Τερέζα σάπασε ένφρασισμένη στὴν άρχὴ, ὥστόσο, μαντευόμενος χωρὶς ὅλο κίτ, δὲν μοῦ εἶπε τίποτε σκεπτικό.

Σὲ κάθε έπίσκεψί μου τὴν εἶδρα και πὸ θλιμμένη και τὰ βλέμματα που έφαινε πὸ μένα, φαινόταν σαν νὰ μὴ λένε: «Δὲν εἶσαι νὰ μοῦ ερμήθῃς έτσι». Κι' αὐτὴ ή θλίψη της μοῦ άγγιζε τὴν καρδιά και τὴν άναστατώνε...

Έντομα, εἶνα έντομα, λείπει κάθε προσπάθεια έργασίας. Τὸ ποῦ μοῦ έπεσαν εἶνα ἄλλογο και ξεκινοῦσα έστω πος για νὰ κάνω τὸν περίπατό...

— Άσος της Βουλάνης...

Σ' αὐτοὺς τοὺς περιπάτους, στοὺς ὁποίους δὲν ζητοῦσα παρά μιὰ ψυχική διασκέδαση, τὴν ψυχὴ τοῦ Παρισιοῦ άρχισε νὰ με πλημμυρίζει... Ὁ Ὑολύς τελειώνει... Η κίνησις τῶν λαοφωρίων που ὠδηγοῦσαν πρὸς τὸ Δάσος, ήταν μι' αἰσθηματική μαγεία. Ὁ οὐρανὸς εἶχε μιὰ χλωμάδα γαλαζωπή... Μιὰ γαλαζοσκονη απ' τὸν ήλιο, λεπτοφρυαλάς, ξεχυνόταν απ' αὐτό τὸν οὐρανὸ πρὸς τὴ γλῶσσά τὰ δέντρα, πρὸς τὰς μεγάλας ένδοξες χελών...

(Άκολουθεῖ)

Έκείνη τὴ στιγμή ή Μάρτζορι λιποθύμησε...

ΣΥΝΤΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

ΤΟΥ ROY VICKERS

Τὴν εποχή που ὁ συμβολαιογράφος Χένρυ Ντόου σκότωσε τὴν περασμένη του μὴς Οὐίλκινσον, ήσαν δήμαρχος στὸ Σανδλόουπαθ, μιὰ πόλη στὸ στόμιο τοῦ ποταμοῦ Μάιντ. Ὁ Ντόου εἶχε λάβει ὅλα τὰ μέτρα του για νὰ μὴ τὸν ὑπονοήσουν. Ἄν δὲν τυχάνει εκείνη ή φοβερή νύχτα, κανεὶς δὲν θὰ ήξερε ὅτι αὐτὸς ήταν ὁ δολοφόνος. Ἀλλά, για νὰ καταλάβετε, πρέπει νὰ γνωρίσουμε ἀρκετὰ χρόνια πίσω.

Ὅταν πέθανε ὁ γέρο Ντόου, ὁ συμβολαιογράφος, άφησε στὸ γινὰ του μιὰ σημαντική δουλειά με καλὴ πελατεία. Έκτός απὸ τὸ γραφεῖο του στὸ Σανδλόουπαθ, ὁ Χένρυ Ντόου εἶχε κι' ἄλλο γραφεῖο στὸ Κάλουσαπαθ, ἓνα ἑμπορικὸ κέντρο, σὲ έννέα χιλιομέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸ Σανδλόουπαθ. Κάθε Παρασκευή, ήμέρα της λαϊκῆς αγοράς τοῦ τόπου, ὁ Χένρυ πήγαινε εκεί, στὸ γραφεῖο του, στὶς ἑπτὰ τὸ πρωί, και ἀπεληλύθει ὅλη τὴν ήμέρα με τὴν εκεί πελατεία του, χωρικοὺς ὡς εἰς τὸν τόπον, αἱ ὁποῖοι ερχόντουσαν ἀπὸ τὰ γειτονικά χωριά για νὰ τὸν συμβουλευθοῦν.

Σταρὸ Ὁ Ντόου έκανε χρῆσιν διατηρητοῦ, δικαστοῦ και άστυνομίου ακόμα. Ὅταν ὁ Ντόου κέρδιζε δυὸ χιλιάδες λίρες τὸ χρόνο, ζοῦσε άνετα και τὸν ἔβλεπε ὅλοι τὸν σημαίνοντα πρόσωπα τοῦ τόπου. Ἦταν ήλιος και ὅλοι με τὴν ἀδείφησί του, ή ὁποία ήταν ἀνίπαυτη και λάτρεινε τὸν ἀνιψιό του.

Η μὴς Οὐίλκινσον ήταν μιὰ παλιὰ πελάτισσα τοῦ γραφείου. Ζοῦσε στὸ Μάιντσαστερ. Χρόνια προηγουμένα εἶχε καταθέσει στὸ συμβολαιογραφεῖο τοῦ γέρο Ντόου μερικὰ χρεώγραφα, αξίας δώδεκα χιλιάδων λίρων, τα ὅποια εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα της. Ὅταν πέθανε ὁ γέρο Ντόου δὲν άπέσυρε τὰ χρεώγραφα της ἀπὸ τὸ συμβολαιογραφεῖο. Ἀλλά εἶχε κάνει νὰ ξεπείσει ή αξία αὐτῶν τῶν χαρτῶν και νὰ καταβάλῃ τὸ μέρημά τους. Η καχυποψη γερωντοκὴ έσπευσε τότε σ' ἓνα μικροῦ γραφείου τοῦ Λονδίνου και έδωσε έντολή νὰ σώσουν τὴν κελευμένη της ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ καταχραστοῦ—ὅπως νόμιζε—τὴν. Μετὰ δεκατέξι μέρες ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ γράψῃ ἓνα γράμμα στὸν Ντόου, στὸ ὅποιο τοῦ ζητοῦσε ταπεινὰ συγγνώμη γιατὶ τὸν παραγνώρισε και προσέθετε ὅτι στὸ ἐξῆς ή εὐπιστοσύνη της σ' αὐτόν θάταν ἀκαταμάχητη.

Ἄς πῶ ὁ Χένρυ δὲν σκέφτηκε νὰ καταχρασθῇ τὰ χρήματα τῶν πελατῶν του. Ἀλλά ή συμπεριφορὰ της μὴς Οὐίλκινσον τὸν έβαλε σὲ σκέψεις. Σκέφτηκε πως ή γερωντοκὴ οὔτε θὰ ζητοῦσε πειά—για καιρὸ

τουλάχιστον—λογοδοσία για τὰ χρεώγραφα της, και έτσι σιγά-σιγά, κάποιο σχέδιο έφαισε στὸ μυαλό του και τὸ έφημοσε. Πούλησε τὰ χρεώγραφα και με τὰ χρήματα που εἰσέπραξε άρχισε νὰ κάνει έπιχειρήσεις. Στὴν άρχὴ δὲλα πηγαιναν καλά, αλλά τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1916 ὁ Χένρυ έχασε στὸ Χρηματιστήριο ὅλη τὴν χρηματικὴ περιουσία του και τίς δώδεκα χιλιάδες λίρες της μὴς Οὐίλκινσον. Ὡστόσο δὲν ἀτελείωθηκε.

Τὴν εποχή τοῦ μεγάλου πολέμου πολλὲς περιουσίες χάθηκαν και κερδήθηκαν αἰά. Θὰ εξακολούθησε νὰ πληρώνη τακτικά τὸ μέρημα στὴν πελάτισσά του και στὸ μεταξὺ θὰ δημιουργοῦσε μιὰ νέα περιουσία.

Φαντάζεται ὅμως κανεὶς τὴν ἀπελασία τοῦ Χένρυ, όταν μιὰ μέρα έλαβε ἓνα γράμμα της μὴς Οὐίλκινσον, στὸ ὅποιο τοῦ ἀνηγέει ὅτι θὰ πῆγαινε μετὰ λίγες μέρες νὰ τὸν συναντήσῃ, γιατί ήθελε ν' άποσύνη τὰ χρήματά της... Η μιὰ κακή σκέψις γεννᾷ τὴν ἄλη, κα' έτσι ὁ Ντόου δὲν άφηνε νὰ σκεδιάσῃ τὸ εγκλήμα του. Ἀνηγέει στὴν ἀδελφή του τὴν έπίσκεψί της γερωντοκῆς και της εἶπε ὅτι ἐπειδὴ ή μὴς Οὐίλκινσον ήταν παλιὰ πελάτισσα τοῦ πατέρα τους, έπρεπε νὰ τὴν φιλοξενήσουν στὸ σπίτι τους. Η Μάρτζορι Ντόου φάνηκε πρόθυμη, ὡς κατ'οίκον, νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἀδελφὸ της κα' έτσι ὁ Χένρυ έγραψε στὴν μὴς Οὐίλκινσον και της εἶπε ὅτι τὴν περιέμεναν.

Εκείνες τίς μέρες ὁ Ντόου εἶχε ἐλεγεινὸν δήμαρχος τοῦ Σανδλόουπαθ, και ή μὴς Οὐίλκινσον, κολακευμένη ἀπὸ τὴν προσοχὴν καὶ διπλωματίαν τοῦ φιλοξενεῖν, ἄλλὰ λιποτάταν μονάχα γιατὶ τὴν ἐπομένη κιόλας θὰ έπρεπε νὰ φύγῃ για τὸ Λονδίνο.

Τὴν Πέμπτη, ή γερωντοκὴ έβλεπε στὸ σπίτι τοῦ Ντόου. Τὴν ὥρα τοῦ γεύματος έξήγησε στὸν Χένρυ τὸ σκοπὸ της έπισκέψεώς της.

— Ὁ ἀδελφός μου, εἶπε, έχει ὅπως ξέρετε, εἰσπρασιὰ μεταλλίνων ἀλασμάτων Τηλετάξας ἔλαβε τὴν διαταγή νὰ κατασκευάσῃ ὡρισμένα εἶδη, χρήσιμα στὸ στρατό. Δὲν ξέρω τί ἀποβῶς, αλλά μοῦ έγραψε ὅτι ὅσα χρήματα μπορέσω νὰ διαθέσω στὴν έπιχείρησί του, θὰ διαλασάσθουν σὲ ἔξη μῆνες μέσα. Γι' αὐτό, ὡστερὸ Ντόου, άποφάσισα νὰ πουλήσω τὰ χρεώγραφα μου και νὰ δώσω τὰ χρήματά στον ἀδελφὸ μου.

— Λοιπὸν ἐπιχείρησις! εἶπε ὁ Ντόου, ὁ ὁποῖος ήξερε πόσο ἀποστο θάταν νὰ φέρῃ ἀντιρροήσεις.

Μετὰ τὸ γεῖμα, ὁ Χένρυ πῆγε περίπατο με τὴν Μὴς Οὐίλκινσον. Κουβέντιαζε και γελῶσε και ἐκείνη γοητευμένη μαζί του. Η γερωντοκὴ

Με εξαφανίσεις Ρωιδας
ΓΑΙΝΕΤΑΙ ΕΩΣ 30 ΕΤΩΝ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ
Εἰς τὸ 1935

Ἴδου ἡ ἐπεξεργασία της :

ВЕРГО ПО УЛОУ

Χάριν ρεκλάμας, ὥρῖσαμεν τιμὴν
διὰ ἕνα μῆνα Δραχ. 100.
Κρατήσατε ἀκριβῆ Διεύθυνσιν.
13-Χαλκοκονδύλη-13, Τηλ. 24-961

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

TO ONE OF THE GYNAIKAI

Larc
ΠΟΝΔΡ
ΩΜΟΡΟΙΑ
ΥΓΕΙΑ

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ

Τὸ κερδίζετε, ἀν
 σας ἕνα περὶ σὺν
 ΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ
 ποῖαι κάθε παλῶ
 ταβάλλουν σὲ καιν
 ΝΕ ΡΕΚΛΑΜΑ ΕΙΝΕ
 ΤΙΚΟΤΗΣ. Δοκίμα
 πεισθῆτε. Αἱ Βαφ
 ται στὰ Φαρμακεία καὶ

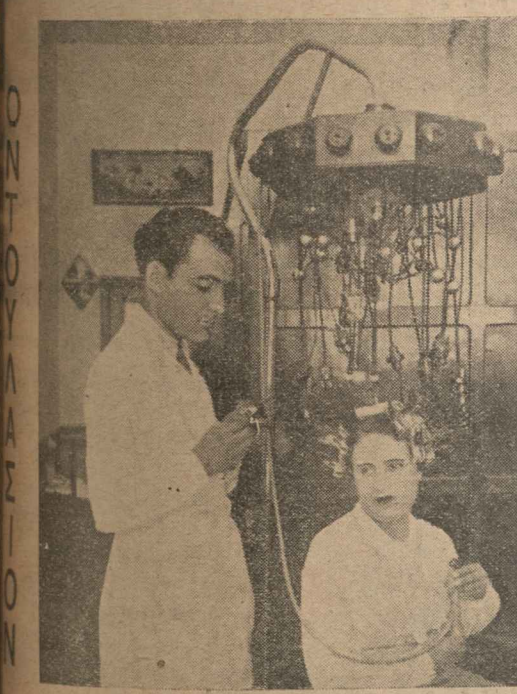
Ε
ΘΕΡΑΠΕΥΣΑΤΕ ΑΠΟ
ΣΤΗΜΑΤΑ ΔΟΘΗΝΑΣ,
ΠΛΗΓΑΣ ΚΛΠ. ΜΕ ΤΟ

Τὸ Κυτίον δρχ. 15. τριπλάσιον δρχ 30.

Μέ NIVEA σ'ότι Ήρα και Ήλιος!

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,
Μόνον τὸ Κομμωτήριο
“ΠΟΥΠΕ,”
σὰς ἐξασφαλίζει μίαν ἄριστην
ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ - PERMANANT

ΣΤΑΥΡΟΣ (Μπερνεβός)
6-ΚΕΡΑΜΕΪΚΟΥ-6

Μπανιερά
ΣΑΚΑΚΙΑ
ΖΕΡΣΕΥ
ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ
ΓΕΩΡΓ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ
14 ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ 14

ΘΕΡΑΠΕΥΣΑΤΕ ΑΠΟ
ΣΤΗΜΑΤΑ ΔΟΒΙΗΝΑΣ.
ΠΛΗΓΑΣ ΚΛΠ. ΜΕ ΤΟ

Αὐτό κάνει καλὸ!

Θαυμάσιον πρᾶγμα τὸ ξανθὸν στὸν ἥλιο καὶ τὸ μελαφὸ χρῶμα. Πρέπει μόνον πρῶτα νὰ τρίβεσθε καλὰ μὲ Κρέμα NIVEA καὶ κατόπιν μπορεῖτε ν' ἀπολαμβάνετε μὲ εὐχαρίστησιν τὸν ἄερα καὶ τὸν ἥλιο. Ἐτσι ἀποφεύγετε ἀσφαλῶς τὸν κίνδυνον τοῦ ἡλιακοῦ ἐγκαύματος καὶ γίνεσθε γρηγορώτερα μελαγχροινῇ.

Ἡ Κρέμα NIVEA κατά τὸν καύσωνα,
προκαλεῖ εὐχάριστον δροσερότητα.

ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΧΡΩΜΑΤΑ
ΓΟΗΤΕΥΟΥΝ!

Γι' αυτό η μοντέρνες γυναίκες μεταχειρίζονται τα προϊόντα ΚΗΛΑΝΑ, τα οποία δεν βάφουν, αλλά δίδουν εις το πρόσωπον και εις τα χείλη θυεαί, φυσικά και ώριμα χρώματα. Ἡ ΚΗΛΑΝΑ εἶνε ἀπαφήν μὲ τὸ δερμα, εἰδὼς εἰς τὸ πρόσωπο καὶ εἰς τὰ χείλη τὸ χρώμα ποῦ ταίριαζει. Τὸ καλοκαίρι διώγει ἡ ΚΗΛΑΝΑ ἐν ἀπαρτήτῳ ἑκάστην ἡμέραν καμψῆς κυρίας, τὸν ἐρόδιον καὶ τὰ θαλάσσια λουτρίδι ἀντέχει εἰς τὰ θαλάσσια λουτρά καὶ τὸν ἰώδατα. Πολυτέλει εἰς ὅλα καὶ κατὰ μεροπώλειαν. Γεν. Ἄντ. 1. Συμεώνογλου, Ἑμ. Μπε-
νάκη 8.

vắn 8.
KHASANA SUPERB
 DR. M. ALBERSHEIM · FRANKFURT AM MAIN

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΗΝ ΤΑ ΦΟΒΑΣΘΕ όσο
ελασθε λεπτή και ελκίνητη

ΤΟ ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

είναι μοναδικό διά να ελαττώνη τὸ βάρος σας
ἀκινδύνως. Ἀφαιρεῖ τὰ περιττὰ λίπη καὶ χαρι-
ζει νεότητα, διάθεσι καὶ χαρὰ στὴ ζωὴ σας...

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία.

Βάψετε τὰ φορέματα σας
μόνον ἐν ᾗς γνησίας Τερ-
μινικῶς βαφῆς Arti

КАЛОИ

Ὅταν τὰ πόδια σας εἶ-
ναι ἐνωσμένα και ὅταν
οἱ κάλοι μαχαίρων,
δακρύων και καύων,
προσέδωκε Σαλιράτ
Ποντέλ, σὲ ἑσάς, ὡς
ἵπου λαβὴν τῶν ἐμῶν
ἐν γαλῶναις. Ὅταν βου-
τήσετε τὰ πόδια σας μέ-
σα σὲ αὐτοὺς τοὺς γαλῶ-
δες κυττῶν, τοὺς ἐκπαι-
νόμενους θεῶντων, φορέ-
σι λαϊκιστῶν ἀλλότων, ἐλο-
χοῦν εἰς τοὺς πόρους,
κατατρέφει και θεα-
τεῖν τοὺς δόγμα καὶ τοὺς
λοῦτους. Καθίσμων και
γαυῶν ἐξαρπάζονται.
Ἡ κυκλοφορία ἀποκα-
θίσταται πλήρως και
αἰσθάνεσθε τελείαν εὐ-
ερίαν. Οἱ κάλοι μαλακοί
σὲ τέτοιο σημεῖο
ὥστε μπορείτε νὰ τοὺς ἐ-
ξώσετε ἐκ δολοφονίῶν και
τῶν ὀρίων τῶν. Τα ἐγχεῖ-
ματα περικλείονται, τοὺς ἡμῶν
φανταίται. Μπορεῖτε νὰ φε-
ρετε παύσιμα κατὰ ἐν-
μερο μικρότερα. Τα Σαλι-
ράτ Ποντέλ πωλοῦνται παντοῦ
τῶν ἐγγύσιων μὲς ἀπὸ τὴν
σφαμαχισμένη. Ἡ τιμὴ
εἶναι μικρὰ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πλεκτομηχανή, μάρ-
κας Dubier, πλάτος 70 πόντων. Εύ-
κολοι πληρωμής. Πληροφορία :
Ξαυθίτης 10. Πλατεία Ἀττικής, Ἀ-
θήναι.

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΗΝ ΤΑ ΦΟΒΑΣΘΕ όσο
ελασθε λεπτή και ελκίνητη

ΤΟ ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

είναι μοναδικό διά να ελαττώνη τὸ βάρος σας
ἀκινδύνως. Ἀφαιρεῖ τὰ περιττὰ λίπη καὶ χαρι-
ζει νεότητα, διάθεσι καὶ χαρὰ στὴ ζωὴ σας...

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

*Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξίδια εις τὰς διαφόρους
ιαματικές πηγὰς, προτιμώντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, πα-
ραπλεύσας θεάτρου Κογοπούλη. Τὰ ἱαματικά τεχνητὰ λουτρά
τῶν διαφόρων λουτροπόλεων, Αἰδηψοῦ — Μεθάνων —
Λοῦτρακιου — Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἱαματικά
λουτρά τῶν ὡς ἀνω ἀναφερομένων ἱαματικῶν πηγῶν.
Ἱατρικὰ συμβουλὰ δωρεάν. Τελεῖα ἀνακρίσεις.

*Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. — 8 μ. μ.

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
εἶναι ἐμπρὸς στὰ μάτια σας ὡς βλέπετε ἓνα
καλὸ φαγητό. Μὴ στενοχωρεῖτε ὅμως ἡμπορεῖτε
καὶ αὐτό, νὰ τὸ ἀπολαύσετε ὅταν συγχρόνως
ἔχετε τὴν πρόνοιαν νὰ μεταχειρισθῆτε καὶ τὸ
ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Σὰς ἀλλάσσει ἀπὸ τὰ ἀποθέματα τοῦ λίπους,
ἐμποδίζει τὴν αὐξησὶ τοῦ βάρους καὶ σὰς χαρί-
ζει ὑγεία, φρεσκάδα καὶ ἐνεργητικότητα.
Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία.

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ

Εἰς τὴν
ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ 50
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ
ΒΡΑΒΕΙΑ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ — ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4
Τηλέφ. 21.417

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Αθήναι
Αναλαμβάνει ὁποθεσὶς πάσης φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

Εἰς τὸ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΚΑΖΕ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

Θὰ ὀρθῇ τὰ ἀμετάβλητα ὀ-
λόμελλα μαγιὸ εἰς χρωματι-
σμοὺς (SOLIT), εἰς ἀπειρίαν
σχεδίων καὶ ἀπαρέμυλλο γού-
στο μὲ τιμὰς ἀπὸ 90—225 δραχ.
Ἐπίσης σακκάκια Ζέρσεϋ ἔτοι-
μα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πιάνο Γερμανικὸν
«Concordia», ὄρθιον, μαῦρο. Πληρο-
φορεῖται παρ' ἡμῶν.

Γυναικεῖα φορέματα
Ἕτοιμα καὶ ἐπὶ
Παραγγελίᾳ
ΣΤΟΝ
ΟΙΚΟΝ ΜΠΟΝ - ΜΑΡ

Εὐαγγελιστριάς — Περικλῆ

Φορέματα ἐμπριμέ ἀπὸ
Ρόμπες Ζαπονὲ
Κρετ - Ζορζὲτ ἐμπριμέ
Φορέματα Μαροκὲν
Ἑτανοφόρια μεταξὺτὰ
Φορέματα μεταξὺτὰ κρετ
ντέ σιν
Παλτὰ μάλινα σὰρ
Φορέματα κοινουλάρια
Κορσέδες ἐπὶ μέτρον
Δεχόμεθα φασόν
Παράδοσις ἐντός 24 ὡρῶν
Ζητοῦνται πεπειγμέναι

AMPODOR SHAMPOSAN
Τὰ ξανὰ Τὰ σκούρα

TETE-NOIRE
avec chevéclat

Π. Ι. ΜΑΪΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10 ΤΗΛ. 25-737
ΑΛΜΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Ἐξαιρετικὴ ποὶ κιλία ἐμπρι-
μὲ μὲ ἀποκλειστικότητα σχε-
δίων.
Κουκούλάρια ἀπὸ, καθαρὰν
μέταξαν.
Σεμιζιὲ ὑποκαμισῶν ὁλομέ-
ταξα.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΕΡΜΟΥ 3
(Πλατεῖα Συντάγματος)
Τηλ. 20-579)

ΜΑΤΙΤΕ

Ὅχι σεῖς, ἀλλὰ
ἐκεῖνος βλέπει
τὴ μύτη σας
ποὺ γυαλίζει

Πόσες γυναῖκες, νέες καὶ
ῥωαῖες, ἐν τούτοις ἀπελ-
πίζονται, γιὰτὶ οἱ ἄνδρες
τὶς ἀποστρέφονται, χω-
ρὶς νὰ καταλαβαίνουν ὅτι
δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ὑ-
πάρῃ θέλγητρο μὲ μιὰ
ἐπιδερμίδα γυαλιστερή.

Ἄλλοις χωρὶς τάλκ, τῆς Ἀρωματοποιίας **L. T. PIVER**, σὰς
ἐκθάνει αὐτοῦ τοῦ κινδύνου καὶ σὰς ἐγγυάται μιάν ἐπιδερμίδα
μὲ γυαλὶ τῆς τὰ συστατικὰ εἶναι μὲ καὶ ἡ διάρκειά τῆς
πολλοῦν.

Τὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς διατη-
ρήσεως τῶν ὀνύχων κατὰ τὴν θερι-
νὴν ἐποχὴν ποὺ φθείρονται καὶ ξε-
βάφονται ἀπὸ τὰ θαλάσσια καὶ τὰ
ἱαματικά λουτρά τὸ ἔλυσεν

Ο ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18

ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 26-369

ΑΘΗΝΑΙ

μὲ τὰ γνήσια βερνίκια ὀνύχων

"L' ECLAT"

Ἐπὶ πενταετίαν καὶ κατὰ διάφο-
ρα χρονικὰ διαστήματα στὸ Παρί-
σι παρηκολούθησε τὰς συνθέσεις
τῶν μεγαλυτέρων ἐργοστασίων καὶ
κατ' ὀρθωσεν νὰ εὕρῃ τὸν τύπον τοῦ
βερνικιοῦ ποὺ διατηρῆται καὶ δὲν
ἄλλοιώνεται ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαι-
ρικὴν ἐπίδρασιν.

ΠΡΟΣΟΧΗ: Πρὶν φύγετε γιὰ τὴν
ἐξοχὴ ἐπισκεφθῆτε τὸν **ΑΥΓΟΥΛΑΝ**
καὶ ἐφοδισθῆτε μὲ τὸ βερνίκι ὀ-
νύχων **L' ECLAT**.

ΣΠΥΡΑΚΙΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ (ΝΕΟΤΗΤΟΣ)
ΔΕΡΜΑΤΟΣ, ΣΤΑΦΥΛΟΚΟΚΚΙΑΣΕΙΣ,
ΜΟΛΥΝΣΕΙΣ, ΕΚΖΕΜΑ ΧΡΗΣΙΜΟ-
ΠΟΙΗΣΑΤΕ ΤΟ ΤΟΠΙΚΟΝ ΕΜΒΟΛΙΟΝ
Εἰς ΑΛΟΪΦΗΝ ΤΟΠΟΒΑΣΕΝ, ΑΤΟΝΑ
ΤΡΑΥΜΑΤΑ.
ΓΕΝ. ΑΝΤ. Θ. ΜΑΝΔΑΛΑΚΑΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 298

Βάψατε τὰ περσινὰ σας φορέ-
ματα μὲ τὰς **ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑ-
ΦΑΣ ARTI** καὶ θὰ γίνων καίνου-
ρια καὶ μοντέρνα. **ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΡΕ-
ΚΛΑΜΑ· ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ-**
ΤΗΣ. Δοκιμάσατε γιὰ νὰ πείσθῃ-
τε. Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καὶ
Ἐμπορικά.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος

Ἐπὶ δεκαεστίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
Ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας
Ὁρὰ 9-11 π.μ. καὶ 4-6 μ.μ.

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ"

ΔΕΛΤΙΟΝ Δ' ΒΙΒΛΙΟΥ
"ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,"
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Μὲ 4 τοιαῦτα δελτία μπορεῖτε νὰ πάρετε ἐκτὺς τοῦ θι-
βλίου «Δυὸ καρδιὲς ποὺ ἀγαπήθηκαν» καὶ οἰονδήποτε ἄλ-
λο θιβλίον τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου» τῆς ἐκλογῆς
σας.

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Κορσέδες
Lingerie-juvéniles

"Sastex"

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ

5 ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 5-
ΑΘΗΝΑ